

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

Özel Sayı : 2 / Aralık 1982 / 2,-DM

ÖZEL SAYI : 2 / Aralık 1982

Dı şerrê serxwebûna Kurdıstan de PKK dı sala 5 an da ye

Bımre emperyalizm û kedxwarıya Tırkên faşist!

PARTİYA KARKERÊN KURDİSTAN PKK 1978

PKK
Kürdistan bağımsızlık savaşında 5. yılını yaşıyor

- **PKK II. Kongresi yapıldı.**
- **Kuruluşunun 5. yılına girerken, PKK daha güçlü ve daha savaşkan.**
- **Belgelerle PKK kısa tarihi.**

PKK II. KONGRESİ

BASKI VE KARANLIKLAR DÖNEMİNE KARŞI HALKIMIZIN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE YENİ BİR DÖNEMİN BAŞLADIĞINI İLÂN ETMEKTEDİR

PKK 2. Kongresi 20-25 Ağustos 1982 tarihinde yapıldı. Gerek muhteva, gerekse bileşim açısından sorunları gerekli biçimde ele alıp çözüme kavuşturabilme gücünde olan Kongre, faşist Türk sömürgeciliğinin dört yılı aşkın bir süredir Partimizin üzerinde uyguladığı imha politikasına rağmen, Parti politikamızı hayatın her alanına uygulayabilecek yeterlilikte ve yetenekteki kadro katılımını sağlamayı başararak, bu anlamda, direniş mücadelemizde yeni bir zirveyi teşkil etmiştir.

PKK 2. Kogresi içinde bulunduğumuz dönemi kısaca şöyle değerlendirmektedir;

Yaşadığı bunalımların derinleşmesine bağlı olarak, dünya devrim ve sosyalizm güçlerine yöneltti̇ği saldırıları alabildiğine arttırmış olan emperyalist-kapitalist sistem, ABD'nin önderliğinde, savaş kışkırtıcılığı, komplo ve çeşitli tehditlerle hızla yuvarlandığı çöküş sürecini durdurmak ve güçler dengesini kendi lehine çevirmek istemektedir. Ancak bizzat emperyalist-kapitalist sistemin özünden kaynaklanan bu istikrarsızlık ve derin bunalım ortamında emperyalizmin tüm tedbir ve bastırma politikalarına karşın, dünya devrim ve sosyalizm güçleri daha da güçlenmekte, taşıdıkları bazı hata ve yetersizlikler yanında, hemen hergün açtıkları yeni ve daha güçlü cephelerden emperyalizme ölümcül darbeler vurmaya devam etmektedirler. Kısaca devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki çelişkiler dünya çapında keskinleşmekte, gerginlik ve çatışmalar alabildiğine artmaktadır. Bu çelişki ve çatışmaların derinden etkilediği ve bazı alanlarda sıcak savaşa kadar dönüştüğü Ortadoğu bölgesi ise, mevcut güçler arasındaki nihai hesaplaşmada belirgin bir önem kazanmaktadır. Emperyalizm ve işbirlikçi gericilik, bölgede, her türlü devrimci-ilerici gelişmeyi ezmek amacıyla karşı devrimci saldırılarını çatışma ve savaş düzeyinde yoğunlaştırırken; bölge halkları ve devrimci-ilerici güçleri de gerici saldırılara karşı varlığını korumak ve kurtuluş mücadelelerini geliştirmek için, aralarındaki dayanışmayı daha da güçlendirerek direnmekte ve bölgede yeni direniş merkezleri ortaya çıkmaktadır.

Sahip olduğu devrimci potansiyel ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde sağlanan gelişmelerle birlikte, İran-Irak savaşı ve faşist Türk yönetiminin bölge halkları üzerinde ciddi bir tehdit unsuru haline gelmesinden ötürü de, Kürdistan, Ortadoğu'da yeni bir direnme merkezi olmaya aday alanların başında gelmektedir.

Her türlü emperyalist dış desteğe ve sahnelediği tüm karşı-devrimci uygulamalara rağmen işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi, içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulamamış ve bunalımını hafifletememiştir. Tersine, mahkûm olduğu ekonomik ve siyasal bunalım, kendi içinde çatlaklar yaratarak derinleşmektedir. Türkiye ve Kürdistan'daki muhaliflerini tamamen ezmeyi de başaramayan Türk burjuvazisi, iktidarını ancak çıplak bir faşist zor uygulamasıyla sürdürmekte ve bu yönetimini kurumlaştırmaya çalışmaktadır. Böyle bir iktidar biçimi nedeniyle cunta, uluslararası ve ulusal düzeylerdeki ittifaklarından önemli oranda tecrit olma durumu ile yüzyüze gelmiştir. Bu nedenle, faşist yönetim, baskı ve zor uygulamalarını alabildiğine arttırmış bulunmaktadır ve devrim geliştikçe daha da artıracaktır.

Faşist yönetimin bu uygulamaları karşısında, Türkiye'de orta kesimlerin kıpırdanmaları, emekçi kesimlerin ve bir bütün olarak halkın daha aktif olarak muhalefet etme durumu gelişmeye başlamıştır. Bir bütün olarak açlık ve imha tehlikesi ile karşı karşıya bulunan Kürdistan halkının, kurtuluş mücadelesine atılmaktan ve bu uğurda savaşmaktan başka çaresi kalmamıştır.

Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde Kürdistan halkına önderlik eden ve geçmiş mücadele pratiğiyle önemli devrimci gelişmeler ortaya çıkarmayı başarmış olan Partimiz, düşmanın toptan imha etmeyi amaçladığı azgın baskı döneminde de varlığını koruyup geliştirmesini ve mücadeleyi ilerletmesini bilmiştir. 2. Kogresini gerçekleştirerek, örgütlü direnişin yeni bir zirvesine daha ulaşmıştır.

Kongre, Partimizin I. Konferansında ayrıntılı bir biçimde değerlendirdiği geçmiş mücadele pratiğimizi bu temelde yeniden gözden geçirerek, mücadelemizin tüm alanlarına ait parti çizgisini ayrıntılı bir biçimde tartışıp karara bağlamış, parti politikalarını belirlemiş ve geleceğe yönelik görev ve sorumluluklarını tespit etmiştir.

Buna göre Kongre, Partimizin geçmiş mücadele sürecinde, ülkemiz üzerinde kurduğu egemenlikle varlığını sürdüren ve halkımıza amansız bir baskı ve sömürü uygulayan Türk sömürgecileri ile onun ülkemizdeki uzantıları feodal-kompradorlara karşı yürüttüğü mücadeleyle bunların ülkemizdeki otoritelerini tanınmaz hale getirmesini; her ikisi de sömürgeciliğin ülkemizdeki egemenliğini meşru gören sosyal-şovenizm ve reformist-teslimiyetçi yerel milliyetçiliğin halkımızın mücadele perspektifini çarpıtan anlayışlarına karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürüterek bu anlayışları Kürdistan sahasından önemli oranda tasfiye etmesini; yükselttiği mücadelesi ile Kürdistan'ın geniş işçi, köylü, gençlik ve aydın kitlelerini tarihte ilk kez kendi örgütlenmeleri ile ve kendi öz çıkarları doğrultusunda eyleme kaldırmasını; ve yine yurtseverlik ve proleterya enternasyonalizmi ilkelerine bağlı olarak geliştirdiği amansız direnişiyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin dış ittifakları için sağlam bir temel yaratarak düşmanın ülkemiz üzerindeki tecrit çemberini kırıp, kendisinin güvenilir bir müttefik olduğunu tüm bölge ve dünya güçlerine göstermesini, ülkemizin ve halkımızın geleceğini belirleyen kazanım ve gelişmeler olarak yüceltmiştir.

Ancak Kongre, kısa zamanda sağlanan bunca kazanım ve gelişmeye rağmen, Partimizin mücadelede büyük kayıplar vermesi ile sonuçlanan hata ve eksikliklerini de özlü bir biçimde değerlendirerek, pratik mücadelenin geliştirilmesi ve örgütlenmesi sürecinde gerekli profesyonelleşmenin sağlanamaması yüzünden, mücadele de yetersizliklerin, devrimci örgütlerin geliştirilememesi ve kitlelere yeterince önderlik edilememesi durumunun ortaya çıktığını; taktik hattımız ve buna temel teşkil eden silahlı direniş çizgimiz doğru olmasına rağmen, bunun pratikte her alana başarıyla uygulanamadığını, ideolojik katılık ile politik esnekliğin yeterince birleştirilemediğini ve bunun bir bütün olarak parti gelişmemiz ve mücadelemiz açısından zararlı sonuçlara yol açtığını; Kürdistan'ın diğer parçalarıyla, bölge ve dünya ilerici ve sosyalist güçleriyle ilişkiye geçmekte doğru bir anlayışa sahip olunmasına rağmen gereken koşulların sağlanamaması nedeniyle belli ölçülerde geç kalındığını belirtmiştir.

Bu dönemde Partimiz, yürüttüğü teorik çalışmalarıyla, politik, askeri ve örgütsel çizgisini netleştirmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin Türkiye Devrimci-demokratik Hareketi ile doğru bir anlayış temelinde ittifakının gerçekleştirilmesi yolunda atılan ciddi adımlarda önemli bir rol oynamıştır. Reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin her türlü engelleyici çabalarını bozguna uğratarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş cephesinin yaratılması için önemli hazırlıklar yapmış, kadrolarının önümüzdeki dönemin zor mücadele koşullarına uygun olarak ideolojik, politik ve askeri eğitimini önemli ölçüde sağlamıştır. Dış ilişkiler alanında, Ortadoğu'nun devrimci ve ilerici güçleriyle ilişkilerini doğru devrimci anlayış temelinde kurarak önemli oranda geliştirmiş, dünya sosyalizm ve devrim güçleriyle ileri ilişkiler yaratmak için sağlam bir temel hazırlamıştır. Bütün bu devrimci çalışmalarına dayanarak, ortaya çıkardığı gelişmelere karşı düşmanın çılgınca saldırılarını, cezaevlerinden yurtdışına kadar her alanda gerçekleştirmeye çalıştığı imhacı planlarını boşa çıkarmayı başarmıştır. Kısaca, devrimin öncü çekirdeği, bir bütün olarak kendisini önemli oranda yenilemiştir.

Örgütlenme sorununa ve bunun başında da Partinin yeniden inşası sorununa önemle eğilen Kongremiz, bu sorunun önümüzdeki dönemde her alandaki görevin başarılmasında anahtar bir rol oynadığını önemle belirtmiş, sorunu tüm yönleriyle ayrıntılı bir biçimde tartışarak çözümü için gerekli yöntem ve araçları tespit etmiştir. Kongre, Partimizin *"Örgütlenme Üzerine"* adlı broşüründe ortaya koyduğu ve öz olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Siyasetine, uzun süreli halk savaşı çizgisine yakından bağlı, onu hayata geçirecek bir çizgi olarak ifade edilebilecek örgütlenme çizgisini ve bu soruna ait tezlerini onaylamış ve önümüzdeki dönemde

Partimizin azgın sömürgeci-faşist imha uygulamaları altında geçirdiği ve parti ve mücadelemiz açısından belirleyici öneme sahip olan son iki yıllık mücadelesini özlü bir değerlendirmeye tabi tutan PKK 2. Kogresi, dağınıklığa son verip toparlanmanın sağlanmasında ve güçlü bir mücadelenin hazırlıklarının yapılmasında sağlam bir temel oluşturan Parti I. Konferansından sonraki gelişmeleri kısaca şöyle değerlendirmiştir:

Partinin yeniden inşasının ancak silahlı propaganda temelinde gerçekleştirilebileceğini ve diğer tüm örgütsel sorunların bu temel araç etrafında çözümlenebileceğini karar altına almıştır.

2. Kongre, Partimizin, halkımızın ulusal kurtuluş çıkarlarını ifade eden ve proleter sınıf çizgisi olan ideolojik çizgisini onaylamış, bu çizgiyi dönemin özelliklerine uygun bir tarzda geliştirmeyi, onu, halkımızın ulusal ve sınıfsal kurtuluş öz-

lemleri önüne set çekmeye çalışan her türlü reformist, teslimiyetçi küçük-burjuva ideolojisine karşı bir silah olarak daha da güçlendirmeyi ve bu amaçla gerekli örgüt ve mücadele araçlarının yaratılmasını

henin daha da geliştirilip güçlendirilmesinin gerekliliğine işaret etmiştir.

Kürdistan bütünlüğü için; geçmişin reformist ilkel burjuva milliyetçi çizgisinin önemli oranda aşıldığı, özellikle Kuzey-

ğin bölge ve dünya ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine yöneltdiği saldırıları karşılayacak ve dengeyi-devrimci ilerici güçler lehine değiştirecek daha aktif, dönemin ihtiyaçlarına cevap veren bir politikaya yönelmeleri gerektiğine ve dünyanın devrimle değiştirilmesi mücadelesinde halk kurtuluş hareketlerinin özgücüne, doğru ve etkin bir destek temelinde gerekli rolü atfetmelerinin dünya sosyalizm ve devrim güçlerinin çıkarları açısından kaçınılmazlığına işaret etmiştir.

PKK 2. Kongresi, ayrıca, Partimizin, Kürdistan'da devrimci bir Ulusal Kurtuluş Savaşının izleyeceği ana yolu inceleyen *"Kürdistan'da Zorun Rolü-Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Ulusal Kurtuluş Savaşı"* kitabındaki tezlerini onaylamış, bu tezleri Partimizin askeri çizgisi olarak benimsemiş ve bu askeri çizginin hayata geçirilmesini karar altına almıştır.

Kongre, tutuklu ve şehit yoldaşlarımızın aralıksız işkence ve imha operasyonları altında yükselttikleri direniş mücadelesini, Partiye ve halka bağlılığın en yüce ifadesi olarak halkımızın ve Partimizin bağlı kalması gereken tek doğru değer olarak belirtmiştir. Faşist Türk sömür-

Durmuş, Kemal Pir ve Ferhat Kurtay yoldaşlar olmak üzere onlarca arkadaşımız bu yolda gözlerin kırpmadan yürümesini bilmişlerdir. Yüzlerce Parti kadromuz ve binlerce taraftarımız bugün en ağır zulüm koşullarında devrimci direnişi sürdürmekte ve aynı yolda yürümekte kararlıdırlar. Kongre, Partimizin, yoldaşlarımızın bu mücadelesini ve anılarını, önümüzdeki dönemi, faşist Türk sömürgecilerine ve onun iç ve dış dayanaklarına karşı büyük bir direnmeye dönüştürerek ve Kürdistan'ı devrimci savaş alanı haline getirerek karşılamayı tek doğru ve dönülmez yol olarak gördüğünü ifade etmiştir.

Kadroların proleter devrimci örgüt ilkelerine sadık kalarak eleştiri ve özeleştirilerini yaptıkları PKK 2. Kongresinde, MK tarafından sunulan Çalışma Raporu tartışılarak kabul edilmiştir.

Genişletilmiş Yeni Merkez Komitesinin seçimiyle son bulan Kongremiz, Ülkemiz ve dünya devrimci-demokratik kamuoyuna şu mesajı iletmeyi görev bilmektedir:

PKK, Faşist Türk sömürgecilerinin ve onların iç ve dış dayanaklarının tertipledikleri komplo ve imha uygulamalarına

Herşey Kürdistan için...

karar altına almıştır.

Partimizin *"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu"* broşürün de daha da netleştirilmiş bulunan Siyasal çizgisini de onaylayan Kongre, bu siyasal çizgiden kaynaklanan Cephe ve İttifaklar sorununa ilişkin geçmiş faaliyetlerini değerlendirip onaylamıştır. Bu konuda, önümüzdeki dönemde devrimci eylemin Cephe mücadelesi ve örgütlenmesi temelinde gelişmesi zorunluluğundan ötürü, Partimiz tarafından hazırlanmış bulunan *UKC Program Taslağı*'nı benimseyerek, işçi, köylü ve aydın-gençlik bloku temelinde tüm yurtsever halk güçlerini kapsayan bir Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni örgütlemek için gerekli çalışmaları yürütmeyi kararlaştırmıştır.

Partimizin ittifak anlayışının bir gereği olarak I. Konferansta kararlaştırdığı Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ortak bir Cephesini yaratma çabasını diğer güçlerle birlikte FKBDC'si biçiminde somutlaştırmasını halklarımızın gerçek ve özgür birliğinin yaratılması ve mücadelemizin geleceği açısından önemli bir adım olarak değerlendiren Kongremiz, bu cep-

Batı Kürdistan'da elverişli objektif ve subjektif gelişmelere dayalı olarak devrimci-yurtsever çizginin önderlik şansının arttığını tesbit eden Kongremiz, bu temelde Kürdistan Ulusal Kongresinin toplanması için koşulların elverişli olduğunu ve bu konuda Partimizin üzerine düşen tarihsel görevi yerine getirmek için çaba harcıyacağını vurgulamıştır.

Emperyalizmin bölge gericiliği ile sıkı bir ittifak temelinde ilerici ve devrimci güçlere karşı, sıcak savaş düzeyine vardırmış bulunduğu saldırılar karşısında daha da büyük önem kazanan, bölge devrimci-ilerici güçlerinin emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı ittifak ve dayanışmalarının çeşitli ortak mücadele araçlarıyla güçlendirilmesi gerektiğini belirten PKK 2. Kongresi, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın sahip olduğu uluslararası dönemden ötürü, başta Sosyalist ülkeler olmak üzere dünya ilerici ve devrimci güçleriyle ilişki ve ittifakların dönemin özelliklerine uygun bir biçimde geliştirilmesini kararlaştırmıştır.

Bu vesileyle Kongremiz, Sosyalist ülkelerin, emperyalizm ve işbirlikçi gericli-

Bir gurup PKK partizanı gemi ile Beyrut'u terkediyor.

gecileri, üç yıla yakın bir süredir, aç ve susuz bırakmaktan, yakmaya ve parçalamaya kadar, en alçakça yalan propagandadan bir kaç döneği en hain bir biçimde kullanmaya kadar her türlü yönteme başvurarak, yoldaşlarımızın devrimci direnişini kırmaya ve bunu başarmayıp onların devrimci direnci ve iredesi karşısında yenilince de katliamlarla Onları yoketmeye çalışmışlardır. Buna karşın yoldaşlarımız ve taraftarlarımız, en vahşi ve en ağır baskı altında bile devrimci inançlarından hiç bir şey kaybetmeyip, tersine inanç ve kararlılıkları daha da geliştirerek, faşist Türk sömürgeciliğine karşı halkımızın var olma ve kurtulma mücadelesinde devrimci direnişlerini aralıksız bir biçimde sürdürmüşlerdir. Onlar, bu uğurda ölümü seve seve kucaklamışlar ve fakat geriye dönmeyi asla kabul etmeyerek ölümsüzleşmişlerdir. Başta Partimizin önderlerinden Mazlum Doğan, M. Hayri

rağmen, özellikleri yukarıda belirlenen bir ortamda, sıcak savaşımın yayıldığı bir andan ve alanda en sorumlu ve en yetkili toplantısı olan 2. Olağan Kongresini gerçekleştirmiştir. Önümüzdeki dönem, bir yandan Partimizin her alandaki inşasını gerçekleştirdiği ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Halk savaşı düzeyine yükselttiği; öte yandan düşmanın baskı ve zulmünü artırdığı bir dönem olacaktır. Halkımız girdiği bu yeni dönemde Partimizin önderliğinde yükselteceği görkemli mücadelesiyle düşmanın nihai yenilgisini kaçınılmaz bir noktaya getirecek ve zafer yolunda hızla ilerleyecektir. Kürdistan'ı, emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve bölge gericiliğine karşı bir devrimci savaş cephesi haline getirerek, Partimiz ve halkımız, Ortadoğu ve dünya proletaryasının ve ezilen halklarının kurtuluş mücadelesine en değerli katkısını yapacaktır.

İsrail'in Beyrut kuşatması sırasında pusudan dönen üç PKK partizanı

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE HALK SAVAŞI YOLUNDA İLERİ!

YAŞASIN PKK II. KONGRESİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!

kuruluşunun 5. yılına girerken

PKK DAHA GÜÇLÜ VE DAHA SAVAŞKAN

Partimiz resmen kuruluşunun 4. yılını tamamlayıp, 5. yılına girerken içinde bulunduğumuz sorunları ve görevlerimizi daha iyi anlamak için, Partimizin devraldığı yakın tarihsel geçmişimize özlü bir biçimde gözatmak, bugün içinde bulunduğumuz somut koşulları daha derinliğine kavramaya çalışmak, bu temelde geleceğimizin yönünü hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde çizmek gerekmektedir. Bu, her zamankinden daha çok muhtaç olduğumuz bir husustur.

Bu yıldönümleri, aynı zamanda, geçmişin, eleştiri temelinde sağlıklı bir değerlendirilmesi olduğu gibi, geleceğe güçlü bir biçimde yaklaşmanın da bir vesilesi olmalıdır. Eşine ender rastlanan bir baskı altında bulunan bir hareket olarak, olanca gücümüzle durumu ortaya doğru ve tam olarak koymaya çalışmalıyız. Yakın geçmişin mücadelesinden gereken sonuçları çıkarmalıyız, hata ve eksiklikleri net bir biçimde belirtmeliyiz, kazanımlarımızı somut bir biçimde gözler önüne sermeliyiz. Böylelikle bizi zayıf düşüren nedenleri gidermeye çalıştığımız gibi, bizi güçlü kılan etkenleri de ortaya çıkarmış olacağız. Şüphesiz bunları başarıyla yaptığımızda, geleceğe daha güçlü bir biçimde yürümemiz, belirlenen bu görevleri eskisiyle kıyaslanmayacak bir tarzda ve daha doğru biçimlerde yerine getirmemiz, önemli oranda hatalarından, eksikliklerinden arınmış olarak çizilen yolda yürümemiz mümkün olacaktır. Bu temelde, sürekli gelişme içinde olan bir mücadelenin yaratılması sözkonusu olabilecektir.

Bizim mücadelemizde geçmiş ve gelecek arasındaki bağ, herhangi bir ülke, ulus, sınıf veya partinin mücadele yaşamından daha değişiktir. Dünya halklarının çoğunda geçmişle gelecek arasında bir kıyaslama yapıldığında veya her geriye bırakılan yıllar anıldığında, genellikle sürekli yükselme görülmesine, sürekli gelişme grafiği çizilmesine karşılık, bizim halkımızın mücadele tarihinde, daha en yakın zamanlara kadar bunun tersine, başaşağı giden bir grafiğin çizildiğini; geleceğe büyük umutla ve giderek kurtuluşa daha yakın olma biçiminde değil, böylesine karanlık ve başaşağı düşüş biçiminde bir yaklaşmanın, duyarsızlığın, bilinçsizliğin ve mücadelesizliğin var olduğunu görmekteyiz. Bu anlamda bizde geçmişten geleceğe bakış diye bir sorunun yakın zamanlara kadar olmaması, tüm umutların kararması, gelecek konusunda tam bir şaşkınlık ve körlük içinde olunması gibi bir durum söz konusuydu.

Ancak bugün bu durumun kısmen aşıldığı kanısındayız. Bugün çok daha rahatlıkla görüyoruz ki, ulus ve halk olarak, ne kadar olumsuz ve ne kadar yetersiz olursa olsun, bize ait olan bir geçmişimiz vardır. Bu geçmişimizin doğru bir değerlendirilmesi ve bu temelde geleceğimizin çizilmesi söz konusudur. Yine bugün herzamankinden daha çok ulus ve halk olarak partimizin çizdiği yüce amaçlar doğrultusunda girilen bir yol; umut veren, kurtuluş iradesini geliştiren, bilinçlenmeyi arttıran, örgütlülüğü güçlendiren ve bunu giderek yaygınlaştıran bir gerçekliğimiz vardır. Ve tüm bunların halkımızın geleceğini daha büyük bir umutla yakalayabilmesini, geleceğine inanabilmesini, geleceğine güvenebilmesini sağlıyabilmesi gibi bir özelliği vardır. Yine bugün, herzamankinden daha fazla olarak halkımızın, partimizin mücadelesiyle gördüğü, kavradığı, inandığı bir yaşam gerçekliği ve her geçen gün yaşadığı bunca acıya, güçlüklere, amansız baskı ve sömürüye rağmen, geleceğine güvenme duygusu ve geleceği kendi özgür iradesi ve elleriyle, bilinciyle yaratma azmi ve kararlılığı vardır. Bu temelde yakın çağlar tarihine kısaca baktığımızda, bu durumları daha iyi görecek ve geleceğimizin nasıl gelişeceğini daha açıklıkla kavrayabileceğiz.

HALKIMIZIN YAKIN TARİHİNİN ANA ÖZELLİKLERİ

Bilinmektedir ki, halklar ortaçağ karanlıklarını deldiklerinde kapitalizmin şafağında genç uluslar olarak doğmaya başladılar. Dünyada ilk defa Batı Avrupa'da bu sürece atılan halklar, genç uluslar olarak ilk şekillenen halklar oldular. Şafak vaktindeki kapitalizmin tüm ilerici özelliklerini sergilemeye başladığı bir dönemde bu halklar, en atılgan, yaratıcı, özgür uluslar olarak doğdular ve kendi önderliklerinde yeni bir toplumsal sistemi yaratarak, bu toplumsal sistemi, insanlık tarihinde en ileri, en gelişmiş, aynı zamanda giderek dünya çapında yaygınlaşan bir sistem haline getirdiler.

Tarihin o görkemli çağı denilen XIV. ve XV. yüzyıllardan daha sonraki yüzyıllara doğru akış içinde Batı Avrupa uluslarında ve halklarında görülen bu ulusal bilinçlenme ve örgütlenme süreci, kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak daha da hızlanarak derinliğine ve genişliğine kök salmaya başladı. Ulusal değerler güçlenirken, halkların yüzyıllardan beri üzerinde yaşadıkları topraklar, ulusal sınırlar biçiminde kesinlik kazanıyordu. Yüzyıllardan beri konuştukları dilleri, ulusal dil, yine kültürleri ulusal kültür biçiminde şekilleniyor; feodal çitlerle bölük-pörçük edilmiş ekonomik yaşantıları ulusal pazara kavuşuyor ve tüm toplumun ekonomik birliği de böylece gerçekleşerek halkların yaşamında yeni bir evre, uluslar biçiminde yaşama evresi doğuyordu. Bu evrede siyasal güçleri geliştikçe, devletler durumuna geldikçe, bu gelişmeler daha da güç kazanıyordu.

Bilinmektedir ki, bu dönemin önder gücü, yeni bir sınıf olan, toplumu kendisinde sistemleştiren, hatta insanlığı bile kendisinde sembolleştiren ve bunu kendisinde ebedileştirme iddiasında olan burjuvazidir. Ulusal dil ve kültüre öncülük eden, ulusal pazarın kavgasını veren ve buna bağlı olarak, giderek siyasal gücü eline geçiren sınıf budur. Bu sınıfın gerek amaç, gerekse amaçlarına ulaşmak için oluşturduğu araçları sayesinde görülmemiş bir gelişme ortaya çıkmıştır. Toplumsal yaşamının tüm alanlarında amaçlarını çizmiş, bu amaçlarına uygun örgütlenmelerini geliştirmiş ve adım adım bunları hayata geçirmiştir. Ekonomik kuruluşlarından, kültürel kuruluşlarına ve siyasal yaşamına kadar toplumun maddi, manevi tüm yaşam alanlarına el uzatmış, eskiyi dağıtıp yıkarak, bunların yerine yeni bir muhtevayı yeni biçimler etrafında habire geliştirip, güçlendirmiştir. Tüm ulusal güçleri arkasından sürükleyerek, XVI. XVII. XVIII. yüzyıllarda bu süreci kendi önderliğinde habire geliştirebilmiştir.

Yine bilinmektedir ki, bu tarihlerde kendi öz örgütlenmesini her düzeyde yaratan burjuvazinin önemli örgütlenmelerinden biri de kendi siyasal partileridir. İktidar mücadelesi aracı olarak geliştirdiği siyasal partiler, ulusal sorunlarda, ekonomik, kültürel sorunlarda en temel çıkarları dile getirmekte ve bunların gerçekleştirilmesi için iktidarı ele geçirme zorunluluğunu görmektedir. Bu anlamda, siyasal partiler, ulusal kazanımların bir yaratıcısı olduğu kadar, aynı zamanda bunları sağlamlaştıran ve özellikle siyasal iktidarı ele geçirdiği gibi güçlendiren bir araçtır da.

Batı Avrupa'da bu gelişmeler olurken, bu tarihte bizim halkımızın da belli bir yaşamı vardır. Ortaçağ'ın sonlarında ve yeni çağın başlangıcında halkımızın içinde bulunduğu durum, Batı Avrupa halklarının durumundan fazla farklı değildir. Hatta geçmiş tarihiyle ve o zamanki milli, kültürel değerleriyle dünyanın birçok halklarından daha gelişmiş bir konumdadır. İnsanlığın beşiği sayılan en zengin topraklar üzerinde ve geçmişin en güçlü kültür birikimlerini kendi kişiliğinde somutlaştırmış olarak yaşayan, sayısız istilacı ve işgalci güce rağmen varlığını koruyan bir halk olarak daha geride olma biçiminde değil, daha ilerde olma gibi bir konum arzetmektedir. En azından dünyadaki çoğu halklara göre durumu budur.

Ama halkımızın tarihinde asıl bundan sonrası olumsuz gelişmelerle doludur. Ortaçağın sona ermeye başladığı XV. ve XVI. yüzyıllarda dünya çapındaki ilerici kapitalist gelişmeye karşılık, bu kapitalist gelişmeye karşı duran, Ortadoğu'nun en gerici feodal kurumlarını arkasına alarak, güçlü bir istilacı ideoloji ve politikayla tarih sahnesine çıkan, ortaçağdan kalma feodal yapıyı ayakta tutmak için büyük bir direnme ve saldırı içinde olan bir devlet, Osmanlı İmparatorluğu, Osmanlı despotizmi yükselmektedir. Birçok halkın başına belâ kesilen ve onların ortaçağ karanlıklarını delip, yeni çağın şafak vaktine ulaşmasını engelleyen bir despotizmdir bu. Tüm Balkan halkları üzerinde olduğu gibi, Ortadoğu halkları üzerinde de bu karanlık misyonunu sergileyen, temsil ettiği feodalizmin halklar üzerindeki ağırlaştırıcı, durgunlaştırıcı etkisini sürekli geliştiren bir güçtür bu. İşte bir çok halkın olduğu gibi, halkımızın da sürekli baskısını duyduğu, yoğun baskı ve sömürüsünü yaşadığı bu güç, herşeyden önce halkımızın yeni çağın şafak vaktine, diğer birçok halkların girmesine benzer bir tarzda girmemesine neden olmuştur. Daha da kötüsü bundan sonra geçen yüzyıllar halkımızın tarihinde artık bir başaşağı gidişin tarihi haline gelmiştir. Tarihin onca zengin kültürü, onca güçlü ulusal değerleri bu tarihten itibaren sert baskı ve sömürü yöntemiyle eritilmeye ve geriletilmeye çalışılmış ve böylece dünya çapında birçok halk için ulusal uyanış, bilinçlenme ve kendini bulma yüzyılları olan bu yüzyıllar, halkımızın tarihinde ulusal değerlerin zayıf düşmesi ve gelişiminin zorla engellenmesi yüzyılları olmuştur. Bir kadavra gibi ortada duran bu imparatorluk, sırf ömrünü uzatmak için o zaman Batı Avrupa kapitalizmi karşısında direnmeyince ve ardarda yenilgiye uğrayınca, Avrupa'ya yönelik çapul ve talan seferleri sonuç vermeyince, daha büyük bir hırsla Anadolu'nun ve Ortadoğu'nun halkları üzerine abanmış, Batı'dan sürüldükçe tüm baskı ve sömürüsünü bu halklar üzerinde yoğunlaştırmış ve giderek karşısında direnemediği bu kapitalist sömürgeci güçlerle işbirliğine yönelmiştir.

XIX. yüzyıla doğru gelindiğinde dünya çapında sömürgeciliği geliştiren Avrupa kapitalizmi, en yakın müttefiki olarak Osmanlı sultanlarını bulmuş, Ortadoğu'nun sömürgeleştirilmesinde, Ortadoğu halklarının baskı altında tutulmasında, uyanmalarının önlenmesinde en yakın müttefik olarak Osmanlı despotizmini seçmiştir. Ortaçağdan kalma feodal gericiliğin bu durgunlaştırıcı ve karartıcı baskısı ve sömürüsü yetmiyormuş gibi, bu sefer kapitalist sömürgecilikle de uzlaşılarak, bu iki gericilik usta bir tarzda Osmanlı despotizminin şahsında birleştirilmiş ve böylece XIX. yüzyıl boydan boya halklar üzerine bir kaos gibi çökmüştür. Bu nedenle dünya genelinde ve özellikle Batı Avrupa'da gelişen ulusçuluk, ulusal bilinçlenme, ulusal uyanma Osmanlı despotizminin egemenliği altındaki halklarda fazla yaşamamıştır ve halklar bu yüzyılda en kahırlı, en acılı bir dönemi yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Halkımız bu yüzyılda misli görülmemiş baskı ve sömürüye karşı tarihinde en güçlü direnmeleri ortaya koymuş ve her on yılda bir yüzbinlerce insanın ayaklanması biçiminde direnişini sürdürmüş olmasına rağmen, ortaçağdan kalma feodal gericilik, merkezi Osmanlı sultanlığı ve Avrupa kapitalist sömürgeciliği elele vererek, birçok halkın olduğu gibi, halkımızında bu direnişini kırabilmişlerdir. Henüz halkımızın bağrında modern sınıfların gelişmemiş olması da, bu direnmelerin yenilgiye uğramasında önemli etken olmuştur. Her yenilgi, geleceği daha kötü bir biçimde şartlandırmış ve sürekli olumsuz bir biçimde şartlandırılan bu yapı sonunda giderek umutsuzluk ve karamsarlık daha da derinliğine gelişmiştir.

Bilinmektedir ki, XIX. yüzyılın sonları ve XX. yüzyılın başları, dünya çapında artık burjuvazinin gericileştiği, kapitalizmin emperyalizme vardığı, sömürgeciliğin doruk noktasına ulaştığı, dünyanın bölüşülmedik bir karış toprağının kalmadığı, ulusal baskı sisteminin dünyanın tüm alanlarına, tüm kıtalarına kadar uzatıldığı, ama bu sefer yeni bir sınıfın , işçi sınıfının önderliğinde toplumsal uyanmanın geliştiği bir dönemdir. İlk kıvılcımlarını 1848'lerde saçan bu uyanış, Paris Komünü ile gerçeklik haline gelmiş, XX. yüzyılın başında Rusya topraklarında muazzam bir güce dönüşerek 1905 ve bu temelde gelişen 1917 Ekim Devrimiyle kapitalizmi alaşağı edip, proletaryanın kendi diktatörlüğü altında sosyalizmin inşasına geçilmiştir. Artık halkların başında ilericiliğin temsilcisi olarak yeni bir sınıf vardır ve bu yeni sınıfın önderliğinde yeni bir toplumsal kurtuluş dönemi başlamıştır. Bu dönemde proletarya yanlız toplumsal kurtuluşun başını değil aynı zamanda ulusal kurtuluşun da önderliğini yapma durumundadır. Özellikle ulusal baskının emperyalizm koşullarında sömürgelerde doruk noktasına kadar geliştiği, sömürgeciliğin yaygınlaşarak, bu yüzden bir dünya savaşının bile ortaya çıktığı bu yıllarda, sömürge halklarının ulusal uyanışı, bilinçlenişi ancak Ekim Devrimi temelinde oluşmak durumunda kalmıştır. Proletaryanın inşa ettiği sosyalizm, aynı zamanda sömürgelerin kurtuluşunun da temeli olmuştur. Sömürgesel devrimler, Ekim Devrimi temelinde bir umut olmaktan çıkıp, bir gerçek haline gelmiştir. Artık halkların, işçi sınıfının ideolojik-politik ve örgütsel önderliğinde sömürgeciliğe karşı bir

başkaldırıları ve bu başkaldırılarını bu temelde başarıya götürmeleri sözkonusudur. Ulusal bilinçlenme, yeni bir toplumsal biçimleniş temelinde gelişmeye başlamış; ulusal bağımsızlık, ulusal özgürlük böylesine yeni bir sosyal muhtevayla birlikte, proleter devrimler çağının ayrılmaz bir parçası, onu mümkün kılan ama aynı zamanda ondan ayrı düşmeyen bir kurtuluş gücü olarak ortaya çıkmıştır. Bilindiği gibi, iki dünya savaşı arasında bu sürece Asya'nın, Afrika'nın bir çok halkları girmeye başlamış ve bazılarında zafer yolunda gelişmeler olmuştur.

Bunlara rağmen yine de halkımız için gelişme halâ olumlu bir doğrultuya girmemiştir. Çünkü Osmanlı İmparatorluğu XX. yüzyılın başlangıcına dek, o dönemin en güçlü emperyalist-sömürgeci güçleri olan Rusya çarlığı, İngiliz, Fransız ve Alman emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda hem çekiştirilmiş ve hemde halklar üzerinde bir baskı aygıtı olarak zorla yaşatılmıştır. Bu nedenle üzerinde savaşılan bir alan olarak, üzerinde gericiliğin en çok somutlaştığı bir konumu yaşamıştır. Bu dönemin meşhur sultanı Abdülhamit'in emperyalizme bağlılığı, emperyalist güçler arasındaki dengede ustaca yararlanmayı, ortaçağ karanlıklarıyla birleştirmenin uzmanı olarak nam saldığı, özellikle de halkların ulusal kurtuluşunu bastırmanın, böl ve yönet politikasının ustalarından olduğu; müslüman halkı hıristiyan halka, Balkan halklarını kendi içinde, Ortadoğu halklarını yine kendi aralarında ve aynı halkı da kendi içinde en düşünülmeyecek şeytanî yöntemlerle karşı karşıya getirdiği; bu halkları bir kan deryası içinde boğmaya ve onların ulusal kurtuluşunu engellemeye çalıştığı, modern jenosit çağının bu dönemde başlatıldığı iyi bilinmektedir. Daha sonraları Hitler'in yaptığı, halkları katletme provalarına, Ermeni halkının katliamında olduğu gibi daha bu dönemde başlamıştır. Avrupa'nın güçlü etkisi altında olan Balkan halklarının zorlu mücadelelerle bu kadavrayı parçalamaya yüztuttukları bu yıllarda, Ortadoğu halkları, ortaçağdan kalma güçlü feodal durgunluğun, feodal baskının, işbirlikçi feodal yapının hakimiyeti nedeniyle ve ayrıca sultanlıkla emperyalist sömürgeci güçlerin çıkar birliği içerisinde olmasından ötürü, Balkan halkları benzeri bir başarıyı gösterememiştir.

Ortadoğu halklarının en belli başlılarından birisi olan halkımız da bu dönemde, tarihinin en karanlık anlarından birisini yaşamıştır. Emperyalist sömürgeciliğe dayanan, ulusal niteliklerinden ve ulusal amaçlarından -ki daha önce yüzyıllardan beri soyutlandıkları bu amaçlardan- daha da soyutlanmış olan işbirlikçi Kürt feodal çevrelerini yedeğine alan sultanlık, dünya genelinde bir ulusal uyanma ve kurtuluş çağı olan bu yüzyılın başlangıcını halkımız için gerçekten karanlık bir başlangıç haline getirebilmeyi başarabilmiştir. Çok iyi biliniyor ki, yüzyıllardan beri süregelen parçalanmışlık yetmiyormuş gibi, "Hamidiye Alayları" ile de paramparça edilen halkımız, komşu halklarla birlikte kendi içinde birbirine düşürülüp, lime lime edilmiş; bu nedenle emperyalist paylaşım savaşında imparatorluğun dağılmasıyla son derece elverişli koşullar ortaya çıkmasına rağmen, bir çok halkın bu kadavranın parçalanması temelinde kazandıkları bağımsızlığı ve özgürlüğü bir ulus olarak halkımız kazanamamıştır. Yüzyılların olumsuz birikimi ağır prangalar gibi halkımızın beynini, ellerini ve ayaklarını bağlamış ve bu zincirler köklü bir biçimde parçalanamamıştır. Ekim Devriminin gerçekleşmesi ve Osmanlı İmparatorluğunun çökmesiyle, ortaya çıkan elverişli koşullarda ulusal uyanmanın, ulusal bilinçlenmenin ve haklarına kavuşmanın en yaygın olarak yaşandığı bu yıllarda, halkımız böylesine kötü bir biçimde yakalanmış, beklenen tarihsel atılımı, bu fırsattan da yararlanamayarak yapamamıştır.

Bağımsızlığı ve özgürlüğü doğrultusunda gerekli adımları atamayan halkımız üzerinde, bu sefer de, imparatorluğun kalıntıları içinden çıkan ve belki de, halkları imha etmede dünyanın en büyük gücü olan Türk burjuvazisinin egemenliği bir karasaban gibi çökmüştür. Ermeni ve Rum halklarının katliamını tamamladıktan sonra gündemine halkımızın imhasını koyan, bunun için planlar hazırlayarak güçlerini toparlayan, sadece kendisinden olmayan halkları değil, kendi halkını da dünyada görülmemiş bir biçimde baskı ve sömürü altına alan bu varlık, belki de tarihte en gerici bir biçimde oluşan bu burjuva sınıfı, kurtuluş yılları, uyanma, örgütlenme ve bağımsızlığına kavuşma yılları olması gereken bu yılları, halkımızın tarihinde en kötü yıllar haline getirebilmiştir.

Kendisi ortadan kalkmayla yüzyüze olan, diğer bir deyişle, bir sınıf olarak doğuşunu tamamlayıp iktidara gelmesi bu yıllarda çok şüpheli olan Türk burjuvazisi, bu, güçlü bir varlık haline gelememenin ve iktidar olamamanın, daha henüz yeni geldiği iktidardan alaşağı edilmenin doğurduğu o yokluk duygusunu, o sınıf olarak imha olabilmesi duygusunun yarattığı büyük hırçınlığı, büyük cesaretsizliği, büyük güvensizliği, başka halkları katlederek gidermekte bulmuştur. O, iktidar olmayı, sermaye birikimini sağlamayı, başta kendi halkı olmak üzere tüm halklar üzerinde amansız bir baskı ve sömürü uygulamada görmüştür. O, milliyetçiliği geliştirmek istemiştir, ama bu milliyetçiliği yaratacağı ne sağlam bir temel ve nede yeterli bir güce sahiptir; bu nedenle de kendi milliyetçiliğini başka halklara hayat hakkının tanınmamasında görmüştür. Hiç bir bilimsel temele ve ulusal gerçekliğe dayanmayan, gücü oranında sınırlar çizmiş ve zorla bu sınırlar üzerinde "tek bir ulus, tek bir devlet" yaratmayı değişmez bir ilkesi haline getirmiştir. Biçimi ne olursa olsun, şekillenmesi nasıl olursa olsun tüm zorba yöntemleri kullanarak, o zamana dek tarihte görülmemiş baskı ve imha yöntemlerini kullanarak böyle bir yapıyı oluşturmuştur.

Anadolu'nun -ki halklar mozaik'i olarak anılır- tüm azınlık halkları zorla, cebirle asimilasyon altına alınmış ve tarihin en eski en güçlü halklarından olan Kürt halkını midesinde eritemeyip, yokedemeyince onun üzerine de görülmemiş bir vahşilikle atılmıştır. İktidara yürürken kendisine en yakın müttefik olarak kullandığı bu halkı, zaferinin üzerinden daha bir yıl geçmeden, bir kurbanlık koyun gibi yakalamış, boğazlamış, onu katık yaparak siyasal iktidarını, ulusçuluğunu, ekonomisini güçlendirmeye koyulmuştur.

Türk burjuvazisinin iktidara gelişinde gördüğümüz bu özellikleri, en yakın ifadesini, burjuvazinin Kemalist diktatörlük denilen iktidarında bulmuştur. Tarihin ilginç bir döneminde, uluslararası ve ulusal koşulların elverişli bir anında doğan bu diktatörlük, halkımızı ortaçağdan kalma ağır bir yük altında bulmuş, ortaçağdan kalan ve sürekli biriken olumsuzlukların altında ezildiği anı kendisi için elverişli bir fırsat bilerek üzerine yüklenmiş, modern bir toplumsal yapıya kavuşmayışının bir ürünü olarak, ulusal bilince güçlü bir biçimde ulaşamamış ve bunu örgütlü bir maddi güce dönüştürememiş olan halkımızın bir de üzerinde taşıdığı ortaçağdan kalma hakim sınıfların zaaflarından iyi yararlanarak ve elverişli uluslararası koşulları, özellikle Ekim Devrimi sonrasında oluşan dünya dengesini iyi kullanarak, bir yandan Türk halkının gerçek temsilcileri olan devrimcileri imha ederken, öte yandan da halkımız üzerindeki o meşhur saldırı harekâtları dönemini başlatmıştır. İşte tarihimizde cumhuriyet devrindeki isyanlar dönemi denilen başkaldırılar, böylesi koşullarda ortaya çıkmış ve bu azgın gücün, halkımız üzerindeki baskı ve katliamlarına karşı bir tepki olmuştur.

Bu yıllarda dünya çapında sömürge halkların ulusal uyanış ve bilinçlenmelerinin Ekim Devrimi temelinde gelişmesine karşılık, halkımızın tarihinde iki dünya savaşı arasındaki dönem, baskı ve imhanın en güçlü olduğu yıllar olmuştur. Halkımız, bu yıllarda Ekim Devrimiyle bağlaşıklığını kuramamıştır; çünkü arada Kemalist diktatörlük engeli vardır, yine Türk halkıyla bağlaşıklığını kuramamıştır; çünkü komünistler yani Türk halkının temsilcileri ezilmiştir. Eskisi gibi Balkan halklarının direnişi de yoktur; çünkü onlar kurtulmuşlardır. Ermeni halkı katledilerek ve sürülerek yok edilmiştir. Halkımız üzerinde egemen olan feodallerin başarıyla geliştirecekleri bir harekette artık söz konusu olmamaktadır. Ve halkımız modern sınıfların gelişmemiş olduğu bir toplumsal yapıda bulunduğundan, güçlü bir hareket geliştirebilmesinin objektif koşulları da çok zayıftır. Kendisi için bütün bu elverişli ortama dayanan Kemalist diktatörlük bu nedenle hükmünü icra edebilecek ve halkımız açısından, bu yılları karanlık bir dönem olarak kapatmayı başarabilecektir.

İkinci dünya savaşı ve sonrasının, dünya genelinde sosyalist sistemin güçlendiği, emperyalizmin dünyanın üçte birinden kovulduğu, sömürge halkların muazzam bir ulusal uyanışa ve kurtuluşa yöneldikleri yıllar olduğu bilinmektedir. Proletarya devrimleriyle bağlaşıklık temelinde ayağa kalkan sömürge halkları, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da peşpeşe sömürge zincirlerini kırmışlar, bağımsız uluslar olarak doğup, kendi kaderlerini kendi ellerine almışlar ve şu meşhur İngiliz ve Fransız emperyalizminin başını çektiği klasik sömürgeciliği bir daha dönmemek üzere tarihe gömmüşlerdir. Ve 60'lara doğru geldiğimizde dünya çapında bir sistem olarak klasik sömürgecilik artık tasfiye edilmiş, insanlığın yüzkarası olan bu sistem ortadan kalkmış, bağımsız devletler biçiminde kendi kaderlerini ellerine alan uluslar yaygın bir biçimde ortaya çıkmış, en küçüğünden, en büyüğüne kadar bir çok halkın bu temelde ulusal bilince, ulusal örgütlenmeye ve giderek devletlerine kavuşmaları artık bir gerçeklik olmuştur.

Ama emperyalizm yine boş durmayacak, alan ve biçim değiştirerek ABD emperyalizminin önderliğinde yeniden dağılan güçlerini toparlamaya çalışacak, özellikle dünya çapında yeni-sömürgecilik dediğimiz bir sömürgeciliği klasik sömürgeciliğin yerine geçirmeye başlayacak ve bu, en yakın yansımalarından birisini de Türk burjuvazisinin emperyalizmle girdiği ilişkide bulabilecektir. Türk burjuvazisi, o kendi sınıfsal zayıflıklarını çok iyi gören, nasıl doğduğunu, nasıl iktidara geldiğini ve neye dayanarak yaşayabileceğini çok iyi bilen bir sınıf olmasından ötürü, savaş sırasında ABD emperyalizminin kollarına erkenden atılan, O'nun dünya çapında emperyalist politikasını, baskı ve sömürü politikasını en erkenden benimseyen bir sınıf olarak, artık ABD emperyalizminin Ortadoğu bölgesindeki en yakın müttefiki olma konumuna geçip, sosyalist ülkelere ve Ortadoğu halklarına karşı azgın karşı-devrimci rolünü bu sefer de ABD emperyalizmiyle birlikte yürütmeye ve en alçakça geçen tarihi dönemlerden birisini yaratmaya çalışacaktır. Osmanlı İmparatorluğunun yüzyıllarca halklar üzerinde oynadığı baskı, sömürü ve bu temelde yarattığı durgunluğu, gericiliği devralan ve daha doğuşundan itibaren iliklerine kadar gericiliğe, baskıya, görülmemiş bir sömürüye batmış olan bu sınıf, bu seferde dünya emperyalizminin en gerici, en tehlikeli gücü olan ABD emperyalizmiyle çok tehlikeli bir ilişkiye girecek, bu ittifakı temelinde diğer dünya emperyalistlerin desteğini de sağlayacak, ve böylece sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı en azgın güçlerden birisi olmaya başlayacaktır.

İşte dünya çapında klasik sömürgeciliğin tasfiye edildiği bu dönemde halkımız, bu seferde ABD emperyalizmi ve onun iyi bir uşağı olan işbirlikçi Türk burjuvazisinin yeni bir şeytanî ittifakıyla karşı karşıya kalmış; ortaçağdan kalan ve dönüştürüle dönüştürüle belki de dünyanın en çok biçimsizleştirilen bir gücü olan burjuva ve küçük-burjuva sınıfı, halkımızın bağrında oluşturulmaya başlanmıştır. Böylece yenilgi, baskı, ulusal inkâr, tüm ulusal amaçlardan uzaklaşma, hatta özgür bir sınıf olarak gelişme hakkından bile uzak olma temelinde, tepeden tırnağa kadar kendisi emperyalizme uşaklık yapan Türk burjuvazisinin bir uşağı olan Kürt egemen sınıfı ve bu sınıftan türeme küçük burjuvalaşma, bir katran gibi halkımızın yaşam gözeneklerini tıkamıştır. Emperyalist ve sömürgeci baskı ile birlikte ortaçağdan kalma gürûhun şahsında doğan bu katran, mevcut tüm ulusal gözenekleri tıkayarak, yaşam emarelerini imha ederek ve böylelikle dünyada misli görülmemiş bir uyanış ve kurtuluş çağını halkımız için nihaî ölüm çağı haline getirmeye hizmet etmiştir. Denilebilir ki, halkımızın tarihinde başaşağı gidişin en çok geliştiği yıllar, bu 60'lı yıllar olmuştur. Artık neredeyse ülke ve halk olarak adının unutulması durumu ortaya çıkmıştır. Bu durum sadece emperyalist, sömürgeci ve yerli işbirlikçilerin bilinçli ve kasıtlı inkârları biçiminde değil, halkın kendi kendisini artık unutmaya başlaması düzeyine varmıştır. Halkımız yüzyıllardan beri kendi ulusal varlığından kopartıla kopartıla, bu ulusal varlığı karşısında zorla bilinçsizliğe itile itile, artık bu yıllarda bunu bir olgu olarak kabul etme gafletine düşmüş; dünya halklarının görülmemiş uyanış ve kurtuluş çağına güçlü bir sesle karşılık verememiştir. Ortaçağdan kalma ağırlıklar birike birike o kadar güçlü bir yük yaratmış ki, yine başındaki egemen güçler ihaneti ve ulusal inkârı o kadar geliştirmişler ki, ve yine baskı ve sömürü yüzünden o kadar güçten düşmüş ki, halkımız artık ulusal olarak kendini unutma ve ancak fiziksel varlığını devam ettirme konumuna ulaşmıştır.

Sözde modern sınıflar doğmuş, küçük-burjuva bir aydın tabakası oluşmuştur; ama dünyada modern sınıfların en rezili, en soysuzu, ulusal ve toplumsal amaçlarına ihanetin en güçlüsünü yapanlar bunlar olmuştur. Oluşan bu aydın tabakası, değil ihtilâlci bir örgüt sunmak, vebadan kaçar gibi kendi adını ağzına almaktan kaçan, kendi kurtuluş meselelerini gündeme getirmekten korkan bir güruh gibidir. Korkutulmuş, ödü kopartılmış, insanlığına yabancılaşmış, orta ve ilkçağ sofistlerinden daha fazla toplumuna ve ulusal varlığına ters düşmüştür. Sözde okur-yazar olan, fakat yüzyıllardan beri her türlü bilinç ve örgütleme öğesinden uzak tutulan halktan daha bilinçsiz, örgütsüz bir konumda bulunan bu aydın tabakası başaşağı gidişin adeta bir tamamlayıcısı, bir garnitürü durumundadır. Halkımızın tarihinde 60'lı, 70'li yıllar kesinlikle böyledir. Ve sadece sözde halkı temsil etmesi gereken aydınlar bu durumda değildir; aynı zamanda halkların düşmanı, dünyanın en sinsi ve en azgın gücü olan ABD emperyalizminin ve en imhacı ve sömürgeci bir güç olan atalarının tarihten kalma tüm geleneklerini şahsında somutlaştıran Türk burjuvazisinin iğrenç baskı ve sömürgeciliğine karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmin temsilcileri olan güçlerde ne yazık ki, gerekeni yapamamışlar ve halkımızın varlığını ulusal kurtuluş talebini dile getirememişlerdir. Halkın bu suskunluğu bir yansımasını da orda bulmuştur. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı tüm halkların kutsal bir hakkı olmasına rağmen, bu hak sanki dünyanın en eski halklarından birisi olan halkımız için sözkonusu edilemezmiş gibi bir davranış, bir düşünce bütün güçleri etkisi altına almıştır. Şüphesiz, kendi kaderini kendisi tayin etmek için ayağa kalkmayan bir halkın, dünya demokrasi ve sosyalizm güçlerinin desteğini hemen yanıbaşında bulması sözkonusu değildir. Ama yine de ilerici insanlığın temsilcilerinin bu yıllardaki durgunluğu, dilsizliği, çok cılız bir kaç sesten başka, hiçbir desteğin görülmeyişi,

durumu daha da ağırlaştıran bir etkendir. Düşmanın onca tecrübesine, uluslararası gericiliğin, Türk sömürgeciliğinin ve Kürdistan'daki yerli işbirlikçilerinin onca birleşmesine ve şeytanî ittifaklarına rağmen, halkımıza doğal müttefik olması gereken güçlerin suskunluğu, bilinçsizliği veya aktif yardıma dönüşmemiş durumları, halkımızın da kendi çıkarlarını formüle etmekten, kendi kaderini eline almaktan yoksunluğu birleşince, bu yılların -ki dünya halkları açısından klasik sömürgeciliğin tasfiye edildiği yıllardır- halkımız açısından klasik sömürgeciliğin imhayla ve yoketmeyle özdeşleştiği yıllar haline getirildiği bir gerçektir. Ama çağımızla, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm çağıyla ters düşen bir gerçekliktir.

Kürt halkı dünyanın bir parçasında, hem de uygarlığın beşiği olan bir parçasında binlerce yıldan beri yaşayan bir halktır. Ulusal değerlerden önemli oranda uzaklaştırılmasına ve adeta fiziki varlığını bile zor-bela sürdüren bir halk konumuna düşürülmesine rağmen, yaşayan bir halktır. Bu yıllarda, tüm dünya halklarının, ulusların yaşadığı gibi bir yaşama göz dikmesi ve bu yaşamı gerçekleştirmesi, modern insan toplumu olmasının zorunlu bir gereğidir. Eğer modern insan toplumu olarak kendi çağında yaşayacaksa, onun da kendi kaderini eline alması, bunu gerçekleştirmek için tüm halkların geçtiği yoldan geçmesi, tarihsel bir zorunluluk, tarihin, tüm uluslar, toplumlar ve sınıflar için kıldığı bir zorunluluktur. En tehlikeli emperyalist gücün ve onunla en tehlikeli bir ittifaka girmiş olan bir sömürgeciliği, bu sömürgecilikle en tehlikeli bir uzlaşma, hainane, inkârcı bir temelde işbirlikçilik içinde olan yerli hakim sınıfın egemenliğini yaşayan ve kendi varlığından bu kadar uzaklaştırılmış bulunan bir halk olmasına rağmen, yine de çağıyla arasında köprü kurması ve çağına ulaşması gereken bir halk gerçekliği vardır ortada. Her ne kadar aydınlanmamışsa, her ne kadar bilinçli bir örgütlenmeye kavuşmamışsa da, bu yıllarda, yani XX. yüzyılın 70'li yıllarında, çoğunlukla "yaşar mı, yaşamaz mı?", "ayağa kalkabilir mi, kalkamaz mı?" tartışması yapılıyor ve tereddüte düşülüyorsa da, ortada açık bir halk gerçekliği vardır ve bu halkın 70'lerdeki durumu budur.

Görülmektedir ki, çağıyla açık bir şekilde terslik içinde olan bir halk yaşantısı vardır. Aynı zamanda ve aynı çağda diğer halklarla, uluslarla birlikte yaşıyor olmasına rağmen, onların yaşantı biçimiyle, onların düşünce ve örgütlenme durumuyla ilgisi olmayan bir yaşantı biçimi sözkonusudur. Hiçbir insanlık kuralıyla, hiçbir ulusal ve toplumsal kuralla bağdaşmayan bir yaşantı gerçekliği, mutlaka aşılması gereken bir yaşantıdır bu. Bu nedenle emperyalizm, sömürgecilik ve yerli işbirlikçileri ya tümüyle bu yapıyı tasfiye edecekler, tümüyle ulus ve özgür bir toplum olmaktan bu halkı çıkaracaklar; ya da bu halk, bu yıllarda dünya çapında tasfiye edilmiş olan, gerçekten tarihin çöp sepetine atılmış bulunan klasik sömürgeciliği ve ortaçağdan kalma parangaları yırtacak ve çağına ulaşacaktır. Bu çürümenin, durgunluğun, erimenin bu biçimde daha fazla devam etmesi imkânsızdır; çünkü sözkonusu durum, gerçekten tüm insani duygu, düşünce ve ilerleme kurallarına aykırıdır. Yapı ne kadar olumsuz olursa, ortadaki durum ne kadar yürekler acısı olursa olsun, bunun ya olumsuzdan çözümlenmesi, ya da gerekleri yerine getirilerek olumlunun gerçekleştirilmesi gerekir. Ama eğer bütün çabalara rağmen olumsuzdan çözülme başarılamamışsa, o zaman en vahşi baskının ve sömürünün altında tanınmaz hale getirilmiş olan bu halk, bu durumu kabul edemeyecek, ayağa kalkarak kendi kendini çağdaş insanlıkla uyuşacak bir tarza getirmek için direnecektir. Kısaca, proletarya ve ulusal kurtuluş çağının bir parçası olmak için bu halk da kendi başkaldırısını yapmalı, her halkın çağa ulaşmak için geçtiği yoldan geçmeli, dökmesi gereken kanı dökmeli, elde edilmesi gereken bilinci elde etmeli, yapması gereken örgütlenmeyi yapmalı, yani bir çok halkın yüzyıllardan beri yaptığı, başardığı ve ulaştığı çağdaş denilen yaşama böylelikle, bu yollardan kendisi de ulaşmalıdır.

İşte, halkımızın kapitalizm çağından beri tarihi yaşamı kısaca böyleydi. 70'lere gelindiğinde açığa çıkan gerçekler bunlardı. Bu yüzden bu yıllarda mutlaka bir direniş tohumu, emile emile bu kadar zayıf düşürülmüş olan bu topraklara düşmeli, bu tohum çimlenmeli ve bir yaşam umudu haline gelmeliydi.

PKK'NİN İDEOLOJİK VE POLİTİK GELİŞİMİ

Bilinmektedir ki, toprağa düşecek olan tohum bir bilinç tohumudur, kuşkusuz bu tohum da gökten düşmez. Tohumun halkın içinde ve insanlar tarafından üretilmesi ve saçılması gerekmektedir. Bu nedenle, şartlar ne kadar elverişsiz ve ne kadar olumsuz olursa olsun, yine de halk, bu direnme tohumunu üretmeli, kendi içine alıp emebilmeli, bir özsu haline getirmeli ve yetiştirmesini bilmelidir. Toprakların çoraklığı, emile emile çok zayıf düşürülmüşlüğü bunu asla engelleyemez. Eğer toplum yaşam isteğinden tümüyle vazgeçmemişse, yani insanca yaşama isteği varsa, bu tohum gereken yansımayı mutlaka bulacak ve ondan güçlü bir bitki, güçlü bir ağaç, bağımsızlık ve özgürlük ağacı fışkırabilecektir.

İşte böyle bir direniş tohumu olan PKK Hareketinin doğuşundan bahsederken, çağımızın en ilerici, en devrimci düşüncesi olan Marksizmin-Leninizmin, bu yıllarda bir kurtuluş tohumu olarak halkımızın yaşadığı topraklar üzerinde serpilmeye başlamasından sözetmemiz gerekmektedir. Hareketimizin ilk ortaya çıktığı dönem olarak tanımladığımız bu dönem, Marksizm-Leninizmin öğreti olarak özümsenmeye çalışıldığı, bunun kendi topraklarımıza bulaştırılmaya, kendi insanlarımıza tanıştırılmaya başlandığı bir dönemdir. Görünüşte bu tohum birçoklarınca, bu kadar elverişsiz bir zeminde filizlenmeyecek gibiydi, ama insanlıktan başka bir şey aramaması gerekenler için bundan başka bir çare de yoktu. Halkımıza böyle bir düşünceyi tanıştırmaktan, bu düşünceyi bu topraklarla birleştirmekten ve böylelikle yeni bir yaşamın yolunu çizmekten başka ne doğru bir yol vardı, ne de başka türlü bir yaşam kabul edilebilirdi. Girilmesi gereken yola tarihin tüm ağırlığıyla, çağın tüm ağırlığıyla birlikte girilecekti. Ve öyle de yapıldı.

Partimizin rüşeym hali de diyebileceğimiz bu dönemi, kendine özgü birçok sorunları ve görevleri olan bir dönemdi. Bir devrimci hareketin ideolojik doğuşu, onun tam olarak gerçekleşmesi anlamına gelmez. Öyle nice düşünceler vardır ki, sistemli bir biçimde formüle edilmelerine karşın, maddi yaşamla kaynaşamamış ve maddi bir güce dönüşememişlerdir. Bizim mücadele tarihimizin başlangıcında böyle bir dönemi yaşadığımız bilinmektedir. Resmi bir parti haline gelmeyi neden bu yıllarda başlatamadığımız şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Bu dönemde henüz sonu belirlenmemiş, ancak bir düşünce olarak varolma durumu yaşanmıştır. Gelişme sağlanmayabilir, tam bir maddi güç haline gelinmeyebilinirdi de. Birçok düşünce sisteminde görüldüğü gibi, bu düşünce sistemi de, yani ülke koşullarına uyarlı hale gelmiş Marksist-Leninist düşünce sistemi de, çeşitli engeller nedeniyle toplumla kaynaşmadan belli bir dönem için etkinliğini kaybedebilirdi. Bu yüzden biz kendimize henüz bir parti olduk diyemezdik. Evet partinin ilk tohumları atılmış, partinin temelinde yatan ve yatması gereken düşünce kıvılcımları saçılmıştı; ama yansıması nasıl olacak, bunun sonuçları nasıl gelişecek ve bu sonuçlara nasıl bir biçim verilecekti? Bütün bunlar henüz kestirilemeyen sorunlardı.

Bir devrimci hareketin yaratılması için, ilk olarak sistemli devrimci düşüncenin ortaya çıkarılması zorunludur. Ama, sadece doğru sistemli düşüncenin geliştirilmesi yetmemekte, bunun mevcut düşüncelerle savaşması da gerekmektedir. Doğru teorik formülasyonların ideolojik mücadele aracı haline getirilmesi, yani, toplumun geleceğini karartan karanlığı yırtmanın, toplumu yanlış istikâmete sürükleyen akımları, düşünceleri eleştirmesi gerekir ki, bu teori gerçekten giderek kendisinin temsil etme iddiasında olduğu sınıfın önderliğinde bir akıma yol açabilsin, bu yapılmazsa, bu dönemde bir teorik araştırma gurubu olmaktan öteye gidilemez. Şu husus iyi bilinmektedir ki, ülkemiz koşullarında araştırma, inceleme denilen faaliyetler, onlarca yıldan beri, hatta çok daha öncesinden beri, birçokları tarafından yapılmaktaydı. Fakat ortaya çıkarılan düşüncelerin bir ideolojik savaşım aracı olması, bu temelde maddi bir güç haline gelmesi tarihimizde fazla ortaya çıkmamış ve gerçekleşmemiştir. Hele hele, özellikle sert baskı dönemlerinde bir çoğunun "biz araştırma yapacağız, inceleme yapacağız" diyerek, mücadeleden kaçmalarının getirdiği tehlikeleri de düşünürsek, ortaya çıkarılan düşüncenin maddi bir güce dönüştürülmesi için her koşul altında mutlaka bir savaş verilmesi gerektiği açıkça görülür. Ve bizde yoğun olan derme-çatma düşüncelerle uğraşma ve buradan ileri gitmeme biçimindeki sahte entellektüel yaşam dikkate alınırsa, bu durumun giderilmesi için, bu dönemde salt doğru tezleri ortaya çıkarmakla yetinmemenin, bu tezleri yanlış düşüncelere karşı bir ideolojik mücadele aracı olarak kullanmanın da zorunlu olduğu yine açıkça görülür. Bu anlamda, partileşmemizde teorik çalışma döneminin aynı zamanda bir ideolojik mücadele dönemi de olduğu, fakat bunun henüz devletin üzerine, siyasal ve toplumsal gerçekliğin üzerine tam anlamıyla bir yürüme olmadığı, daha çok ideolojik alanda, düşünsel alanda bir mücadele olduğu ve bu mücadelenin de devrim sürecinde sonuç belirleyici olmadığı, yine bilinen bir gerçektir.

Şüphesiz daha sonraki maddi güce dönüşmenin vazgeçilmez koşulu, bu ideolojik mücadeledir veya başka bir deyişle sağlıklı bir ideolojik mücadelenin, sağlıklı bir politik ve pratik gelişmenin yol gösterici gücü olduğu kesindir. Ama yine de ideolojik alanda meselelerin halledilmesi, işin henüz çok sınırlı bir kısmıdır. Siyasal ve toplumsal mücadeleyle, ideolojik mücadele arasında ayrılmaz bir bağ vardır; siyasal mücadeleye giden yol, genellikle ideolojik mücadeleden geçer. Egemen sömürücü sınıfların, egemen ulusların baskıcı ve sömürücü politikaları, her zaman bir ideolojiye, bir fikre, bir prensibe dayanır. Bunları görmeden, teşhir etmeden, bu düşüncelerin, ideolojilerin çıkarlarına karşı olduğu sınıflara bunların gerçek yüzünü göstermeden, bu sınıfları, hakim ideolojilerin sahiplerinin geliştirdikleri, önderlik ettikleri toplumsal, siyasal gerçekliğe karşı savaştırmakta zordur. Herşeyden önce, kurtulmak isteyen sınıf veya ulusun, kendisini siyasal ve toplumsal yönde tutsak eden, baskı ve sömürü altında tutan güce karşı ideolojik alanda savaşması, savaşı bu alanda kazanması gerekir, ve daha sonra ancak bu temelde, siyasal ve toplumsal alanda güçlü bir mücadele ortaya çıkabilir. İşte mücadele tarihimizde, geçmişte yapılan bu olmuştur. 1973'lerden itibaren, yani 12 Mart sonrasında, güçlü bir teorik birikimin sağlanması ve bu birikimin güçlü bir ideolojik mücadeleye ağırlıklı olarak 1978'lere kadar kendini ifade etmesi süreci böyle değerlendirilmelidir.

Bu yıllar genel olarak düşüncede aydınlanma yıllarıdır. Bu yıllarda tarihi ulusal ve toplumsal gerçekliğimizin araştırılması; hakim ulus düşüncelerinin, yani sömürgeciliğin ifadesi olan düşüncelerin eleştirilmesi ve teşhir edilmesi; sömürgeciliği ince bir tarzda sürdüren anlayışların, sosyal-şovenizmin iç yüzünün ortaya çıkarılması, yine ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel ve de yaşamsal her alanda sömürgeci egemen sınıfla tam bir işbirlikçilik içinde olan yerli hakim sınıfın gerçek yüzünün açığa çıkarılıp teşhir edilmesi ve yine bizde ortaya çıkan ve sömürgeciliği ince bir tarzda kullanıp, meşru gösteren küçük-burjuva reformist milliyetçiliğin iç yüzünün ortaya çıkarılması ve bütün bunlarla mücadele edilmesi gerekiyordu. Tarafımızdan yapılan çalışmalar ve yürütülen mücadele de bu olmuştur. Bu çalışmalarla çözümlenmesi gereken sorunlar, işleyen tarihsel sürecin aydınlatılması, bu tarihsel sürecin sorumlu güçlerinin, tüm işbirlikçileri ile birlikte açığa çıkarılması ve bu durumdan kurtulmak için yapılması gereken görevlerin sıralanması idi. Kürdistan'ın somut koşullarına uygulanmış Marksizm-Leninizm, ancak böyle yaparsa, yani bütün bu sorunları çözümleyebilirse gerçekten iş yapabilir bir ideoloji olabilecekti. Bu doğrultuda genellikle Marksizm-Leninizme sadık kalındığını, bağımsız ve yaratıcı bir tarzda Kürdistan koşullarına uygulanarak esas anlamda görevlerin gerçekleştirildiğini söyleyebiliriz.

Ayrıca burada şunu da belirtelim ki, bu yıllarda dünya çapında Marksizm-Leninizmin ihtilâlci özü üzerinde yaratılan karmaşa son derece yaygındır; böyle bir ortamda Marksizm-Leninizmin gerçek ihtilâlci özünü yakalamak, son derece güç, yaratıcılık ve uğraş isteyen bir işti. Dünya komünist hareketinin birkaç parçaya bölündüğü, sosyalist ülkelerin birbirleriyle ilişkilerinin koptuğu ve bazılarının sosyalist gelişme yolunda ilerleyemediği bir dönemde Marksizm-Leninizmi doğru bir biçimde kavramak ve ülkeye aktarmak gerçekten son derece güçtü. Bu durumun ülkemizin içinde bulunduğu güçlüklerle de birleşmesiyle doğru yolda yürümenin gerçekten çok zor olacağı açıkça ortadadır. İşte bu koşullarda Marksizm-Leninizmin ihtilâlci özünden taviz vermeden, uluslararası Komünist hareketin ve sosyalist ülkelerin içinde olduğu karmaşık yapıdan olumsuz bir yönde etkilenmeden, olumsuzlukları yansıtmadan yol alma görevi vardı. Partiyi bu temelde bir tohum olarak saçma görevi vardı ve yapılan da bu görevin gerçekleştirilmesi oldu.

Çok sayıda ülkenin tarihinde, bir nesil, uzun bir süre içinde ancak bu görevi yerine getirebilmiştir. Bazı ülkelerde bu görevi gerçekleştirmek için ortaya çıkan bir nesil, bunu başaramadan tümüyle imha olabilmiş, tutuklanabilmiş ve böylece, bu süreç ya çok uzamış yada belli bir süre tıkanmıştır. İdeolojik oluşum dediğimiz bu süreç; özellikle politik-toplumsal bir güce dönüştürülebilmiştir. Uzun zaman almasına rağmen bu böyle olabilmiştir. Bu nedenle mücadelemizin 73-78 dönemi tam parti olmadığımız, ama partimizin güçlü tohumlarının saçıldığı bir evre olarak henüz sonuçların nasıl olacağı kestirilemeyen bir dönemdir.

Bu dönemde, devletin, düşüncelerimizin ne gibi bir sonuca yolaçacağını tam kestiremediği, bu yüzden de hareketin üzerine, bu ideolojik şekillenme üzerine tam olarak gelmediği söylenebilir. Çünkü bir devletin, bir ideoloji üzerine yürümesi mümkün değildir. Bir devletin çıkarlarını temsil ettiği sınıf, başka bir ideolojiye karşı, ancak kendi ideolojisiyle savaşabilir. Yani devlet politik bir olgu olarak ancak karşıtı, politik bir olgu haline gelmeye başladığı andan itibaren gücünü konuşturabilir. Hareketimizin doğuşu için de geçerli olan bu kuralı bilmeyen güçler, hem hakim sömürgeci burjuva temsilcileri ve hemde çeşitli reformist çevreler daha sonraları çokça "nasıl önlenmedi bu hareket, gelişmesi

neden dumura uğratılamadı, bir ideoloji olarak doğduğu bilmiyor muydu? gibi sözleri söylediler.

Açık ki, bu güçler ideolojik mücadele evresinin sorun ve görevlerinin neler olduğundan, nasıl gelişebileceğinden ve nasıl engelleneceğinden biraz habersizdirler. O zamana kadar ezdiği, teslim aldığı, şekil değişikliğine uğrattığı bir ulusal ve toplumsal yapı üzerinde, bir üst yapı kurumu olarak varlığını sürdürmekte olan Türk devleti, henüz politik olarak kendisini sarsmamış, kendisine karşı çıkmamış bir halk ve hareket geçekliğine karşı politik ve pratik alanda savaşamazdı. Bu dönemde ancak ideolojiyle savaşabilirdi ve fakat o kadar şovenizme ve demagojiye batmış olan bir ideolojinin Marksizm-Leninizm gibi en gerçekçi bir ideoloji karşısında fazla başarılı olamayacağı, yine çeşitli konulardaki hakim ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliği gibi çoktan işe yaramazlıkları ortaya çıkmış olan ideolojilerle de fazla başarılı olamayacağı, bu anlamda da yaratıcı Marksizm-Leninizmin ideolojik mücadelede başarı kazanacağı kesindi.

Bu dönem, en temel özelliğiyle Marksizm-Leninizmi bağımsız bir öğreti olarak kavrama ve Kürdistan somutuna aktarma biçimindeki ideolojik saldırı dönemidir. Bu ideolojiyi ülkenin aydınlarına, özellikle hiçbir kişisel, sınıfsal çıkar peşinde olmayan güçlerine, yani gençliğine tanıtma dönemidir. Bu dönemde Hareketimiz, sınırlı sayıda insanın belli ideolojik saptamalar temelinde biraraya gelmesi ile gurup ya da çekirdek biçiminde örgütlenmesini bulan bir şekillenmedir; ama henüz resmi bir parti değildir. Bu dönemin sonunda bir parti olunabilir de, olunmayabilir de; ama olabilmesi için başlı başına bir politik mücadele dönemi gereklidir ve bu politik mücadeleden başarılı çıkıp çıkılamayacağı henüz belli değildir. Onun için hareketimizin tarihinde, bu döneme haklı olarak partiyiz demiyoruz. Haklı olarak kendimize büyük sıfatlar yakıştırmıyoruz ve yine haklı olarak bir ideolojik propaganda gurubu olduğumuz biçimindeki doğru saptamayı söylüyoruz.

Ama Kürdistan toprakları devrimci mücadeleye o kadar susuzdur ki, verilen ideolojik mücadelenin belli bir süre sonra bir politik gerçekliğe doğru yönelmemesi beraberinde korkunç bir oportünizme batma tehlikesini getirir. Kürdistan gerçekliğinin devrimci bir düşünceyle Marksizm-Leninizmle tanışması, bu ideolojiyi erkenden politik bir güce dönüşmeye zorlar. Yine başlangıçta bir takım gerçekleri ifade etmelerine ve bu temelde ideolojik grup biçiminde ortaya çıkmalarına rağmen, bu gurupların devrimci bir tarzda politik-toplumsal gerçekliğe yönelemedikleri, örgütlenip eyleme geçemedikleri için kolayca dumura uğradıkları, soysuzlaştıkları, devrimci ruhun yitirildiği ve devrimci eylemin olanaksız hale geldiği bir entellektüeller klübüne dönüştükleri hem Türkiye, hem Kürdistan, hem de dünyadaki bir çok örnekte açıkça görülen bir husustur. İşte hareketimizin ortaya çıktığı dönemde Kürdistan'daki acı ve zor olan durum da buydu. Onca elverişsizliğe rağmen devrimci düşünce mutlaka politik ve toplumsal gerçekliğe yönelmek, onu devrimci bir tarzda değiştirmek için kendisini örgütlendirmek ve eyleme geçirmek zorundaydı. Eğer o da bir lafazan durumuna düşmek istemiyorsa, bir lafazan gurubu olarak kemikleşmek istemiyorsa, politik gerçekliğe yönelmek durumundaydı. Böyle yapılmazsa, birçok örnekte de görüldüğü gibi soysuzlaşmanın, her türlü şarlatanlığın üzerinde gelişeceği açıktı. İşte Hareketimizin yapması gereken atılımın, saçılan toplumların derlenmesinin artık zorunlu hale geldiği, yanlız bir ideolojik gurupla yetinmenin giderek zorlaştığı ve Kürdistan koşullarında ihtilâlci Marksizm-Leninizmin kendini politik-toplumsal bir güç haline getirmek için zaptedilmez bir gelişme sağladığı bir ortamda yavaş yavaş ideolojik mücadeleden politik mücadeleye yönelme zorunluluğu ortaya çıkıyor ve böylelikle mücadele tarihimizin en zorlu evrelerinden birisi karşımıza dikiliyordu. Ya bu adım atılacak ya da kötü bir akibet bizi bekleyecekti. Bunun belirtileri olarak ideolojik mücadele safhasının geride bırakılmakta olduğu 77 yılında örgüt tarihimiz talihsiz bir olayı da yaşamıştır. 18 Mayıs'ta ideolojik mücadele döneminin önder militan bir savaşçısı olan HAKİ KARER'in, bu mücadelenin en yoğun olarak verildiği bir dönemde ve politik-toplumsal bir güç haline gelmeye başladığımız bir sırada alçakça katledilmesi, anıya bağlılığın da bir gereği olarak mücadeleyi yükseltmemiz ve ileri doğru götürmemiz gerektiği konusunda daha fazla zorlayıcı oldu. Artık yanlızca devrimci Marksizm-Leninizmin politik yaşama dönüşme gücü değil, bir de çok değerli yoldaşın anısına bağlılığın zorlaması olarak mücadeleyi geliştirme, onu bir üst evreye sıçratma zorunluluğu vardı. Ve tabii ki bu zorluklar içinde bulunan yaşamının dayanılmaz baskı ve sömürü ortamının doğal bir sonucuydu. Belirleyici olan elbetteki bastan beri uzun uzun üzerinde durduğumuz bu yılların kabul edilmez niteliğidir. Bütün bunların sonucunda resmi örgütlenmeye yönelmek için teorik çalışma ve ideolojik mücadele faaliyetlerimizin ortaya çıkardığı sonuçları bir programda somutlaştırma ve ne kadar zor olursa olsun, sonuçları önceden ne kadar kestirilemez olursa olsun yüklü bir politik mücadeleye başlama gereği ortaya çıktı. Böylece yurtseverliğin, insanca yaşamın ve ayrıca ideolojisiyle tutarlı bir biçimde yaşamın bir gereği olarak devrimci bir program hazırlama sorununa cesaret edildi ve dünya proletaryasının ve halklarının engin tecrübesinden alınan dersler ve Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri gözönüne getirilerek parti programı orataya çıkarıldı.

Hazırlanan programın elbetteki lafta kalsın diye ortaya çıkarılmadığı, bu temelde bir örgütlenmeye gitmek gerektiği, programın kendisinin zaten örgütlenmeye bir davet olduğu gözönüne getirilirse, 78'li yıllar, artık mücadele tarihimizde yeni bir evrenin, resmi bir parti adına harekete geçmemiz gereken bir evrenin, politik-toplumsal bir güç haline gelmeye cesaret ettiğimiz bir dönemin başlangıcı oluyordu. Bu doğrultuda ideolojik mücadelenin yoğun etkisi altında ve ideolojik mücadelenin gereklerine göre oluşmuş bir gurup temelinde ve çok ilkel bir donanımla partileşmeye cesaret edildi ve Kasım 1978 sonlarında partimizin kuruluşuna karar verilen bir örgüt toplantısı yapıldı. Tüm güçlüklere ve tüm yetersizliklere rağmen, devrimci örgütlerin mücadele kurallarına uygun olarak atılmış olan devrimci bir adımdı bu.

Tarihte öyle anlar vardır ki, bazı adımların atılması daha sonraki gelişmeleri derinden etkiler. Başlangıçta ne kadar önemsiz gibi görünürse görünsün, eğer o adım önemli bir muhtevayı formüle etmişse açıktır ki, o adım önemli sonuçları ortaya çıkarılabilir. Kürdistan topraklarında devrimci bir partinin, hemde Marksizm-Leninizmin yol gösericiliğindeki bir partinin yaratılması için atılan bu adımın, son derece önemli sonuçlar ortaya çıkaracağı daha o günlerde belliydi. Ve atılan bu adımın ardından zor mücadele günlerinin geleceği de belliydi ama, devrimci olarak yaşamak için bütün zorlukları göğüsleyip, ileri yürümekten başka bir yol da yoktu. Ortada açıkça şu ikilem vardı: ya çok keskin bir ihanet, soysuzlaşma yolu, ya da tüm sonuçlarıyla direnmeyi kabul ederek gerekli sonuçlara ulaşma yolu.

Mücadele tarihimizde bu yılların, yani resmen partiyi örgütlemek için çalışmalara başladığımız bu günlerin, ayların zorlukları çok iyi bilinmektedir. Zorluklar, sadece baskılara karşı durabilmek yada bu baskıları hesaba katmak için cesaret göstermekte değildir; ama esas olarak nasıl bir parti yaratılacağı, bunca ilkelliğine rağmen nasıl bir parti olunacağı, nasıl bir maddi güç, politik güç haline geleceği, bu politik gücün Kürdistan topraklarında kendisini nasıl savunacağı, unutulan bir ülkede kendi kendini unutan bir halk gerçekliğinde, bu halka ihtilâlci Marksizm-Leninizmin politik bir güç ve devrimci bir örgüt olarak nasıl kabul ettirileceği gibi sorunlardaydı. Devrimciler, bu sorunlarla uğraşırlarken ve hâlâ şimdi de bazı küçük-burjuva ukâlaları "PKK kendisini şiddet temelinde geliştirdi; bu anlayıştan mutlaka vazgeçmelidir" demektedirler. Hatta çoktan tanınmaz hale gelmiş bazıları, soysuzluğun temeli olan kendi anlayışlarını hareketimize kabul ettirme, hareketimizin çok ciddi bir tehlike ve çok büyük bir yanlış içinde olduğunu gösterme sevdasına tutuştular. Halbuki, çok iyi bilinmektedir ki, ihtilâlci Marksizm-Leninizmin bu tip ülkelere, sömürgelere, hemde Kürdistan gibi sömürgeciliğin en gelişmiş olduğu bir sömürge ülkeye uygulanması ve politik bir güç haline gelmesi daha ilk adımları atarken bile karşısında azgın bir canavarı, sömürgeci devleti bulacak ve bunun baskısını, şiddetini iliklerine kadar duyacaktır. Hele hele bu Türk burjuvazisinin devleti ve sömürgeciliği ise, bunun en gaddar ve imhacı bir nitelikte olacağı, tümüyle bu toprakları ve bu topraklar üzerinde yaşayan halkı imha etmeyi birinci erek olarak önüne koymuş olan böyle bir devletin daha ilk anda oklarını fırlatacağı ve kesinlikle kendi anlayışına, örgütlenmesine ve eylemine ters düşen böyle bir çalışmayı imha etmek isteyeceği, ayrıca tarihteki ve uluslararası alandaki büyük avantajlarına aynı zamanda halkın tarihteki ve günümüzdeki büyük dezavantajlarına dayanarak, bu işi yapmak isteyeceği açıkça ortadadır. Bu koşullarda eğer politik bir güç olmaya adım atanlar çok ürkek ve korkak insanlarsa, ideolojik yapılanmaları zayıfsa, hemen düşüncelerinden vazgeçecekler ve otur denilen yerde oturacaklardır; buna karşılık eğer ideolojik yapılanmaları sağlamsa, büyük bir devrimci cesaretle bu terörü kabul etmeyerek ve boyun eğmeyerek, ona karşı kendilerini savunma temelinde cevap vereceklerdir; sömürgeci devletin tepeden tırnağa kadar herşeyi şiddet temelinde yürüttüğü bu topraklarda politik bir güç olmanın, topluma varmanın biricik doğru ve etkin yöntemi olarak daha başlangıcından itibaren devrimci şiddete yöneleceği açıktır. Kısaca bu koşullarda devrimci ideoloji, eğer maddi bir güç haline gelmek istiyorsa, mutlaka kılıç kuşanmak zorundadır. Ama Kürdistan'da küçük-burjuvazi o kadar soysuzlaştırılmıştır ki, ve egemen sınıflar güçten ve siyasal erekten o kadar düşürülmüşlerdir ki, yurtsever politik bir güç haline gelebilmek onlar için o kadar imkansız hale getirilmiştir ki, onlarda o kadar derin bir inançsızlık ve umutsuzluk yaratılmıştır ki, onlar devrimci şiddet temelinde de olsa sömürgeciliğe karşı çıkılabileceğine, bu temelde devrimci örgüt kurulabileceğine, halka varılabileceğine inanamazlar; bu yönlü çalışmayı "çılgınlıktır, katliamdır, mümkün değildir, bunca topu tankı var, bu kadar güçlü bir ordusu var, sömürgeciliğe karşı çıkılmaz" derler. Fakat, onlar bilmiyorlar ki, tüm bu saydıkları araçlar halkımızın ölümü içindir; bunların varlığını kabul etmek, bunlara bakarak inanç ve umut yaratmak çürüme ve imha sürecini kabul etmek demektir.

İşte bu durumlara düşmemek için, gereken politik ortam içine girilmiş, Kürdistan üzerinde imhacı bir temelde örgütlenmesi şiddet olan sömürgeci devletin üzerine devrimci bir tarzda gidilmiş, halkın devrimci örgütünün yaratılmasında, geliştirilmesinde ve korunmasında devrimci şiddetin zorunluluğu kavranılmış ve bu doğrultuda en ilkel bir donanımla da olsa, devrimci direniş yaşamı içine girilmiştir.

Böylelikle PKK daha resmen kuruluşunun ilk aylarında kendisini azgın bir karşı-devrimci şiddet ortamı içerisinde bulmuştur. Daha ideolojik mücadele döneminde bile en değerli evlatlarından birini yitiren bir hareket olarak, peşpeşe sömürgeci devletin, faşist milislerin ve yerli gericilerin terörüyle, saldırılarıyla karşılaşmıştır. Ve bu, yanlızca PKK'ye karşı uygulanan terör değildir, aslında yüzyıllardan beri her türlü ulusal ve toplumsal gelişmeyi zorla durdurulan halkımızın içinde tutulduğu terör ortamının açığa çıkmasıdır. Halkımız üzerinde uygulanan örgütlü, kurumlaşmış ve aylık, günlük, saatlik hükmünü icra eden terörün görülür olmasıdır. PKK' nin kendisini içinde bulduğu bu terör ortamı, kendisinin de biraz, bilinçli ve örgütlü olması nedeniyle halkın yaşamını zindana çeviren bu terör ortamının üst düzeyde ve örgüt çapında yaşanmasıdır. Kürdistan koşullarında eğer halkın gerçek yaşamı olduğu gibi kavranılmak ve kabul edilmek isteniyorsa, sahte düşünce ve yaşam içine girilmek istenmiyorsa, halk gibi yaşanılmak ve böylelikle halk tanınmak isteniyorsa, böyle azgın bir terörden başka hiçbir şeyin devrimci örgütü, devrimci partiyi beklemeyeceği açıkça ortadadır. Öyle bir parti düşünelim ki, kurtarma iddiasında olduğu halk yüzyıllardan beri görülmemiş bir terör ortamında ve imha sürecinde yaşasın, inim inim inlemekte olsun, fakat kendisi o bizim birçok küçük-burjuva örgütümüzün onlarca yıldır yaşadığı gibi terörsüz, işkencesiz bir ortamda yaşayabilsin, örgüt olabilsin ve hatta Marksist-Leninist parti olabilsin. Bu, büyük bir gaflettir, utanmazca kendini tanımama olayıdır. Kürdistan gerçekliğinin çok çok uzağında olma, kendini kandırma, sömürgeciliği meşrulaştırmadır. Halbuki çıplak bir göz, günlük yaşamın ne kadar acı ve işkence içinde geçtiğini, ekonomik gaspın, talanın siyasal düzeyde nasıl bir baskıya yolaçtığını hemen rahatlıkla görebilir. Bu durumda olan bir halkı gerçekten kurtarma iddiasında olan bir örgüt, nasıl kendisini terör ortamı içinde bulmasın ve bu terörle nasıl savaşmasın? Savaşmadan halka nasıl kavuşacak ve toplumu zift gibi kaplayan bu devleti nasıl delipte halkın nefes borularına, yaşam damarlarına ulaşabilecektir? Bu yüzden 78'ler de PKK'nin resmen doğar doğmaz ve devletle karşılaşır karşılaşmaz kendisini tam bir terör ortamında bulmasından ve eğer yenilmek ve dağılmak istemiyorsa, sömürgeci teröre karşı devrimci şiddet kullanmasından daha doğal bir gelişme olamazdı. Bu koşullarda ya Türkiye tarihinde de çokça görüldüğü gibi, dışarıya kaçılacak, onlarca yıl orada bir yaşam aranacak, veya devrimci düşüncenin ihtilâlci özünden vazgeçilecek, uysal yaratıklar haline gelip devletin meşruiyetini kabul etme temelinde o soysuz yaşantıya yeniden dönülecekti, yada devrimci direniş tutulacak, böylesine karşı devrimci terör ortamında şiddet kullanılarak halkın siyasal gücü yaratılacaktı. İçinde bulunulan donanım ne kadar yetersiz olursa olsun, örgütlenme düzeyi ne olursa olsun, daha küçük bir çekirdek iken de eğer politik bir güç haline gelinmek isteniyorsa, bundan başka türlü davranılamazdı. Özellikle bu yıllarda çokça gördüğümüz (tarihi 10-15 seneye uzanan) kişiler, önderler, guruplar neden politik bir güce dönüşme gereğini duymuyorlar ve neden güçlü bir örgüt yaratmaya yönelmiyorlardı? İşte hep bu saydığımız nedenlerden ötürü. Onlar gerek sınıf yapıları ve gerekse işin zorlukları nedeniyle böyle ciddi bir adım atamıyorlardı.

Ama halka ulaşmak isteyen bir güç, halka sahip çıkmak ve halkı kazanmak isteyen bir güç mutlaka bu eşiği atlayacak, mutlaka bu terörle savaşacak ve böylelikle varlığını kanıtlayacaktı. İşte bu açıdan PKK doğar doğmaz, karşısında büyük bir imtihan vardı; bu sömürgeci terör ortamına karşı direnilecek mi, direnilemeyecek mi? Eğer direnecekse, bir halkın olumsuz tarihini yenebil-

meye cesaret etmiş ve böylelikle beklenen tarihsel adımı atmış olacaktı. Yok eğer direnmezse; o zaman o da, çokça görülen ve kendine sosyalist ve sosyalist parti adını da yakıştıran kişiler, guruplar gibi olacaktı. Ama, ideolojisine karşı tutarlı olmanın ve kadrolarının içinden geldiği sınıfsal yapıya bağlı bulunmanın bir gereği olarak direnme yoluna girildiği, direnme yolunun tercih edildiği, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı 78-79'larda siyasal bir saldırı yapılmakta olduğu bilinmektedir. Buna karşı kendini toparlayan sömürgeciliğin büyük bir saldırıya geçeceği de bilinen bir gerçekti. Ve mücadelemizin, partimizin bundan sonraki tarihi, bir anlamda halka ulaşmak için kendini savunma, azgın karşı-devrimci ortam içinde boğulmama, varlığından vazgeçmeme tarihidir. Partimiz, adına hareket ettiği ideolojisine bağlı kalmanın, önderlik etmeye çalıştığı halka bağlı kalmanın savaşını vermiştir. Bu savaşın ana ilkesi kesin yenilgiye düşmeme ve fakat gücü oranında sürekli direnmedir.

Şüphesiz bu yıllarda hiç kimse zafer kazanılacağını beklemiyordu. Aslında sorun bu bile değildi. Tüm mesele, devrimci bir örgüt varlığını sürdürebilecek mi, sürdüremeyecek mi; bu azgın şiddet ortamında halka ulaşmak için gerekli cesaret gösterilecek mi, gösterilmeyecek mi; gerekli fedakârlıklar yapılacak mı, yapılmayacak mı; gerçekleştirilmesi gereken örgütlenme için ardı arkası gelmeyen çabalar harcanacak mı, harcanmayacak mı; böylelikle halkımızın, en dürüst, en fedakâr, en cesur, en bilinçli insanları bu konuda tarihsel görevlerini yerine getirecekler mi, getirmeyecekler mi gibi hayatî sorulara olumlu yanıt vermek idi. Yerine getirilmesi gereken görev buydu ve bu görevden daha yüce, daha asli ve temel bir görev yoktu. Bir devrimci örgütlenme savaşı, işçı sınıfına ve halka resmi adıyla bir devrimci örgüt kazandırma savaşı veriliyordu. Kan akıtılıyor, direniliyor ve büyük zorluklar yaşanıyordu; ama yaratılan parti, adına hareket ettiği sınıf ve halka, programına yol gösteren ideolojisine bağlı kalabiliyordu, kısaca, 78-79 yılları böyle yaşandı.

SÖMÜRGECİ-FAŞİST SAVAŞ VE PKK HAREKETİNİN DİRENİŞİ

Üzerine örgütlü politik bir güç geldiğini sezen sömürgeci devlet uyanmış, kendi mantığıyla, örgütlenmesiyle ve eylemiyle çok ters olan bu yeni gelişmeyi önleme işine girişmiştir. İşte Türk devletinden beklenen nihai biçim değişikliğine, diğer nedenler ve gelişmelerle birlikte böyle gidilmiştir. Devletteki biçim değişikliğinin örgütleyicisi bu durumu şöyle ifade etmektedir; "tarihimizin en büyük, en korkunç suikastine uğradık". Tarih boyunca halklar üzerinde amansız bir baskı kurmuş ve genellikle bunu sonuna kadar sürdürmüş olan bu devlet, bu tarihlerde gerçekten varlığının tehlikede olduğu en kritik dönemlerden birisinin içine girmiştir. Faşist cuntanın başının "en tehlikeli suikast" dediği budur; yani artık bu kadavrayı ortadan kaldıracak gücün gelişmesi sezilmektedir. Ancak, bu güç hemen bir devleti ortadan kaldıracak bir güç değildir; ordusu yoktur, cephesi yoktur, sadece devrimci bir örgütlenmesi vardır. Küçük bir kaç silahı ve bir miktar parayı zorbelâ elde etmiştir. Ama buna rağmen sömürgeciler, onu kendilerine en büyük suikastı yapan güç olarak görebilmişlerdir. Aslında bu yapısıyla devrimci hareket böyle büyük bir suikast yapacak durumda değildir; ama onun şahsında sömürgecilik şunu farketmiştir ki, kendisinin cahilliği böylelikle suçüstü yakalanacaktır. Kendi eksikliğini itiraf etmekte ve yeninin geliştirici, güçlendirici özelliğini hatırlamakta ve böylelikle giderek sonuca varmaktadır. Birçoklarınca anlaşılmayan devletin biçim değişikliği, yani kısaca askeri-faşist bir yönetime yönelme olayı işte böyle gelişmiştir.

Bu noktada şunu da belirtmek gerekir ki, bu döneme kadar PKK hareketi, bazılarının söylediği gibi, kendiliğinden değil, tamamen bilinçli ve örgütlü bir biçimde önce bir ideolojik gelişme, daha sonra bu ideolojik gelişmenin politik bir güce, bir partiye dönüşmesi ve giderek devletle hesaplaşmaya doğru yanaşması gibi bir gelişim içinde olmuştur. Yani başlangıçtaki çıkış, ideolojik saldırı, politik saldırı, parti olarak saldırı biçimindedir. Ve her devrimci ideolojinin yapması gereken bir ataktır bu. Birinci dönem böyle geliştirilir ve birçok halkın tarihinde bu dönem hep böyle geçmiştir. Ama bunun ardında genellikle hakim gücün hakim çıkarları ve politikayı yerleşik baskı ve sömürüyü kurumlaştıran gücün hep böyle kalmayacağı, kendini tehdit eden yeni bir güce karşı cevap vereceği, ona yöneleceği ve yeni olan devrimci gücü şiddetle ezmek, imha etmek isteyeceği, dünya halklarının mücadele tarihinde çokça görülmüştür. Ve bizdeki gelişme de böyle olmuştur. Daha PKK'nin resmen kuruluşundan birkaç ay sonra ve diğer gelişmelerin de hızlanmasıyla bir Maraş katliamının geliştirildiği, hareketin geliştiği tüm yörelerin sıkıyönetim altına alındığı ve devletinin yeniden biçimlenişinin ön koşullarının hızlı bir biçimde böyle hazırlandığını; ama sıkıyönetimlerle hareketin gelişiminin önlenemeyeceği ortaya çıkınca daha da ileri gidilerek askeri-faşist bir yönetime doğru kayıldığı bilinmektedir.

Burada hemen şunu belirtelim ki, Kemalist devlet sistemi, daha kurulduğu andan beri halka karşı olma ve Kürdistan ulusal gerçekliğini imha etme yönüyle örgütlenmiş, kurumlaşmış ve eylemini sürdürmüş bir devlettir. 1970'lerin ortalarına kadar devletin bu niteliği devam etmiştir. Her ne kadar devlet bazı sivil klikler ve sözde parlamentolu, partili bir biçimde yönetilmişse de, özünde cumhuriyet; ilk şekillenişi ve ilk kurumlaşmalarıyla, temelinde ordu olan ve bazı sivil kurumlarla kendini takviye eden bir diktatörlüktü. Halk düşmanı, ulusal imhacı, şoven, anti-komünist azgın bir sömürücü olan Türk burjuvazisinin bu özellikleri ve başlangıçtaki zayıflığı ona, böyle bir politik biçim kazandırmış ve bu politik biçim altında sınıf olarak gelişip, büyümüştür. Başka bir biçimi arama gereği henüz yoktur. Özellikle Kürdistan'daki direnmeyi ve sınıf mücadelesini tam ezdikten sonra bunun üzerinde kurumlaşan bu devlet, bu biçimiyle sürüp gidecektir. Emperyalizmle ilişkileri geliştikçe, sadece bu yapı sınırlı bir dönüşüme uğrayacak ve giderek ağır bir siyasal gericiliğe dönüşecektir.

İşte, 1970'lerin sonlarından itibaren biçim değişikliğine uğrayan devlet bu devlettir. Biz daha önceki biçimin faşizmle ilişkisinin olduğu sorununu burada fazla ele alamayacağız: fakat Kemalist devlet biçiminin genelde birçok faşist öğeyi bünyesinde barındırdığı ama tam bir faşist diktatörlük olmadığı, ancak 70'lerin sonlarında böyle bir diktatörlüğe vardığı bilinmektedir. Şüphesiz, Türk devletindeki faşistleşmenin ekonomik temeli, finans-kapital biçimindeki bir sermaye birikiminin gelişmesiyle birlikte olmuştur. Yine dünya çapında faşizmin gelişmesine bağlı olarak özellikle 1930'lardan sonra Kemalist diktatörlüğün faşist niteliğinin ağır bastığı dönemler de olmuştur. Ve yine ABD emperyalizmine bağımlılığın geliştiği 1950'ler sonrasında siyasal gericiliğin ağır bastığı ve bu gericiliğin faşizme doğru yolaldığı bilinen bir husustur. Tekelciliğin ekonomiye hakim olmasıyla birlikte faşist gelişmenin daha da hızlandığı, sivil faşist bir partinin geliştiği, ordu içinde faşist kliğin güçlendiği, özellikle uluslararası alanda emperyalizmin karekterindeki gerici öğe faşizme yöneldikçe Türk devletindeki faşistleşmenin geliştiği bilinmektedir.

Özellikle ABD emperyalizminin yeni-sömürgelerde faşist cuntaları işbaşına getirme çalışmalarına bağlı olarak Türkiye'de de böyle bir gelişmenin olduğu, 1970'lerde devrimci mücadelenin gelişmesine karşı 12 Mart faşist darbesinin yapıldığı, fakat devrimci hareketlerin kısa sürede dağılıp, ezilmeleri nedeniyle bu darbenin kalıcı bir biçimde faşist kurumlaşmaya dönüşemediği, böylece devletin faşist niteliğinin tamamlanamadığı bilinen bir durumdur. Ama daha sonra devrimci hareket güçlü bir biçimde gelişince, özellikle Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi ortaya çıkıp, kalıcı bir biçimde güçlenince, bu mücadelenin Türkiye'deki devrimci mücadeleyle ittifakı gelişmeye başlayınca, tekelci finans-kapital temeline kavuşan devlet, özellikle ABD emperyalizmiyle bağımlılığın ve ayrıca Ortadoğu'daki zorlayıcı gelişmelerin de bir gereği olarak 70'lerin sonlarında kesin, kalıcı, köklü bir biçim değişikliğine uğramak ve kurumlaşmış bir faşist diktatörlüğe dönüşmek zorunda kalmıştır. Devletin böyle bir biçim değişikliğine gitmesinde, diğerlerinin yanında ona ölümcül bir darbe vuran Kürdistan'daki uyanış, bilinçlenme ve örgütlenme faaliyetinin esas bir etken olduğu açıktır. İşte şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır ki, Türk devleti, PKK'nin önderlik ettiği, geliştirdiği anlayış ve mücadele üzerine sadece sıradan bir devlet olarak gelmeyecek, faşist temellerde yeniden örgütlenen bir devlet olarak gelecek ve bu temelde bir saldırıya geçecektir, bunun geçici bir saldırı değil, nihai yenilgisine kadar bir biçim değişikliği içinde olan devletin sürekli bir saldırıda olacağı, gerek Kürdistan devriminin kendi öz muhtevası, gerekse, müttefikleri ve içinde geliştiği bölge gözönüne getirilirse, devlet biçimlenişinin kalıcı bir faşist diktatörlükle sonuçlanacağı, bunda diğer etkenlerin yanında temel bir etkenin de Kürdistan'daki devrimci mücadele olduğu rahatlıkla görülebilecektir. İşte PKK hareketi, onca ilkel, genç, donanımsız olmasına rağmen yolaçtığı siyasal değişiklik ve üzerine çullanan devletin faşist nitelikteki saldırısı böyle izah edilebilir. Ve bu saldırının, yeniden bir istila ve işgali aratmayacak cinsten bir saldırı, devrimci düşünceden etkilenen tüm kesimler üzerine korkunç bir işkence, misli görülmemiş bir baskı ve sindirme hareketi olduğu açıktır. O, kendi sonunu getirecek olan bir hareketin sonunu getirmek için tüm güçlerini sonuna kadar kullanmak zorunda olduğunu çok iyi bilmekte ve buna göre saldırmaktadır.

Açıktır ki, bu saldırılar, imhayı amaçlayan saldırılardır. Yaşam nedenini halkları boğazlamaya dayandırmış olan bir devlet, belirtilen nedenle dengeyi bozacak en ufak bir gelişmeyi ortadan kaldırmak için alabildiğine saldırgan olmak zorundadır. Bu nedenle dünyada eşine ender rastlanan bir saldırı yürütecek, milyonlarca insanı baskı ve işkence altında inim inim inletecek, onbinlercesini katledecek ve tüm dünyanın gözü önünde bunları gerçekleştirecektir. Bunu yadırgamamak ve gelişmenin böyle olacağını peşinen kabul etmek gerekir. Bu böyledir. Ama açık ki, buradan çözümlenmesi zorunlu büyük bir sorun çıkar. Bu, daha önce 1978'lerde olduğu gibi "direnilecek mi, direnilemeyecek mi; devrimci bir parti haline gelmeye cesaret edilecek mi, edilmeyecek mi?" sorunudur ve buna olumlu bir cevap verildiğini belirtmiştik. Aynı şey, daha önce, ideolojik mücadele döneminde de vardı ve devrimci bir teorinin önderliğinde ideolojik mücadele verilecek mi, verilmeyecek mi biçiminde 75'lerde yaşanan bir sorundu. Bu, büyük bir kafa yormayı ve beyin faaliyetini gerektiriyordu ve buna da olumlu cevap verilmişti. Sömürgeci devletin faşist biçim değişikliğine yönelerek azgın bir saldırı yürütmeye başladığı dönemde, 79-80'lerde sorun, parti, varlığını devam ettirebilecek mi, ettiremeyecek mi; varlığını devam ettirebilmesi için direnmeye devam mı edecek yoksa direnmeyi bırakacak mı sorunudur. Açık ki, bu konuda da olumlu cevap verilmiş ve Parti, devletin bu azgın saldırılarına rağmen, direnme kararlılığını sürdürmüştür. Ve sadece parti değil, partinin bilinç götürdüğü, umut yarattığı çevreler ve direnme ruhundan vazgeçmeyen, partinin tutuklanan, zindanlara doldurulan militanları, sempatizanları ve kitleleri direnme kararlılığını sürdürmüşlerdir.

Denilebilir ki, yakın dönemde hiçbir ülkede görülmemiş işkence ortamını PKK hareketinin şahsında, onun önderlik ettiği halk, onun sempatizanları ve militanları yaşamıştır. En büyük, en alçakça, en vahşi ve en sürekli işkenceler bu ortamda yapılmıştır. Elbette, bu işkencelerin bir siyasi anlamı vardır. İnsanlık işkenceyle yanlızca devrimci yaşamdan alıkonmamakta, sömürgecilik misli görülmemiş bir işkence ortamı yaratarak, kurtuluş yolunun tamamen tıkalı olduğunu tüm halka ilan etmek istemektedir. Zaten tüm uygulamalarda şunları açıkça söylemişlerdir: "Bu partiden vazgeçeceksiniz, böyle bir partinin adını ağzınıza almayacaksınız, döneceksiniz, ihanet edeceksiniz, Kemalizmle yeniden kafanızı bulacaksınız, bu ideolojinin amansız düşmanı olacaksınız, bu ideoloji hiçbir surette yaşamayacaktır". Karşısında çılgına döndükleri böyle bir ideolojiyi, böyle bir hareketi, sömürgeciler asla kabul etmeyecekler ve bunun için ABD emperyalizmiyle birlikte işkenceli bir yaşamın planlarını geliştireceklerdir. Ve tüm dünya halklarına uygulanan işkencelerden çıkarılmış dersler, 80'li yılların başlangıcından itibaren Kürdistan'da devrime atılan, düşünen insanlara, parti militan ve taraftarlarına yöneltilecektir.

Ve, evet bütün bu işkencelere karşı direnilmiştir. Zindanlarda bu büyük zulüm, bu büyük karanlık dönemde direnmeler sürekli devam etmiştir. Halk bu direnişi desteklemiş, evlatlarını yanlız bırakmamıştır. Çünkü onlara bağlıdır..! Hareketin dışarda kalanları, direnmenin zorluklarını görmüş, zorunluluğunu kavramış, vazgeçmemek için tüm güçlerini seferber etmişlerdir. İşte çağa ulaşmanın tüm zorlukları ve yine çağa ulaşmanın kesin zorunluluğu burada ortaya çıkmaktadır. Bu kadar çağdan kopartılmış, uluslararası yaşamdan uzaklaştırılmış bir halk gerçeği içinde çıkan bir hareket, kendisini ve kendisiyle birlikte halkı çağa ulaştırmak zorundadır. Çağa ulaşmadan ve ulaştırmadan yaşamı tehlikededir. Varlığını koruması gerekir; ama yanlız partinin varlığını değil, halkın, ulus olarak varlığının korunması gerekir. Bu da artık bir anlamda, hareketin yerlilikten kurtulup, uluslararasılaşmaya başlamasını zorunlu kılmaktadır. Ve tarihin bu noktasında da bir karara; Hareketin içerde olduğu gibi, dışarda da yaşatılması, halkın ulus varlığının içerde olduğu gibi, dışarda da devam ettirilmesi, bunun için savaşılması kararına varmak gerekir. Yine açıktır ki, bu da üst evrede yeni bir karar, yeni bir siyasal durum demektir, ve imhayı kabul etmemek, direnmeden vazgeçmemek için mutlaka yaşanılması gereken bir süreçtir.

Bu direnme yıllarında çok şehit verdik, çok değerli insanımızı yitirdik, çok büyük işkenceler gördük, çok yoksulluk çektik... Ama bunlar yerine getirilmeyecek fedakârlıklar mıdır? Kesinlikle hayır! Mücadele tarihimizin, zorunlu olarak geçilen bu durağında bunlar, yapılması zorunlu olan fedakârlıklardır. Özellikle bu konuda düşüncesi kıt olanlara açıkça belirtmek gerekir ki, tarihin onca olumsuz işlediği, direnmiş ama sürekli başarısız olmuş, ulusal ve toplumsal hakların kazanılması doğrultusunda arpa boyu kadar yol almamış bir toplumda bu fedakârlıklar mutlaka yapılmak zorundaydı. O toplum ki, feodalleri yenilmiş, ezilmiş, bir daha dirilmemişler; modern sınıflar kendilerinden bekleneni yapama-

mışlar, burjuvazi, küçük-burjuvazi her türlü insanlık değerlerinden uzak, ulusal varlığa ve toplumsal kurtuluşa yabancı, bir yandan sömürgecilikle ve diğer yandan ortaçağdan kalma yapıyla ilişki içinde ve yoğun bir ulusal özümsenme temelinde ortaya çıkmış ve bunlar, diğer bir çok ulusun bünyesinde olduğu gibi, kendilerinden beklenen ulusal bilinçlenme ve örgütlenmeyi gerçekleştirememiş, direnmemiş, örgütlenmemiş, eyleme geçememiş ve halkı eyleme geçirememiş; kendilerinin yerine getirmesi gereken bir yığın işi başkasına bırakmış ve kendilerini erimeye, yokolmaya terketmişlerdir. Emekçi sınıfın kendisi adına mücadele sahnesine çıkışı ise zaten yepyeni bir olgudur. Peki, bu durumların kefaretini kim ödeyecekti? Uyanan, ayağa kalkan bir halk, bu konuda güçlü bir fedakârlık yapmadan, bunu ağır bir biçimde ödemeden, kendine sahip çıkma nasıl gerçekleşebilirdi? Ve bunca olumsuz zeminde kurtuluş için yola çıkan bir hareket nasıl zorluklarla, acıyla, işkenceyle karşılaşmayacaktı? Yüzyıllardan beri yapılması gerekenin yapılmadığı, ödenme ;i gerekenin ödenmediği bir toplumda konuşulması gerektiği için, bu uğurda herşeye katlanılması gerektiği için, örgütlenme ve eylem yapılması zorunlu olduğu için karşılaşılan zorluklar ve yapılan fedakârlıklar, kabul edilmesi gereken bir faturadır; acının, işkencenin, şiddetin bu kadar derin olması hep bu yüzdendir.

Ama bu madalyonun sadece bir yüzüdür. Madalyonun diğer yüzünde, bu direnişin, bu dökülen kanların anlamının büyüklüğü yatar. Böylesine düşürülmüş, böylesine karanlık içinde bulunan bir halkın ayağa kalkması işin zıddını, yani uğrunda büyük işkencelere katlanılmasını ve çok acı bir biçimde kan dökülmesini gerektirir. Bu işin bu biçimde gelişmesi gerektiğini, ancak özümsenmiş, ulusal ve toplumsal gelişmeye yabancı, bir halkın varlığından habersiz olan küçük-burjuva ukâlaları inkâr edebilir. Bağımsızlık ve özgürlük tohumlarının sadece saçılması yeterli değildir; bu saçılan tohumların çimlenmesi için mutlaka sulanması ve yüzyıllardır emilerek çorak haline getirilmiş olan bu topraklarda büyümesi için habire kan verilmesi gerekliydi. Bu verilmediğinde kuruyan, bu nedenle ihtimamla, sürekli cesaret, fedakârlıkla büyüyecek olan bir ağacı, bağımsızlık ve özgürlük ağacını bir tohum olmaktan, giderek bir fide olmaktan çıkarmak için çok kan dökülmesi ve çok çaba harcanması gerekliydi. İşte dökülen kanlar, yaşanan işkenceler, acılar bunun içindir. Kürdistan koşullarında bu kanı vermeden, bu işkence yaşanmadan kişilikli bir halkın ortaya çıkarılabileceğini düşünmek gerçekten mümkün değildir. Bu konuda özellikle küçük-burjuvazinin o kendini, kendi halkını tanımazlığı o kadar büyük bir mantıksızlığa varmıştır ki, böylesine soylu bir direnişe, zorunlu olarak verilmesi gereken bir direnişe saldıracak kadar soysuzlaşmıştır. Çünkü, böyle bir direniş kendisine, kendisinin üretiliş ve yaşayış tarzına yabancıdır. Bu nedenle direnişe şiddetle karşıdır; yoksa direnişin kötülüğü ya da anlamsızlığından değil! O, iğdiş edilmiş bir sınıf, her türlü uzlaşmayı işbirlikçilik temelinde kabul eden bir sınıf olduğu için, direnişe yabancıdır. Bunun sonucunda dünyada belki de en zor koşullarda direnişe cesaret ettiğimiz ve direnişi sürdürdüğümüz bir dönemde, buna karşı en büyük saldırıları, komploları, hapishanelerde ve dışarda ihaneti, biz yerli burjuva ve küçük-burjuvaziden görüyoruz. Sömürgeci güç bütün baskısını ve şiddetini kusmaktadır, bunun anlamı açıktır; fakat bu yetmiyormuş gibi bir de bunların saldırması oldukça anlamlıdır, ama aynı zamanda sınıf karakterlerine de son derece uygundur. Bu açıdan, bu yıllarda başka türlü bağımsızlık ve özgürlük ağacını büyütmenin imkânı yoktur. Eğer en değerli varlığımız dediğimiz bağımsızlık ve özgürlük değeri korunmak isteniyorsa, bu yıllarda böyle bir direnişe cesaret edilecek, direniş bu biçimde sürdürülecek, varlığının korunması için tüm çabalar harcanacak ve direniş öğesi yaşatılacaktır. Bağımsızlığa ve özgürlüğe sürekli kan veren, can veren direniş öğesi, yani Parti, varlığını korumak zorundaydı; bunun savaşı verildi.

Tabii ki, koruma, birçoklarının anladığı anlamda, sadece kişilerin kendisini koruması; ya da bir merkezin kendisini koruması değildir. Koruma, baskı sisteminin ulaştığı seviyeye uygun olarak, bu baskı sistemini karşılayacak, koşullara uygun bir biçimde savaşı sürdürecek, dönemin tüm gereksinmelerini karşılayacak kadar ideolojik, politik ve örgütsel alanda yeniden oluşumu sağlamaktır. Bazı küçük - burjuvalar sadece kendilerini yaşatmakla, örgütlerini ve mücadelelerini yaşattıklarını sanmaktadırlar. Tabii ki bu, korkunç bir biçimde kendini aldatmaktır. Yaşatmanın kişisel, hatta örgütsel düzeyde kalmaması gerekir. Devrimci yaşam daha derin bir anlam ifade etmektedir. Devrimci mücadelenin yaşamı, devrimci partinin yaşamı bu dönemin altında ezilmeden çıkılmasını, bundan da öte kendisini mevcut baskı sistemine karşı ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel her alanda mücadele edebilecek konuma getirmesini ifade eder. Ama sadece bunu da değil, aynı zamanda çıkarları dile getirdiği sınıf ve halkı, bu koşullarda kendisine bağlamasını da ifade eder. Bizim açımızdan bunun yorumu; bu dönemde sadece ideolojik, politik, örgütsel yenilenmeyi değil, halkla ilişkileri ve halkın umudunu canlı tutmayı, aynı zamanda uluslararasılaşmayı sağlamayı içerir. Bunlar yapıldığı oranda yenilenen ve yeni koşullara uygun bir biçimde direnmeyi sürdüren bir örgüt ünvanına, bir parti ünvanına sahip olabiliriz.

PKK'nın, en çok baskı ve işkence uygulanan, en çok saldırılan ve halâ da yaşanan 81-82 yıllarında nasıl bir hışımla imha edilmek istendiği gözönüne getirilirse, partinin varlığının korunması meselesinin ne denli önemli bir sorun olduğu açıkça görülür. Korunan, sadece partinin varlığı değildir; çünkü, parti, bugün artık halkın yaşam umudunun kendisi olmuş, halkımızın kaderini bağladığı, emanet ettiği bir varlık haline gelmiştir. Bunun içindir ki, devam ettirilen şey aynı zamanda halkın yaşam umudu ve varlığıdır. Halkın çağa ulaşma, çağdaş bir halk, çağdaş bir ulus olma, gerçekten kabul edilmez yaşantıya son verme doğrultusunda yaptığı cesaretli çıkışın korunması, geliştirilmesi ve sağlama alınmasıdır. Bu açıdan kendilerini şuraya, buraya atan ve "işte korunduk, kendimizi koruduk, ne mutlu bize" diyen bazı küçük-burjuva gafillerine, bu temelde bir hatırlatma daha yapalım; bir bütün olarak korunma var mıdır? Fiziksel varlık değil, direniş korunmuş mudur? Direnişi her koşul altında sürdürecek parti yaşatılmış mıdır? Direnişi destekleyecek bir halkın durumu sağlama alınmış mıdır? İşte gerçek korunma budur ve bizim gerçekleştirme durumunda olduğumuz korunma da budur.

Geçtiğimiz yıllar, büyük mücadele yılları olma ünvanını bir de bu yönüyle kazandı. Düşman açısından devrimci hareketi tümüyle imha etmenin zorunlu olduğu ve bunun gerçekleştirilmesini gündemine koyduğu bu yıllar, bizim açımızdan partinin varlığının sağlama alınması, halkın kurtuluş umudunun, kurtuluş gerçeklerinin güvenceye alınması yıllarıydı. Biz artık bunun başarıldığını da söyleyebiliriz. Partinin varlığı ve halkın kurtuluş umutları korunmuştur; hem de sağlam bir zeminde gerçekleştirilmiştir. Bu anlamda partinin ölümsüzleştiğinden, halkın kurtuluş umutlarının gerçekleştiğinden, süreklileştiğinden, kesinleştiğinden bahsedebiliyoruz. Ve yine bu anlamda, dönem başarıyla kapatılmıştır diyoruz. Ama bu süreçte büyük kayıplarımız, çok değerli kayıplarımız olmuştur; fakat açıktır ki, aslında bütün bunları garantiye alan da bu kayıplardır. Eğer, biz kayıpsız, zahmetsiz mücadeleyi sağlama aldık, yorulmadan bu dönemi atlattık deseydik, bu kendimizi gerçekten aldatma olurdu, iflah olmaz bir küçük-burjuva sefaleti içinde olduğumuzu gösterirdi. Bu açıdan kayıplarımızın büyüklüğü ve acısı karşısında, kazanımların büyüklüğü ve ölümsüzlüğü de ortadadır.

Açıktır ki, mücadelemizin sembolleşen isimleri bu geçmişe damgalarını vurdular. Şüphesiz onlar, partimizin yiğit militanları ve sempatizanları olarak, bu dönemde ortaya çıkması gereken halk kahramanları seviyesine ulaştılar. Onlar, kendisinden umut kesilen, gerçekten çağıyla tam bir çelişki içinde olan ve adeta ceset durumuna gelmiş bulunan bir halkın kefeninin yırtılmasında, uyanmaya başlamasında, can bulmasında ve çağa ulaşmasında en büyük rolleri oynayarak mutlaka toprağa düşmesi gereken halk kahramanları olarak belirdiler. Onlar birer kahramandırlar; çünkü, örgütün güçlü bir biçimde oluşmadığı ve bir güç haline gelemediği dönemlerde, güçlü bir örgüt haline gelmek, kollektif ve savaşan bir halk haline gelmek, bazı kahramanca çıkışları, yani tarihteki o bilinen "bireylerin tarihsel rollerini oynaması"nı zorunlu kılar. Bu roller mutlaka oynanacak ve mutlaka bazı kayıplar verilecekti. Her yerde direnilecek, cezaevlerinde ve savaş alanlarında direnilecekti ve bütün bunlar daha sonraki güçlü kabarışın temellerini teşkil edecek, davanın haklılığının kanıtı olacaklardı. İşte geçtiğimiz dönem halkımız açısından, aynı zamanda, kahramanlar yaratılması gereken bir dönemdi ve kahramanlar mutlaka yaratılacaktı. İşte Haki KARER'den başlayıp, Halil ÇAVGUN'lar, Salih KANDAL'lar, Cuma TAK'larla çoğalan, Mazlumlar, Ferhatlar, Kemaller, Hayrilere varan isimler böyle bir dönemin kahramanları ve sembolleşmiş isimleridir. Ve işte, bu isimlerle anılan direniş ve bu direnişin her alanda devam ettirilmesi ...! Bu, halkımıza zorla dayatılmış ölüm yok olma tarihine karşı, savaşan bir halk olarak var olma tarihinin başlatılması ve geliştirilmesidir.
mesidir.

KAZANIMLAR, HATA VE EKSİKLİKLER

Halkımızın tarihinde yeni bir dönemi, daha tam olarak ifade edersek, kendi tarihini yaşama dönemini başlatan PKK Hareketinin kazanımları, hata ve eksiklikleri konularında şimdiye kadar çok şey yazılıp söylenmiş ve bu konular yeterince aydınlatılmıştır. Burada bu konulara, bazı yönleriyle ve kısaca değinmekle yetineceğiz.

Herşeyden önce, PKK, yaratıcı bir biçimde ülke gerçeğimize uygulanmış olan Marksizm-Leninizmdir. Bu doğrultuda yapılan teorik çalışmalarla, işçi sınıfımızın devrimci ideolojisi, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi yaratılmış, halkımızın içinde bulunduğu somut gerçeklik ortaya çıkmış ve yine halkımıza bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki kurtuluş yolu açıkça gösterilmiştir. Böyle bir ideoloji ile verilen ideolojik mücadeleyle, halkımızın kurtuluş yolunu çarpıtan, ufkunu karartarak gerçek kurtuluş yolundan alıkoyan sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi düşüncelerin gerçek nitelikleri ortaya çıkarılmış, bunlar geriletilmiş ve kitleler üzerinde etkinlikleri silinmiştir. Artık bu tür düşünceler halkımızın beyninde yer bulamayacak ve onu gerçek kurtuluş yolunda alıkoyamayacaktır. Bu konuda, verilen ideolojik mücadele, devrimci ideolojinin politik ve toplumsal bir güç haline gelmiş olması kesin bir kanıttır.

PKK, tek kelime ile direniştir. Yüzyıllardan beri üzerinde uygulanan bütün imha ve yoketme çabalarına karşı halkımızın direnme ve varlığını koruma geleneğini kendisinde somutlaştırmış, bu konudaki tüm değerleri kendisinde birleştirmiş, bu geleneği çağımızla bütünleştirme temelinde ele alarak yenilemiş, geleceğin devam ettiricisi olduğunu göstermiştir. Ve böylece PKK, halkımızın direniş ruhu olmuştur. PKK, halkımızın direnebilen en soylu geleneklerini, bu gelenekleri kişiliklerinde yoğurmuş olan en değerli insanlarını bir araya getirerek, örgütleyerek ve eşine ender rastlanan direnişi yaratarak varlığını kanıtlamış, yaşamını bu biçimde zenginleştiren bir örgüt olduğunu ispatlamıştır. Bu doğrultu da, her alanda ortaya çıkardığı direniş mücadelesiyle, yüzyıllardan beri halkımız üzerinde yaşayan ve yıkılmaz bir güçmüş gibi görünen sömürgeci egemenliğe ağır bir darbe vurarak büyük bir sarsıntıya uğratmış, ideolojik ve politik yenilgisini göstererek, onu yeni bir biçim değişikliğine gitmek zorunda bırakmıştır. Yine halkımızı bir ağ gibi sarmış olan ve yüzyıllardan beri karanlıklar içinde tutan aşiretçi-feodal yapıya, yerli gericiliğe ölümcül bir darbe vurarak, halkımız üzerindeki egemenlik çemberini yarmıştır. Sağladığı bu gelişmelerle ve en zor koşullarda ortaya çıkardığı direniş mücadelesiyle yurt içinde ve yurtdışında, dostun ve düşmanın kabul ettiği bir gerçek haline gelmiştir. Artık halkımızın kurtuluşunun PKK'nin açtığı direniş yoluyla gerçekleşeceği, herkesin beyninde yer etmiş olan kesin bir gerçektir. Bu yol, bilincin, cesaretin ve fedakârlığın en üst düzeyde birleştirilmesiyle çizilmiş, en soylu örnekleri verilerek aydınlatılmıştır.

PKK, devrimci düşünce ve eylemi kişiliklerinde somutlaştırmış olan, işçi sınıfımızın ve halkımızın en bilinçli, en fedakâr evlatlarının örgütlü birliğidir. PKK'nin militanlarının, onun etrafında toplanan sempatizan ve taraftarlarının, dünyada eşi görülmemiş zulme karşı yükselttikleri devrimci direniş gözönüne getirilirse, halkımızın en değerli unsurlarının birikimi olduğu açıkça görülür. Özellikle son yıllarda yaşanılan gerçekler, bunu, bütün açıklığıyla gözler önüne sermiştir. İnsanlarımızdaki cesaret, mertlik, fedakârlık ve feraset anlayışının bir toplamı olan bu birlik, bugün çok açık biçimde kanıtlanmış; dostun ve düşmanın da saygısını kazanmıştır. PKK, aynı zamanda örgütlü bir birliktir. Daha başlangıcından beri yukardan aşağıya örgütlü bir yapısı olmuş, devrimci ideoloji ve politikasıyla kendisine yön çizmiş, kendi insiyatifiyle hareket etmiştir. Düşmanın imha etmek amacıyla en azgın saldırılar yönelttiği dönemde bile, Temmuz 1981'de Konferans ve Ağustos 1982'de Kongresini gerçekleştirerek örgüt yapısını geliştirmiş ve örgütü olmaya verdiği önemi göstermiştir. Birçoklarının "Kürdistan'da komünist parti kurulamaz" diyerek kendilerini avuttukları bir zamanda, bu kadar kısa bir sürede teorisi ve taktiğiyle PKK'nin yaratılmış olması, herkesi kendi düşüncelerini yeniden gözden geçirmeye ve düzeltmeye zorlamıştır.

PKK, işçi sınıfı önderliğindeki halktır. Kürdistan proletaryasının ve emekçi halkının, tarihte ilk defa olarak, kendi öz çıkarları için bağımsız eyleme kalkması, kendi özgücünü ortaya çıkarması ve kendi öz örgütüyle tarih sahnesine çıkmasıdır. Çeşitli güçlerin "Kürdistan halkı bitmiştir, artık örgütlenemez" dediği bir ortamda, PKK'nin ortaya çıkardığı halk birliği, gerçeğin ne olduğunu açıkça kanıtlamıştır. Böylece PKK, tepede en bilinçli ve en örgütlü bir kesimin, tabanda tüm halkımızın kin, öfke, düşünce ve eyleminin bir kaynaşmasıdır. Bu kaynaşmanın 78-80'lerde ortaya çıkan hareketinde, 81-82'lerde cezaevlerinde ve yine dışarda nasıl somutlaştığı görülen açık bir gerçektir. Ve bu kaynaşma, en zor koşullarda bile ne değerler yaratabileceğini açıkça göstermiştir.

PKK, halkımızın çağa ulaşması ve dünya halkları içindeki onurlu yerini bulmasıdır. Geçmiş pratiği ile, ülke ve halkımızı çağla bütünleştirmenin güçlü bir aracı olduğunu kanıtlamıştır. Proletarya ve ulusal kurtuluş

devrimler çağı ile halkımız arasında köprü kurmuş, özgücüne dayanarak geliştirdiği mücadelesiyle kendisini çağa kabul ettirmiş, doğal müttefiklerinin bile görevlerini yerine getirmedikleri bir ülke ve halk gerçekliğini kendi önderliğinde dosta ve düşmana kabul ettirme şerefine sahip olan parti olduğunu da artık kanıtlamıştır.

Yeni birşeyler ortaya çıkaran her gücün, şu veya bu biçimde hataları olabildiği gibi, elbetteki, bu kadar olumsuz bir zeminde eyleme kalkan, bu kadar güçlü kazanım ortaya çıkaran ve çok genç bir hareket olan PKK'nin hata ve eksikleri de olmuştur. Geleceğe güçlü bir biçimde yönelmenin, ileri gelişmeler doğuracak bir gelecek çizmenin zorunlu şartı, geçmişin muhasebesini doğru ve yeterli bir biçimde yapmaktır. Halk, tüm tarihi açısından, Parti mücadele dönemi açısından bunu yapmalı ve onlar, bu temelde geleceğe ilişkin güçlü kararlar çıkartmalıdırlar.

Çok iyi bilinmektedir ki, zaaflarımız, hatalarımız, eksikliklerimiz olmuştur, ve acılarımızın bu kadar şiddetli olmasının bir nedeni de budur. Şüphesiz hata ve eksikliklerin nedeni, sadece şu ya da bu kişilere indirgenemez; geçmiş tarihimizin olumsuz zemini, bu zeminin yarattığı zayıf kişilik, bilinçsizlik, örgütsüzlük, düşmanın yarattığı dehşet gibi etkenler, kendisini şiddetle örgütsel yapımız içinde de hissettirmiştir. Ama bu böyledir diye, elbetteki bizler, kendi yapımızdan kaynaklanan hata ve eksiklikleri ortaya çıkarmaktan vazgeçemeyiz. Düşmanla mücadeleyi güçlü yapabilmemiz için üzerimizden atmamız gereken yüklerdir bunlar. Bunların ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel çalışmalarda nasıl ortaya çıktığı ve ne tür kayıplara yolaçtığı iyi bilinmektedir ve bu durum çeşitli çalışmalarda değerlendirilmiştir. Ama, Partimiz yeni bir yılına daha girerken, bütün parti varlığımızdan ve hatta halkımızdan, kendi geçmişlerini doğru değerlendirmelerini, iyi tanımalarını, hata ve eksikliklerini görmelerini, zayıf taraflarını bilmelerini ve bunlarla savaşmalarını burada yeniden talep ediyoruz.

Geçmiş mücadele pratiğimizde birçok alana ilişkin hata ve eksiklikler ortaya çıkmıştır. Teorik çalışmalarda, kavrayışta ve üretkenlikte zayıflıklar, ideolojik mücadelede yetersizlikler görülmüştür. Mevcut ulusal ve toplumsal yapıdaki gerilik bunda bir etken olsa da azim ve çabayla durum mutlaka aşılmalıdır. Politik çalışmalarda hata ve yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Hem kitlelere yaklaşımda, hem de diğer guruplara yaklaşımda bu durum görülmüştür. İdeolojik katılıkla, politik esneklik ustaca ve yeterince birleştirilemediği gibi, halka karşı davranış ve yaklaşımlarda da önemli hatalar işlenmiştir. Bütün bunlar, mutlaka aşılmalı ve giderilmelidir.

Özellikle de örgütsel çalışmalara ilişkin eksiklikler ortaya çıkmıştır. Kitlelerde gelişen o muazzam mücadele gücü, çalışmalardaki amatörlüğümüz ve ilkelliğimiz nedeniyle gerektiği gibi örgütlenmemiş, kitlelere önderlik yeterince yapılamamış, devrimci örgütler sağlamlaştırılamamış ve bu nedenlerden ötürü bu güç yeterince değerlendirilememiştir. Açık ki, mücadelenin can damarı örgütlenmede yatmaktadır. Düşmanın bizi örgütlü bir yaşama ulaştırmamak ve örgütlenmemizi dağıtmak için ne kadar çaba harcadığı ortadadır. Düşmanın faaliyetinin esas öğesinin örgütlü yaşantıyı yoketmek olduğu gözönüne getirilirse, ne denli muazzam örgütçüler olmamız gerektiği, örgütlenmeyi bir hayat meselesi olarak ele almamız gerektiği açıkça görülür. Örgüt çalışmalarının temelinde kadroların eğitilmesi, geliştirilmesi ve örgütlendirilmesi meselinin bulunduğu iyi görülmeli ve bu yeterince gerçekleştirilmediği için geçmişte hangi durumlara düştüğümüz iyi bilinmelidir. Önümüzdeki dönemde aynı durumlara düşmemek için, eksiklikler mutlaka giderilmeli, her devrimci, gerek kendisini kadrolaştırmada ve gerekse çevresinin eğitiminde, büyük bir özveriyle muazzam bir çaba harcamalıdır.

Geçmiş pratiğimizde en çok hata ve eksikliğin ortaya çıktığı bir alan da eylemsel alandır. Taktik çizgimizin doğru ve yeterince uygulanamamasından, tek tek eylemlerin zayıflıklarına, planlı ve örgütlü eylem yapma anlayışının hayata geçirilememesine kadar bir dizi hata ve eksiklikler ortaya çıkmıştır. Önümüzdeki dönemin, dayatan azgın karşı-devrime karşı, devrimci eylemlerin yükseleceği ve bunun belirleyici olacağı bir dönem olması açısından, bu alandaki hata ve eksikliklerin de mutlaka aşılması gerektiği, güçlü eylem planlayıcıları, örgütleyicileri ve yaratıcıları haline gelinmesi gerektiği açıktır.

Güçlü bir gelecek yaratabilmek için, geçmiş mücadele pratiğinin ortaya çıkardığı devrimci değerlerin doğru ve tam olarak temsil edilmesi, hata ve eksikliklerden doğru dersler cıkarılarak bunların giderilmesi gerektiği ortadadır. Bu doğrultu da, mücadelemizin sadece acı geçen yıllarının muhasebesinin bu biçimde yapılabileceği açıktır. Birçok hata ve eksikliğe rağmen, temelde PKK'nın halkımız için yeni bir tarih başlatan hareket olduğu kesindir. Tarihin hükmü budur. Ve bu hükmün hiçbir biçimde değiştirilemeyeceği açıkça ortadadır.

ÖNÜMÜZDEKI DÖNEM VE PKK'NİN GÖREVLERİ

Daha önce de belirtildiği gibi, halkımız, geçmiş hakkında olduğu gibi, geleceği hakkında da net bakışlara, net görüşlere, umutlara sahip olmayan, anın en zayıf ve en gereksiz sorunları altında ezilen, anlık olarak imhayı yaşayan bir halktır. Ama parti pratiğimizin bu geleneği yıktığını, halkımızın geçmişine yönelik bakış açısını derinleştirdiğini ve kendisini tanıma geleneğini yarattığını, bu temelde gelecek için de sonuçlar çıkardığını, halkımızın geleceği için uzun bir yol çizdiğini, bu yolu umutlarla dolu bir yol olarak belirlediğini daha önce ortaya koymuştuk. Geçmişin doğru bir biçimde değerlendirilmesi temelinde, bugün gelecek hakkında da hüküm vermemiz gerekmektedir. Gelecek hakkında tarihsel bir yargıya varabilmek için, herşeyden önce günümüzde ve gelecekte düşmanın konumunu belirgin bir biçimde ortaya koymamız gerekmektedir.

Bugün düşman kendisini yenileme çabası içerisindedir. Nasıl ki, Parti ve halk olarak kendimizi yenileyerek, önümüzdeki dönem için daha gelişmiş koşullardaki büyük bir mücadeleye hazırlanıyorsak, aynı şey sömürgeciler için de geçerlidir. Onlar da gelecekte, karşılarında daha güçlü bir parti ve bu partinin önderliğinde direnmeye daha çok cesaretli ve daha çok şey verebilecek bir halk gerçeğini gördükleri için, bu durumu bizzat yaşadıkları için kendilerini yenileme gereğini duyacaklardır.

Düşman bunu tarihsel bir anıştırmayı gözönüne getirerek yapmak istiyor. Sömürgeciliğin tarihinde, cumhuriyet yönetiminin kuruluşunda geliştirilmiş olan bir imha siyaseti vardı. Bu siyaset, M. Kemal önderliğinde iktidara hakim olan Türk burjuvazisinin, Kürdistan üzerinde yeniden bir istila ve işgal, halkımız üzerinde imha ve tümüyle onu yeryüzünden silme hareketi, kısaca 1925'lerden başlayıp, aralıksız devam eden, bir baskı ve yoketme hareketiydi. O dönemin resmi ağızları bunu; "Takrir-i Sukûn", "İstiklâl mahkemeleri", "Tenkil seferleri", "Sel hareketleri" dönemleri gibi çeşitli namlar ve görüntüler altında ifade etmişler, bu uygulamalarını pervasızca yürütmüşler ve tarihimizin bilinen o en karanlık dönemlerinden birisini gerçekleştirmişlerdir.

Faşist cuntanın başı Kenan Evren'in, daha askeri yönetimin ilk günlerinden itibaren kendisine bir "II. Atatürk" rolü verdiği çok iyi bilinmektedir. Hem de nasıl bir "II. Atatürk"? O, M. Kemal Samsun'a çıkışından itibaren ne yapmışsa hepsini taklit ederek, karikatür bir dikta oluşturma hevesinde, Kemalizmin günümüz koşullarındaki en soysuz bir mukaliti olarak bir karikatür yönetim gerçekleştirme sevdasındadır. Öyle ki, tüm varlığını 1919'dan itibaren M. Kemal ne yaptıysa, ona hasretmiştir. Samsun'a mı çıktı, kendisi de çıkıyor; Amasya'ya mı geldi, kendisi de geliyor; Sıvas ve Erzurum'a mı gitti, aynısını yapıyor; Büyük Taarruzla Kocatepe'ye mi çıktı, kendisi de çıkıyor; İzmir'e mi girdi, o da giriyor; Anayasayı şöyle mi çıkardı, kendisi de öyle çıkarıyor; mebusları böyle mi belirledi, kendisi de öyle belirliyor; kanunları kendi ağzından çıkan laflar biçiminde mi geliştirdi, kendisi de öyle yapıyor; deneme kabilinden partiler mi kurdurttu, kendisi de sahte partiler ortaya çıkarıyor; ve bütün bunları 22'den 23'e girerken mi yaptı, o da 82'den 83'e girerken yapıyor; ...vs. Şapkasından simokinine kadar hepsini Atatürk'e benzetiyor. Bu mukalit açık ki, ulusal baskı sistemini de ele alırken Kemalizmden yararlanacak ve Kemalizmin geçmişte halkımız üzerindeki uygulamalarından büyük dersler çıkararak hareket edecektir.

Şu kısa değerlendirmeyi yapmakta yine yarar görüyoruz: Kemalizmin o tarihsel koşullarda, alt ve üst yapısıyla nasıl bir düzen yarattığı bilinmektedir. Sınırlı anti-emperyalistliğinin hangi tarihsel koşullarda mümkün olduğu, ve yine halkımızın, o dönemde üzerinde amansız bir baskı uygulayan bir güce karşı neden zaferle sonuçlanabilecek bir direnmeye giremediği ve girdiğinde de başarılı olamadığı belirtilmişti. Kısaca Kemalizmin, o dönemdeki uluslararası, tarihsel ve sosyo-ekonomik koşulları gözönüne getirildiğinde anlaşılır bir yönü vardı. Ama bugün kendini "II. Atatürk" ilân eden Kenan Evren'in dayandığı uluslararası koşullar, dayandığı toplumsal koşullar çok farklı bir durum arzetmektedir. Kendisi tamamen emperyalizmin, hem de dünya halklarına kan kusturan ABD emperyalizminin bugün en gerici, en tehlikeli yönetimi olan Reagan yönetiminin bir ajanı durumundadır. ABD emperyalizminin en gözde, dünya halklarına bile örnek olarak sunduğu faşist bir uşağıdır. Uluslararası emperyalizmin vurucu gücü olan NATO'nun bir uşağı ve onun hazırladığı cuntanın şefidir. Uluslararası alanda sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı en gerici rollerden birisini oynayan faşist yönetimin başıdır. Aynı zamanda ulusal-toplumsal alanda bir avuç vurguncunun hem de işbirlikçi tekelci vurguncunun çıkarları adına hareket eden, halkı aç, işsiz bırakan, her türlü siyasal-demokratik gelişmelerini zorla bastıran bir faşist çetenin, bir vurguncu takımının başıdır. Bu açıdan kendisine "II. Atatürk'üm" demesi sadece Kemalizmin günümüz koşullarına uyarlanması olarak bir anlam ifade eder. Kemalizmin günümüzde vardığı aşamada nemenem bir metaya dönüşeceğinin, nasıl bir karikatüre dönüşeceğinin en açık ifadesidir.

Bugün Türk halkı da başında bunu görünce, Kemalizmi de, Atatürkçülüğü de daha iyi anlamakta, onun günümüzdeki biçiminin, karikatürünün neye hizmet ettiğini daha iyi görebilmekte ve bu temelde kendi tarihini yeniden gözden geçirmeye ve kendini bu korkunç aldatmacadan kurtarmaya çalışmaktadır. Ve o kendi tarihini adeta yeniden yazma ve kendi tarihine yeniden sahip çıkma gereğini yoğun bir biçimde artık günümüzde duymaktadır.

İşte böyle bir yönetim yalnız bölge halklarına karşı ve yalnız Türk halkı üzerinde değil, aynı zamanda Kürt halkı üzerinde en kanlı, en baskıcı uygulamalarından birisini, geçmişine yaraşır bir tarzda yalnız M. Kemal'e değil, onunla birlikte daha önceki Osmanlı sultanlarına da yakışır bir tarzda gerçekleştirmek istemektedir. Yeri gelmişken, bu "II. Atatürk'ün" aynı zamanda Abdülhamit'in de bir mukaliti olduğunu belirtelim. Birçokları bu M. Kemal karikatürünü, Atatürk'ün günümüzdeki biçimi olarak düşünmektedirler: oysa o aynı zamanda Abdülhamit'le, Atatürkçülüğün bir bileşimi, yani Osmanlı despotizmiyle cumhuriyet diktatörlüğünün de bir karışımıdır. Bunların yalnızca bölgesel gericilikle değil, aynı zamanda emperyalist gericilikle de bir bileşimi, onların ortaya çıkardığı bir ucubedir. İşte kaba hatlarıyla böyle tanımlayabileceğimiz bugünkü faşist diktatörlük ve bu faşist diktatörlüğün başı, halkımızın üzerinde yeni baskı sistemini geliştirirken, tarihinden ders almaya; günümüzün ABD emperyalizmine dayanan kukla yönetimlerinden yararlanmaya çalışmaktadır. Ulusal kurtuluş güçleri üzerinde kontr-gerillanın uyguladığı ve ABD emperyalizminin geliştirdiği "Özel Harp" denilen savaş yöntemlerinden yararlanmaya ve uygulamaya çalışmaktadır.

Bugün, halkımız düşmanını iyi tanımak zorundadır diyorsak, işte düşmanın bu özelliklerini görmesi gerektiğini belirtmek istiyoruz. Düşman bugün en gerici tarihini kendisine dayanak yapmak istemektedir. Bu gerici tarihte bizler ne vardı? Açık ki, bu tarih bizler için bir "Takrir-i Sukûn" bir "Tenkil hareketi", "Sel hareketi", bizler için korkunç bir özümsenme, tümüyle tarihten silinip süpürülmedir, yüzbinlerce insanın katliamıdır, açlık ve işsizliktir, her türlü ulusal-demokratik gelişim olanaklarından mahrum bırakılmadır. Cunta başının, askeri-faşist yönetimin tarihten çıkardığı birinci ders budur.

Sömürgeci faşist diktatörlük uluslararası gericiliğe dayanarak ondan dersler alarak halkımıza baskı uygulamaktadır. Nedir bu uluslararası dersler? Bu dersler CIA'nın, yani ABD emperyalizminin, Vietnam halkına karşı kullandığı "Özel Harp", "Bölgesel harp" sistemidir; Küba halkına, Portekiz sömürgelerine karşı, Latin Amerika'da, Arjantin'de, Şili'de, Nikaragua'da, Salvador'da kullandığı kontr-gerilla yöntemidir. Bugün faşist yönetim, ordusunu tümüyle, halkımızın mücadelesine göre yeniden gözden geçirerek, modernleştirerek, yerel koşullara, yani "bölgesel savaş" koşullarına ve "özel savaş" yöntemlerine uygun olarak hazırlamakta; halkımız üzerine gelmek için adım adım bunları birleştirerek iktidarını pekiştirmeye çalışmaktadır.

Tarihin ve çağın gericiliğini bu biçimde birleştiren bu insanların nasıl bir demagog oldukları, ama bu demagojinin altında nasıl eli kanlı bir diktatörlüğün yattığı hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktır. İşte bu yönetim, bu diktatörlük, günümüz koşullarında belli bir bilinç düzeyine ulaşmış, düşmanını az çok tanıyan, belli ölçüde bir önderliğe kavuşmuş olan, önümüzdeki dönemde ne yapacağını bilebilen bir halkın üzerine, bütün bu özellikleriyle gelmeye çalışmaktadır. Açıktır ki, düşman 1925'lerdeki gibi değildir; onu aratmayacak cinsten daha vahşi, daha barbardır. Ama aynı zamanda, halkımızda 1925'lerdeki halk değildir. Hem içinde yaşadığı toplumsal koşullar çok değişmiş, hem de bugünkü uluslararası koşullar çok değişmiştir. O zaman Kemalist diktatörlük lehine işliyen dünya koşulları, şimdi halkımızın mücadelesiyle bütünleşme durumundadır. Sosyalist sistem, ulusal kurtuluş hareketleri, dünya demokratik kamuoyu, Türk halkının ve bölge halkının durumu ve mücadelesi, halkımızla bütünleşme yönünde, onu destekleme yönündedir. Açık ki, düşman bugün daha çok tecrite giden bir konumdadır. Eskiden halkımız tecrit altında ve dünyaya kapalı bir durumdaydı. Bugün tümüyle kendisini çağla birleştiren, çağa kabul ettiren bir halk gerçekliğimiz, bir ulusal gerçekli-

ğimiz vardır; ve bunun karşısında düşman giderek tecrit olma, dünyadan yalıtılma, elikanlı bu diktatörlüğüyle bir avuç dünya gericiliği dışında taraftar ve destekleyici bulamama durumunu yaşamaktadır.

Bütün bunlar, sömürgeci faşist yönetimin, ülkemiz ve halkımız üzerindeki baskı ve uygulamaları ne kadar vahşi olursa olsun, bunu yırtabileceği, günümüz koşullarında bunu sürdürme olanaklarının çok sınırlı olduğunu, bu kadar vahşi ve barbarca bir zorbalığı uzun bir süre sürdürmenin mümkün olamayacağını göstermektedir. Aynı vahşi yöntemlerle, dünya çapında en büyük örneklerden birisi olan Vietnam halkı üzerine de gelindiği, ama buna karşı nasıl bir destan yaratıldığı, Amerika'nın bağrındaki Salvador halkı üzerinde bunların uygulanmak istendiği, ama orada da nasıl bir direnişle karşılaştığı gözönüne getirilirse; elverişli coğrafyaya, dayanıklı ve adeta tabiatın doğal bir parçası olan insan yapısına sahip olan hakımızın da, doğru bir önderlik altında onlara karşı kahırlı ve zorlu bir direnme ortaya çıkaracağı, bu zorbalara tarihte hak ettikleri en büyük cezalardan birini verebileceği, onları suçüstü yakalayacağı ve azgın, gözü dönmüş kan yiyicileri ve arkasındaki destekleyicilerine ölümcül bir darbe vurabileceği de açıkça görülecektir. Çağımızın gelişkin ve sürekli başarıya ulaşan akımı bu doğrultudadır ve halkımızın mücadelesinin, direnişinin gelişme yönü de tamamen böyledir. Açıktır ki, düşman en pervasız katliamlarını barbarca, vahşice işleyecektir; ama buna karşı halkımız da en yüksek ve en soylu direnişi ortaya çıkarabilecektir. Baskının, alçakça katliamların ve zorbalıkların karşısında, eşsiz ve soylu direnişlerin de görüleceği kesindir.

Partimiz ve Partimizin önderliğindeki halkımız, yakın geçmişini aşarken, günümüzde böyle bir düşmanla karşı karşıya olduğunu iyi bilmeli; aynı zamanda geleceğini çizerken, gelecekte direnişe kendini hazırlarken, düşmanın niyetlerini ve beklentilerini bu biçimde doğru değerlendirmelidir.

Daha önce, Partimizin geride bıraktığı 4 yılın, halkımızın tarihi açısından ne anlama geldiğini açıkça belirtmiştik. Partimizin bu 4 yılda halkımızın üzerindeki amansız sömürgeci çağa son verdiğini, sömürgeciliğin aşıldığını, kurtuluş sürecini başlattığını, halkla sömürgecilik arasındaki ayırımı net bir biçimde ortaya koyduğunu, yalnız ideolojide değil, politik ve toplumsal bir gerçeklik olarak böyle derinden bir ayrılmayı yarattığını, dost ve düşman ayrımını gerçekleştirdiğini, halkımızın geçmişi konusunda bilinç kazandığını, günümüz koşulları hakkında en gelişmiş bir bilinci ortaya çıkardığını ve gelecek hakkında da bilinçli umutlar geliştirdiğini net olarak göstermiştik.

Işte Partimiz, düşman kampında böyle bir gelişme olurken, kendi geçmiş mücadelesi temelinde ve kendisine umut bağlayan, kendisiyle birlik sağlayan bir halkla birlikte, önümüzdeki döneme, geleceğe yönelmektedir. Geleceğin yolunu çizmiştir; bu çizgisini hayata geçirmeye çalışacaktır.

Geçmiş mücadelemizin bir özeti olarak, Parti varlığının ölümsüzleştiğinin ilân edildiği, Partimizin her şart altında halkın mücadelesine sahip çıkacağının ve mücadelesini sürdürebileceğinin kesinleştiği bir zemin olan II. Kongresinde ispatlandığı gibi, mücadelemizin bundan sonraki süreci yeni bir süreçtir. Bu süreçte Partimizi zorlu ve fakat soylu görevler beklemektedir.

Önümüzdeki dönem herşeyden önce, partinin kadro varlığının yeniden örgütlendiği, çelik bir çekirdek biçiminde yeniden ve üst düzeyde toprağa saçıldığı bir dönem olacaktır. Mevcut kadro varlığımız, bunun için önemli bir birikimdir. Deneyden geçmiş, ideolojik-politik eğitimden geçmiş ve bunu büyük oranda kendi özgücüyle yapabilmiş olan bu varlığımız, bugün Partimizin en değerli varlığı, bu anlamda, halkımızın en değerli varlığıdır. Bu varlığın gözümüzün bebeği gibi korunması gerektiği açıktır. Ama bu değerler de Partimizin yaşatılmasında ve halkımızın yaşamında en temel rolü oynamaları gerektiğini unutmamalıdırlar. Bu varlığımızın, geçmiş tüm mücadelemizin bir sonucu olduğu, çekilen acının, işkencenin, dökülen kanların elde kalan mirası olduğu iyi bilinmektedir. Bugün bu varlık, sadece kendisi için değil, bir halkın umudu olarak; şehitlerin anılarına sahip çıkacak güç olarak yaşamaktadır. Halkımızın tarihi acısının intikam alıcıları olarak ve öfkesinin anlam bulducucuları olarak yaşamaktadır. Ama herşeyden önce, bütün bunlara anlam verecek olan Partimizin programını, stratejik ve taktik çizgisini hayata geçirmenin temel sorumlu güçleri olarak yaşamaktadır. Tüm bu hususların birleşmesi demek olan kadrolarımızın, önümüzdeki dönemde çeşitli çekirdekler biçiminde saçılacakları, kendi aralarında ve kitlelere yönelik olarak doğru marksist-leninist bir temelde örgütlenecekleri, yükselecek mücadelenin herşeyden önce buna bağlı olarak gelişeceği açıktır. Geçmişimizin parlak bir biçimde geleceğe aktarılmasının ve güncel gelişmelerin belirlenmesinin buna bağlı olduğu ortadadır.

Bugün doğruluğu tartışma götürmez olan Partimizin politik, örgütsel ve askeri çizgisi ancak bu kadrolarımız tarafından hayata geçirilebilecektir. İdeolojik ve politik çizgimiz kesinlik kazanmıştır, ama bunu doğru, seviyeli ve yaygın bir örgütlenmeye ve eyleme dönüştürmek gerekmektedir, bunda da belirleyici rol kadrolarındır. **Artık kadrolar konuşacaktır. Artık tarihin çarkını döndürecek olan güç kadrolardır.** Bu açıdan önümüzdeki dönemde görevleri belirleyicidir. Eğer biz tamamen kurumlaşan, kadrolaşmayı tamamlayan bir hareket olmasaydık, bu duruma gelmiş bir halk olsaydık bunun önemi bu kadar olmazdı; ama çok iyi biliniyor ki, henüz böyle bir çalışmanın başlangıcındayız ve bu çalışmaları çok ağır koşullarda, çağdışı kalmış bir yapı içerisinde sürdürüyoruz. Bu açıdan, geleceğimizin teminatı, geçmişte çektiklerimizin intikamı büyük oranda bu kadrosal varlığımızın rolünü uygun bir tarzda oynamasına bağlıdır.

Bu nedenle devrimci yaşantının tüm gerçeklerini yerine getirerek devrimci görevlerini başaracak kadrolarımız mutlaka kendilerini yaşatmalıdırlar; ama bu sadece fiziksel yaşam değil, ölünmesi gereken yerde ölerek de Partiyi, halkı ve mücadeleyi yaşatmasını bilmelidirler. Bunun savaşımını mutlaka vermelidirler. Geleceğe ilişkin en önemli ve birincil görev budur.

Önümüzdeki dönemde, partinin örgütlenmesine bağlı olarak ve geçmiş birikimimizin de temelinde, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde bir yükselme meydana gelecektir. Halkımız önemli bir deney yaşamış olduğu geçmişinden dersler çıkararak ve önder partisine, bu partinin güvenilir kadrolarına dayanarak tekrar ayağa kalkacak ulusal ve demokratik bir birlik arayacaktır. Yani kısaca, Partimizin önderliğinde halkımızın birliğinin, cephesinin yaratılması sorunu vardır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin, önümüzdeki döneminde bu silahın mutlaka yaratılması gerekmektedir. Bu silahın bugün birçok öğesi, birçok parçası oluşmuştur; tüm bunları biraraya getirip, konuşan bir silah yaratmamız lazımdır. Önümüzdeki dönemin en görkemli görevlerinden birisi de budur. Halkımızın bir ulusal kurtuluş cephesine kavuşturulması, siyasal ordulaşmanın yaratılması ve geçmişte en zor koşullarda bile direnebilme özelliklerinin bu temelde geliştirilip, güçlendirilmesi ile hem partinin varlığı güçlü bir konuma gelecek, hem de halkın kurtuluşa duyduğu özlem her zamankinden daha fazla bir maddi güç, her zamankinden daha fazla bir gerçeklik halini alacaktır.

Önümüzdeki dönem aynı zamanda halkımızın diğer büyük bir silahını, ordusunu yaratmaya çalıştığı bir dönem olacaktır. Sömürgecilik yüzyıllardan beri, halkımızın örgütlenmesini ve halkın siyasal birliğini, siyasal-toplumsal güçlenmesini yokederken, bunun bir parçası olarak halkın kendi öz savunmasını, varlığını korumasını olanaklı kılan silahlı zorunu da yoketmiştir. Kendisini savunma olanağından mahrum olan bir halkın, her türlü baskı ve sömürüye açık olacağı, her türlü ulusal ve toplumsal değerlerden uzaklaştırılacağı ortadadır. Kendi siyasal birliğini, ulusal kurtuluş cephesi biçiminde mutlaka geliştirmesi gereken bir halkın, bunun doğal bir sonucu olarak ve bu siyasal birliği geliştirip, güçlendirme ve korunmasının bir aracı olarak, bu temelde kendi silahlı kuvvetlerini, yani ordusunu yaratmak ve buna dayanarak kendini savunmak zorunda olduğu da açıktır. İşte önümüzdeki dönemin en önemli görevlerinden birisi de budur.

Halkımız bu görevini de kendi partisi ve cephesi önderliğinde, kendi somut koşullarına uygun olarak mutlaka yapacaktır. Bu konuda kendisine düşen fedakârlığı, cesareti ve rolü yerine getirecektir. Herşeyden önce partimiz, önümüzdeki dönemde doğru ideolojik, politik hattına, şimdiye kadar verdiği direniş mücadelesine ve devrimci şiddet anlayışına dayanarak, önümüzdeki dönemin koşullarına uygun bir biçimde bu sorunun üzerine gidecek, halkın siyasal birliğini gerçekleştiren, geliştiren ve sağlamlaştıran şiddeti yaratacak ve bu da en somut ifadesini bir halk ordusunun yaratılmasında bulacaktır. Yüzyıllardan beri kendi siyasal savunma güçlerinden yoksun bırakılan halkımız, önümüzdeki dönemde kendi zoruna kavuşacak; kendini koruyacak ve savunacak, onsuz her türlü baskı ve sömürüye maruz kaldığı zorunu ortaya çıkaracak, böylelikle tarihinde önemli bir dönemi, kendi ordusuna kavuşma dönemini de önümüzdeki süreçte yaşayacaktır. Bu açıdan önümüzdeki dönemde, partinin ve halkın önünde; bir ordu haline gelme görevi ve bu görevin üzerine tüm güçleriyle yürüme zorunluluğu vardır.

Önümüzdeki dönemde, başta Türkiye halkı olmak üzere, komşu halklarla, ulusal bağımsızlığı ve özgür birliği amaçlayan ve devrimci mücadeleden geçen ittifak ve dayanışmanın yaratılması için mücadele edilmelidir. Kendi özgücümüzle ne kadar önemli gelişmeler sağlarsak sağlayalım zafer kazanmak için, başta aynı devlet çatısı altında yaşadığımız Türkiye halkı olmak üzere, diğer komşu halklarla ulusal bağımsızlığa, özgürlüğe ve eşitliğe saygı temelinde ortak mücadele içinde olmamız ve bunun için güçlü ittifak ve cepheler yaratmamız gerektiği açıktır. Bu doğrultuda özellikle Türkiye halkının devrimci, ilerici güçleriyle kurduğumuz birleşik mücadeleyi ve bunun örgütsel ifadesi olan *Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi*'ni daha da geliştirilip güçlendirmek, bu konuda üzerimize düşeni yapmak zorundayız. Türkiye devrimci mücadelesindeki zorlukları ve varolan bir yığın sakat anlayışları bilerek, esnek bir tarzda ve halklarımızın kurtuluşunun birlikte gelişebileceğini unutmadan doğru ve inandırıcı bir tarzda bu gerçeği sergileyerek işin üzerine böyle yürümek ve doğru mücadele birliğini yaratmak zorundayız. Diğer komşu halklarla, genelde anti-emperyalist mücadeleyi hedefleme temelinde ve yerel gericilikle mücadeleyi ihmal etmeden devrimin çıkarlarını ön planda tutan birlik anlayışını öne çıkarmalı, görünüşte dostluklar değil, devrime hizmet eden birlikler geliştirilmeli ve bu konuda önümüzdeki dönemde daha yoğun bir çaba harcamalıyız. Bu halkların temsilcileriyle, ideolojik, politik ve örgütsel bağımsızlık temelinde, ama sıkı bir mücadele birliği biçiminde ittifak ve dayanışmamızı güçlü kılmalıyız.

Önümüzdeki dönemde içerde gelişecek mücadelemizle orantılı ve bunun bir sonucu ve zorunluluğu olarak, sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri ve emperyalist ülkelerin işçi sınıfı hareketleriyle sıkı bir dayanışma içinde olmak, bunun yaratılması için çaba harcamak zorundayız. Bugün halkımızın içinde bulunduğu yalnızlığı, çağıyla ne kadar ters düştüğünü gözönüne getirirsek, dünya bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin desteğine ve yardımına ne kadar muhtaç olduğumuzu ve bu konuda ne kadar ihmal edildiğimizi açıkça görürüz. Ayrıca emperyalizm ve sömürgeciliğin bizi toptan imha etmek için ne caniyane ve alçakça tertipler içinde olduğu ortadadır. Özellikle faşizm biçiminde kendisini her alanda kurumlaştıran ve yenileyen sömürgeciliğin emperyalizme de dayanarak, imhacı nitelikteki politikasını uygulamak için harcadığı çabayı gözönüne getirirsek, mücadelemizin uluslararası alanda da önemli müttefiklere ihtiyacı olduğu, çağıyla bütünleşmesi gerektiği, yalnız teorik olarak değil, pratikde de bunun gerçekleştirilmesi gerektiğini açıkça görürüz.

Bu açıdan önümüzdeki dönemde kurulması gereken ilişkiler mutlaka kurulmalı ve fakat bu ilişkiler dışarıya dayalı olarak yaşamayı değil, içerde gelişen mücadeleyi güçlendirip, desteklemeyi amaçlamalı ve mücadelemizin seviyesine uygun, anlamlı ilişkiler olmalıdır.

Hareketimizin işçi sınıfı önderliğinde devrimci bir ulusal kurtuluş hareketi ve Partimizin leninist bir parti olduğu gözönüne getirildiğinde, dünya komünist hareketinin içinde bulunduğu yapıya karşı duyarlı olmamız, ideolojik arılığımızı korurken, aynı zamanda politik bir sekterliğe, doğmatikliğe düşmemeye özen göstermemiz gerekir. Leninist uzlaşma ve politik ittifak mantığını mutlaka kavramamız, fakat aynı zamanda leninist ideolojik katılığı elden bırakmamamız gerektiğini özenle belirtmek ve gelecekte yol alırken bu ilkeye de mutlaka sadık kalınması gerektiğini vurgulamak istiyoruz.

Açıktır ki, önümüzdeki dönemde de kahramanlıklar olacaktır; fakat bu, geçmişteki gibi mücadeleye kan verme biçiminde değil, halkımızın kollektif kahramanlığını yaratma biçiminde olacaktır. Direniş mücadelemiz, önümüzdeki dönemde eğer halkımızın siyasal ve askeri ordulaşmasını yaratırsa gerçek anlamını kazanacaktır. Bu açıdan, kadrolarımız bu dönemde ölümsüzleşmenin yolunun, direniş yolunun halkın siyasal ve silahlı ordulaşmasının yaratılmasından geçtiğini ve bunun mutlaka kendilerince başarılması gerektiğini bilmek zorundadırlar. Buna göre kendi tarihi görevlerine sahip çıkmak ve tarihi rollerini başarıyla oynamak durumundadırlar.

Yine açıktır ki, önümüzdeki dönemde de kayıplarımız olacak, hatta yüzbinlerimiz düşebilecektir. Fakat bütün bunların temelinde, savaşarak varolan bir halk konumuna ulaşılacaktır. Bu nedenle, hiçbir biçimde bundan çekilinemez. Hiç kimse Kürdistan koşullarında halka ucuz ve kolay zafer vaadedemez.

Böyle bir vaad, somut koşulların korkunç bir biçimde çarpıtılması ve halkımızın ulusal varlığının, barbar sömürgecilik altında imhasının onaylanması demektir. Mücadelemizin henüz başlangıcında iken birkaç şehit verdiğimizde, bazı küçükburjuva ukalâları tarafından halkı katliama götürdüğümüz iddia edildi ve Hareketimize azgınca saldırıldı. Bazıları ise, bu kendini bilmez tavırlarını hâlâ sürdürmektedirler. İşte dünya halklarının ulusal kurtuluş mücadeleleri deneyleri ortadadır. İşte Filistin halkı, ülkesinden kovulmuş ve yabancı ülkelerde birçok katliamlara uğaramış bir halk olarak, en son Lübnan'da katliam ve direniş içinde onbinlerce şehit vermesine rağmen, kurtuluş için silahlı direniş yolundan vazgeçmemekte, bunu tek doğru yol olarak görmektedir. Yine ulusal kurtuluş mücadelelerinde, Cezavir halkı yüzbinlerce, Çin halkı milyonlarca şehit vermişlerdir. Ulusal kurtuluş savaşı kırk yıldan fazla süren ve yüzbinlerce şehit veren Vietnam halkı, gerçek yurtseverliğin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin tek doğru yolunun tartışılmaz örneğini sunmuştur. Diğer bütün halkların tarihleri de böyledir. Bizim küçük-burjuva sefillerimiz, PKK'ye karşı savundukları anlayışlarına dünya halklarının tarihinden bir örnek gösterebilirler mi? Açıktır ki, ulusal kurtuluşun biricik doğru yolu, silahlı direniş yoludur; bu yolda halklar kan akıtmışlar ve şehitler vermişlerdir. Gerçek yurtseverlik burada belli olmaktadır. Kürdistan'da PKK'nin açtığı bu yolda yurtsever halkımız yürümektedir ve daha ileri yürüyecektir.

Tüm bunların berrak bir ifadesi olarak, Partimiz yeni bir döneme ilişkin çizdiği, onun ideolojik, politik, örgütsel ve askeri mücadele hattını belirleyen başta *Politik Rapor* olmak üzere, *Faşizme Karşı Mücadelede Birleşik Cephe Üzerine, Kürdistan'da Zorun Rolü – Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Ulusal Kurtuluş Savaşı, Örgütlenme Üzerine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu,* kitapları ve diğer parti yazıları, bize mücadelemizde ışık tutacak nitelikte bir muhtevaya sahiptirler ve daha da gelişecek olan bu muhteva eğer önümüzdeki dönemde gerektiği gibi pratiğe aktarılırsa, diyebiliriz ki, Partimizin önderliğindeki mücadele her zamankinden daha fazla bir gelişmeyle dopdolu olan bir dönemi yaratacaktır. Bu dönemde Partimiz sürekli büyüyüp gelişebilecek, hata ve eksikliklerini hızla aşıp sınıfına lâyık bir parti olduğunu gösterebilecektir. Halkımızın ulusal kurtuluş cephesini ve ordusunu yaratarak, kurtuluş mücadelesinin vazgeçilmez önder gücü olduğunu tekrar tekrar kanıtlayabilecektir. Komşu halklarla, dünya çapında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçleriyle kuracağı ilişkilerle, yine tarihimizde görülmemiş olan bir gelişme dönemini yaratabilecektir. Bu dönemde halkımız geçmişinden dersler çıkarmış ve geleceğine daha büyük bir umutla bakan bir halk olma gerçeğine ulaşabilecek, özellikle bunu yoğun olarak yaşadığı mücadele pratiği içinde daha iyi görebilecek; bu temelde dünün unutulan, kendisine yabancılaştırılmaya çalışılan halkı, önümüzdeki dönem kendi kaderini kendi özgür elleriyle çizme rolünü oynayabilecek; ve bu mücadele, onu geçmişiyle amansız bir hesaplaşma içinde bırakacağı gibi, geleceğini de çağına uygun ve bu çağın ayrılmaz parçası olarak yaratmasını sağlayabilecektir.

Faşist sömürgecilik biçiminde kendini yenilemiş düşmana karşılık, profesyonel devrimci örgüt biçiminde kendini yenileyebilen ve geleceğini kararlaştırmış olan bir parti mutlaka zaferi yaratacaktır.

Devrimci yaşamıyla tüm devrimcilere yol gösteren Hayri yoldaş, son sözleri olarak bize şunları söyledi: «*Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partiye ve halka karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezar taşıma borçlu yazılsın*».

Tüm Partili Militan ve Sempatizanlar!

Her zaman yolumuzu aydınlatacak olan yüce direniş eylemiyle dönülmez bir biçimde bize yüklenen bu borcu ödemek, Partiye ve halka karşı olan ödevlerimizi yerine getirmek için ileri yürüyelim.!

Tarihimizin en şanlı direniş savaşını zafere götürecek olan çelikten ve kitleselleşmiş Partimizi yeniden inşa etmek için görev başında olalım!

İşçi, Köylü, Gençlik, Yurtsever Tüm Halkımız!

Ulusal varlığımızı yoketmek isteyen düşmana karşı savaşmak ve kendi özgür tarihimizi yaratmak için, Partimiz etrafında kenetlenelim ve ayağa kalkalım!

27 Kasım 1982

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

BELGELERLE PKK KISA TARİHİ..

Son yıllarda Türkiye'deki siyasal gelişmelere damgasını vuran ve Ortadoğu'daki siyasal değişmeleri de etkilemeye başlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin ve bu mücadelenin önderi olarak Partimizin (PKK) doğuşu, Kürdistan'daki modern sosyal gelişmeye ve sosyal bir güç olarak işçi sınıfının oluşmasına yakından bağlıdır. Hareketimiz, böyle bir oluşumun olumlu temelleri üzerinde gelişirken, olumsuz yanlarından da derinden etkilenmektedir.

Hepimiz çok iyi bilmekteyiz ki, Kürdistan'da feodal yapının parçalanması ve modern sosyal güçlerin oluşması, kendi iç evrimi ile değil, ağır sömürgecilik koşullarında gerçekleşmektedir. Türk sömürgeciliği toplumsal yapıya nüfuz ettiği oranda asimilasyonu, başkalaşımı, ulusal imhayı ve kapitalist-emperyalizmin tüm yozluklarını birlikte getiriyor. Sınırlı olarak feodal yapıyı parçalasa da, aşiretçiliği, kabileciliği ve dinsel gericiliği tasfiye etmiyor, tersine ömrünü uzatıyor. İşte böyle bir ortamda oluşan işçi sınıfı, bir yandan sömürgeciliğin ağır asimilasyon, ulusal baskı ve sömürüsünü yaşarken, öte yandan da aşiretçi-feodal yapının ağır etkisini duymaktadır.

İşçi sınıfın oluşumundaki bu olumsuzluklar, etkisini, onun ideolojik, politik ve örgütsel faaliyetinde de göstermektedir. Diğer sömürge ülkelerin tersine, Kürdistan'da, ulusal kurtuluş mücadelesi burjuvazinin katkısını taşımamakta ve işçi sınıfı, böyle bir müttefik bulamamaktadır. Küçük-burjuvazi ise, sömürgeciliğe ve feodal-komprador yapıya aşırı bağımlılığından dolayı bağımsız bir ulusal kurtuluş hareketi geliştirememekte, cılız bir biçimde oluşan küçük-burjuva akım, devrimci bir ulusal kurtuluşçuluğa ulaşamamakta reformist-milliyetçiliği aşamamaktadır. Bu durum, işçi sınıfı hareketini de onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesini de olumsuz etkilemekte ve engel olmaktadır. Bütün bu olumsuzluklara rağmen, işç sınıfının modern bir güç olarak oluşması, devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinin ortaya çıkmasına yeterli bir objektif temel olabilmiştir.

Kürdistan işçi sınıfının bilinçli hareketi (PKK) ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, dünya ölçüsünde, sosyalizmin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin önemli gelişmeler katetmiş ve klasik sömürgecilik sisteminin tasfiye edilmiş olduğu, buna karşılık emperyalist sistemin derin bir bunalım içinde bulunduğu, bu bunalımın en çok Ortadoğu'yu ve Türkiye'yi etkilediği, bunalım içinde sonu yakınlaşan Türk burjuvazisinin bunalımın yükünü ağırlıklı olarak Kürdistan'a yüklemeye çalışarak burasını adeta yaşanılmaz hale getirdiği bir ortamda doğmuştur.

PKK ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş hareketi, dünya ölçüsünde reformizmin ve revizyonizmin bütün zararlarına rağmen Marksizm-Leninizmin işçi sınıfına ve ezilen halklara kurtuluş mücadelelerinde eylem klavuzu olmaya devam ettiği, Ortadoğu'da Marksizm-Leninizmin yayılmaya ve ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmeye başladığı Türkiye'de Kemalizm çemberinin kısmen yarılmış olmasına rağmen, sosyalist ve demokratik hareket üzerinde sosyal-şovenizmin ağır etkisinin bulunduğu, Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğin ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin büyük çıkmazlar içinde olduğu, bütün bunlara rağmen, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele için elverişli koşulların bulunduğu bir subjektif ortamda doğup gelişmiştir.

Böylesi maddi ve ideolojik ortamın olumluklukları üzerinde doğup gelişen PKK Hareketi, eleştirisel bir yaklaşımla olumsuzlukları olumluluğa dönüştürebilmiş, Kürdistan'da devrimci bir proleterya hareketi olarak kendini ve önderliğinde devrimci bir ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirebilmiştir.

1973-78 TEORİK BİRİKİMİ VE İDEOLOJİK MÜCADELE DÖNEMİ

1973-78 ortalarına gelindiğinde Kürdistan'da ulusal kurtuluş uğruna devrimci bir düşünce ve pratik yoktu. Oysa meydana gelen objektif gelişmeler, böyle bir düşünce ve pratiğin ortaya çıkmasını zorunlu kılıyordu.

12 Mart faşist hareketinin ağır darbeleri altından ezilerek çıkan Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi, çeşitli guruplar biçiminde gelişmeye başlıyordu. Aynı biçimde Kürdistan adına da marksist maskeli küçük-burjuva guruplar ortaya çıkmaya ve gelişmeye çalışıyorlardı.

Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi adına yola çıkan guruplar, Kemalizmin ağır etkisi altında bulunuyorlar ve hemen hemen hepsi sosyal-şovenizm batağında yüzüyorlardı. Çeşitli konularda önemli görüş ayrılıklarına sahip olmalarına rağmen, Kürdistan sorunu karşısında büyük bir ölçüde birlik içindeydiler. Kürdistan ulusal varlığını ve bu temelde gelişecek olan ulusal kurtuluş devrimini kabul etmiyorlar, her şeyi "Türkiye bütünlüğü" içinde düşünüyor, ve bu anlayışlarının doğal sonucu olarak, Kürdistan proletaryası için bir devrim programı öneremiyorlardı.

Milli meselenin sömürgeler genel meselesiyle kaynaşması ışığında Türkiye'deki milli mesele emperyalizmden bağımsız olma ve oligarşik diktanın yıkılması meselesi olarak, yani Kürt ve Türk halklarının ortak meselesi olarak görülmelidir. Türkiye halklarının emperyalizme bağımlılığı noktasında milli mesele genel sömürgeler meselesinin bir parçası olmuştur. Bunun çözümü ise Türkiye halklarının emperyalizme karşı gerçekleştirecekleri "sömürgesel devrim"de yatmaktadır. Türkiye'de, Kürt milli meselesi de bu *bütünlük* içinde yer almaktadır.

Bugün Emperyalizmle Türkiye (Kürdistan dahil) arasındaki ilişki sömürgecilik (ekonomik sömürge) ilişkisidir. Emperyalizm, bu ilişkiyi yaratırken Türk ve Kürt ulusu arasında hiçbir ayrıma gitmemiştir. Aksine Kürdistan dahil bütün olarak Türkiye'yi sömürgeleştirmiştir. Emperyalizm Türk ve Kürt ulusu arasındaki eşitsizliği esasda siyasi planda gözetmiştir. Osmanlılar döneminden beri hakim ... ve devlet kurmaya daha yatkın

... içindeki görevleri ise aynılık göstermektedir. Türkiye'de Kürt, Türk milliyetlerinden (ve diğerleri) halk, ortak düşmanlarına karşı (aynı hedeflere karşı) ortak görevleri içeren, bir mücadele yürütmektedirler. Bu da Kürt milli meselesinin çözümünü o ülkedeki devrime bağlamakta ve ortak örgütlenmeyi zorunlu kılmaktadır.

Ayrı örgütlenmeyi savunmak bölücülüktür. Tek komünist partisine ilke olarak karşı çıkmayıp, pratikte yan çizmek de tutarsızlıktır, oportünist bir tutumdur.

"Doğu" adına hareket ettiklerini söyleyen Kürt küçük-burjuva gurupları da Türkiye'deki küçük-burjuva akımlarla ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva milliyetçiliği ile bağlantı içinde, başka bir tonda fakat benzer şeyleri söylüyorlardı. Kürt aydınları arasında Marksizm-Leninizme ilgi artmış olduğundan marksist maske takmaktan geri kalmıyorlar, fakat eğilim olarak reformist milliyetçiliği aşmıyorlar ve devrimci ulusal kurtuluşçuluğa ulaşmıyorlardı.

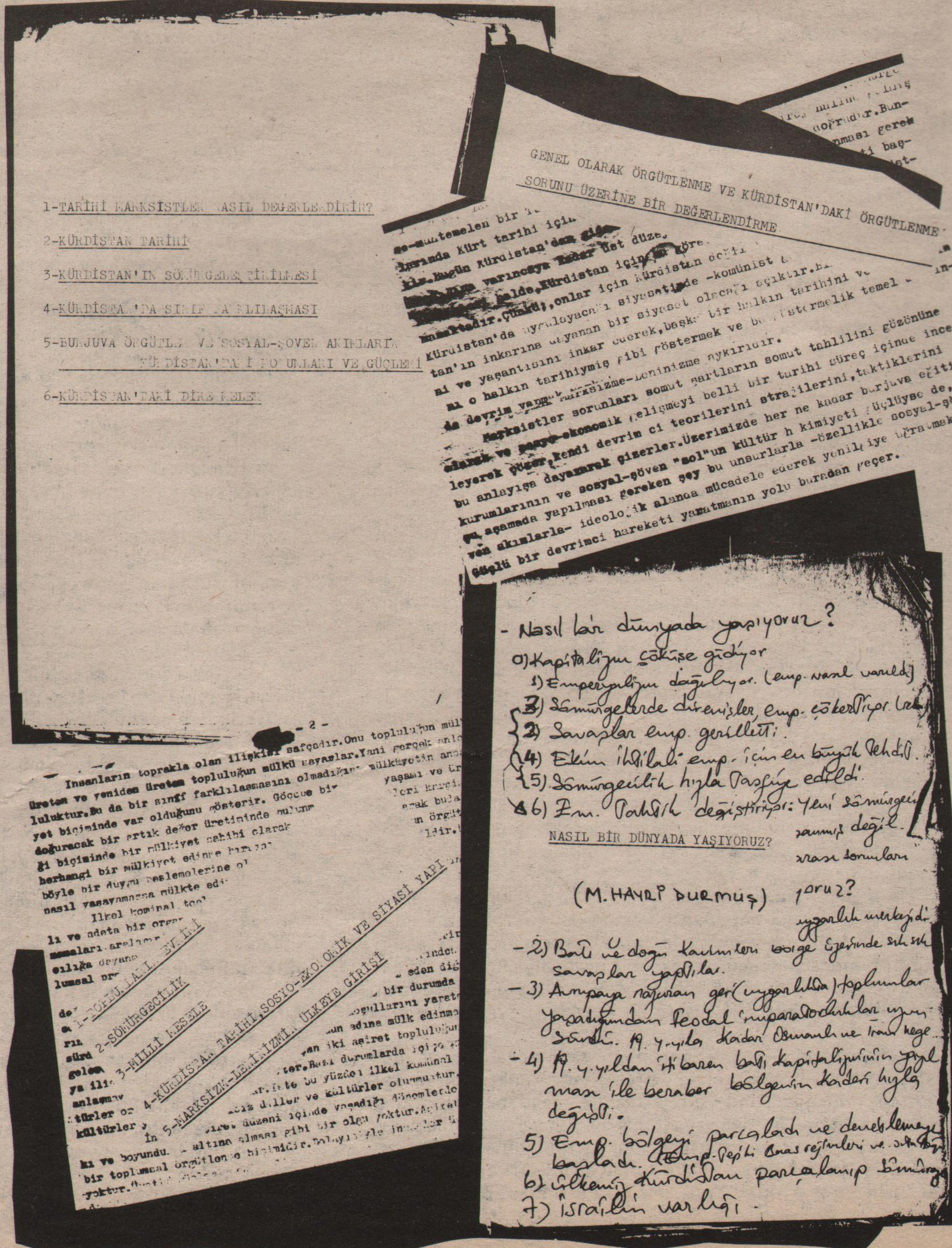
CHP lideri Doğu halkına barışçıl bir açıdan yaklaşmak istemektedir. Bunu söz ve davranışlarıyla belli etmeye çalışmaktadır. Doğu ile CHP arasında buzların çö..ülmekte olduğunu ve bir yakınlaşmanın söz konusu olduğun.. ..ylemek aşırı bir iyimserlik olmasa gerekir.

CHP, bugün Doğu'ya, b.. ..çüde demokratik, barışçıl bir yaklaşım içindedir. Ecevit'i.. son Doğu gezilerinde söyledikleri bir değişik olgu koyuyor önümüze.

Özgürlük Yolu

Böyle bir ortamda, Kürdistan proletaryasının devrimci hareketinin yaratılması ve bunun ulusal kurtuluş görevlerine bağlı olarak geliştirilmesi için, sorunlu devrimciliğin işe devrimci teorinin ve programın yaratılması, ulusal kurtuluşçu ideolojinin ortaya çıkarılması ile başlaması gerekiyordu. Bu ancak marksist-leninist ideolojinin Kürdistan somutuna doğru ve yaratıcı bir tarzda uyarlanmasıyla mümkün olabilirdi. Ve öyle de oldu.

1973-78 döneminde sorumlu devrimciler tarafından yoğun bir teorik çalışma yapıldı. Marksizm-Leninizmin genel ilkeleri iyice özümsenerek, bu temelde doğru bir çağ anlayışına, Kürdistan tarihi ve toplumsal yapısının açıklanmasına ve ulusal kurtuluş devriminin özelliklerinin, hedeflerinin, görevlerinin ortaya çıkarılmasına ulaşıldı.

1-TARİHİ MARKSİSTLER NASIL DEĞERLENDİRİR?
2-KÜRDİSTAN TARİHİ
3-KÜRDİSTAN'IN SÖMÜRGELEŞTİRİLMESİ
4-KÜRDİSTAN'DA SINIF FARKLILAŞMASI
5-BURJUVA ÖRGÜTLER VE SOSYAL-ŞOVEN AKIMLARIN KÜRDİSTAN'DA İ..FORUMLARI VE GÜÇLERİ
6-KÜRDİSTAN'DAKİ DİRENİŞLER

GENEL OLARAK ÖRGÜTLENME VE KÜRDİSTAN'DAKİ ÖRGÜTLENME SORUNU ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

... Kürdistan'da uygulayacağı siyasetinde -komünist ... tan'ın inkarına dayanan bir siyaset olacağı açıktır. ... ni ve yaşantısını inkar ederek, başka bir halkın tarihini ve ... ni o halkın tarihiymiş gibi göstermek ve benimsetmelik temel ... de devrim yapmak Marksizm-Leninizme aykırıdır.

Marksistler sorunları somut şartların somut tahlilini gözönüne alarak ve sosyo-ekonomik gelişmeyi belli bir tarihi süreç içinde inceleyerek çözer, kendi devrim ci teorilerini stratejilerini, taktiklerini bu anlayışa dayanarak çizerler. Üzerimizde her ne kadar burjuva eğitim kurumlarının ve sosyal-şoven "sol"un kültür h kimiyeti güçlüyse de, şu aşamada yapılması gereken şey bu unsurlarla -özellikle sosyal-şoven akımlarla- ideolojik alanda mücadele ederek yenilgiye uğratmakt... güçlü bir devrimci hareketi yaratmanın yolu buradan geçer.

- Nasıl bir dünyada yaşıyoruz?
0) Kapitalizm çöküşe gidiyor
1) Emperyalizm dağılıyor. (emp. nasıl varıldı)
3) Sömürgelerde direnişler, emp. çökertiyor.
2) Savaşlar emp. geriletti.
4) Ekim ihtilali emp. için en büyük tehdit.
5) Sömürgecilik hızla tasfiye edildi.
6) Em. taktik değiştiriyor: Yeni sömürgeci...

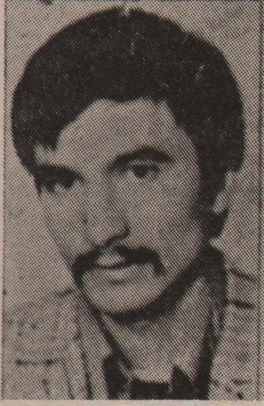
NASIL BİR DÜNYADA YAŞIYORUZ?

(M. HAYRİ DURMUŞ)

- 2) Batı ve doğu kavimleri bölge üzerinde sık sık savaşlar yaptılar.
- 3) Avrupaya nazaran geri (uygarlıkta) toplumlar yaşadığından feodal imparatorluklar uzun sürdü. 19. y-yıla kadar Osmanlı ve İran hege...
- 4) 19. y. yıldan itibaren batı kapitalizminin yayılması ile beraber bölgenin kaderi hızla değişti.
5) Emp. bölgeyi parçaladı ve denetlemeye başladı.
6) Ülkemiz Kürdistan parçalanıp sömürg...
7) İsrailin varlığı.

Teorik çalışmalarımızın ardından, bunu artık siyasal gerçeklere uygulama, kısaca siyasal gerçeklerin doğru bir izahını yaparak belgelendirme ve giderek resmiyete kavuşturabilme sorunu da geliyordu. Teorik başarı programsal bir başarıya da dönüşmeli ve aynı şekilde kendi resmi örgüt biçimine ve taktik çizgisine kavuşabilmeliydi.

Hareketimizin, bağımsızlıkçı düşünce temelinde her türden sapmaya karşı bir mücadele içinde gelişimi, düşmanın gözlerini üzerimize çekiyor, varlığımız artık ciddi bir tehlike olarak görülüyordu. Bunun bir sonucu olarak Haki KARER yoldaşın katledilişi, dönemi kavrama açısından en belirgin olaydır.

Cenazeye katılan iki kez yolları ke

Gaziantep'de memleketi

Yalçın ŞİMŞEK(ORDU)

PROLETER VE ENTERNASYONALİST

DEVRİMCİ

HAKİ KARER

ANISINA

Mayıs 1978 - KÜRDİSTAN

Yirmiyedisindeydim daha,
Henüz ömrüne doymamış
Gencecik bir fidandım.
İyiye, güzele, yeniye, doğruya; dost
Kötüye, çirkine, eskiye, eğriye düşmandım

Ben İNSAN'dım ...!
Canım aldılar ecelsiz
Pırıl pırıl bir onsekiz Mayıs günü
Yoluna baş koyduğum,
Vebalım, sevdalım, toprağıma uzandım.
Saplandı yağlı kurşunlar
Delikanlı bedenime;
Tepeden tırnağa kandım.

Ben İNSAN'dım ...!
Ben cümle ezilenlerin sadık dostu,
Zulüme, baskıya, sömürüye düşmandım.
Bağımsızlık ve özgürlük kavgasında
En ön saflarındaydım mazlum halkımın.
Elde silah kahramanca savaşandım.
Yokluğuma kadeh tokuşturdu hain takımı
Bilmedilerki ben söylenen türküde,
Yakılan ağıtta
Ve
Dinmeyen silah seslerinde yaşayandım.

Düşmanın mücadelemiz önderlerine karşı başlattığı komploların başlangıcı olan bu acı olay, çok zorlu bir çalışmayla programın hazırlanışını hızlandırdı. Bu büyük kaybı az da olsa hafifletebilmek, O'nun anısına en yaraşır olanı başarabilmek için, 1977 Eylülü'nde, bugün elimizde bulunan program tamamlandı. Böylece Kürdistan proletaryasının devrimci ideolojisi ve ulusal kurtuluş devrimini kapsayan asgari programı yaratıldı. Bu çalışmalar, PKK-Program Taslağı'nda ve KDY broşüründe kitlelere sunuldu. Ortaya çıkan düşünceler, yoğun bir ideolojik mücadele ile propaganda edilerek aydın-gençliğin en ileri ve emekçi kökenli kesimi bu düşüncelere kazanıldı ve bu temelde devrimci bir guruplaşma sağlandı.

SERXWEBÛN

Partiya Karkerên Kurdistan

PKK

Program

Bu dönemdeki teorik çalışma ve ideolojik mücadele büyük olanaksızlıklar içinde yapılmış olsa da, işçi sınıfının devrimci teorisinin ve programının yaratılması görevinin devrimci bir tarzda başarılmış olduğunu ve Kürdistan'da proletarya önderliğinde ulusal kurtuluşçu bir akımın böylece başlatılabilinmiş olduğunu, burada rahatlıkla belirtebiliriz.

1978 ve SONRASI POLİTİK MÜCADELE DÖNEMİ

1978'lerden itibaren politik ve pratik mücadeleye atılmanın, oluşturulan teori ve programın kitlelere götürülmesinin zorunluluğu açıkça ortaya çıktı.

Türkiye'de artan faşist teröre bağlı olarak Kürdistan'ın da büyük kentlerinde yayılmak isteyen faşist güçlere ve ajanlara karşı devrimci şiddet kullanılarak önemli darbeler vuruldu.

Doğru Yolu Kavrayalım

URFA'da SÖMÜRGECİLİĞE
VE
FAŞİST BESLEMELERE KARŞI MÜCADELE

Bölgede genel olarak devrimci mücadele yükselirken, Urfa merkezinde de yurtsever devrimciler sömürgeciliğe ve uşakları faşist beslemelere karşı yoğun bir mücadele içindedirler. Urfa, çevredeki şehir merkezlerinden, kazalarından biraz farklılık arz ediyor. Çeşitli dinci-faşist ideolojiler daha fazla

Başbakan Bülent Ecevit'e açık mektup

Gazetemizin, Apocu adı verilen grubun gellemeleri yüzünden, Urfa, Mardin, ... Siirt'in il merkezleri ve ilçelerinde ... m, Diyarbakır, Gaziantep Kahraman... latya, Bingöl, Bitlis, Muş, Van, Tun... zığ il merkezleri ve ilçelerinde ise dağı... rafımızdan yapıldığını yayınlarımızda be... Esasen, durum ve olaylar hakkında hükümet ...lerinin de bilgisi vardır.

Apocu katiller yakalanmadan Doğuda huzur sağlanamaz

APOCU CANİLER HAKKINDA NE BİLİYORSANIZ GAZETEMİZE VE İLGİLİ MERCİLERE İLETİNİZ!

Bütün halkı, resmi-sivil bütün görevlileri, dağıtımları engellenen gazete bayilerini, demokrasi görevine çağırıyoruz!

HILVAN'DA BIR BAŞÇAVUŞ ÖLDÜRÜLDÜ

BAŞÇAVUŞ ŞEHİT EDİLDİ

URFA — Hilvan ilçesine bağlı Soğullu köyünde önceki ak... (Arkası 5. Sayfada)

HİLVAN'DA

Bu mücadelenin önemli ölçüde kucakladığı gençlik kesimi, devrimci-yurtsever gençlik mücadelesini yükseltirken, devrimci hareket yavaş yavaş işçi ve köylü kitleleri içinde yayılmaya başladı. Sömürgecilerin devrimci hareketin gelişimini engellemek için içten ve dıştan yürüttükleri saldırılar boşa çıkarıldı. Özellikle Hilvan'da ilk olarak uygulanmak üzere sömürgecilerin ajanı durumunda olan feodal-komprador güçler devrimci hareket üzerine saldırtıldı. Halil ÇAVGUN yoldaşın kanı pahasına devrimci mücadeleye sahip çıkarak gösterdiği kahramanlık örneği ve direniş çağrısı halk içinde yayılarak, iç gericiliğe ve sömürgeciliğe karşı kitlelerin mücadelesi ortaya çıktı.

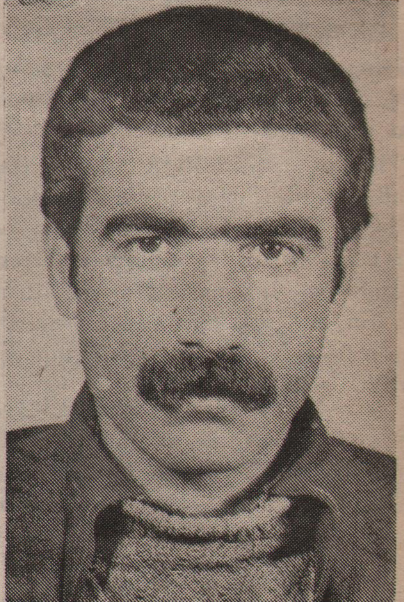
YETKİLİLERİN GÖZLERİNİN ÖNÜNDE Apocular Hilvan'ı bir yıldır işgalleri altında tutuyorlar

* Bazı ağaların desteğini alan ve bölgedeki bir eşkiya çetesi ile işbirliği yapan Apocular Hilvan'ı kan ve barut kokan bir kasaba hatine getirdiler.

Apocular Hilvan'da güvenlik kuvvetleriyle çatıştı

● Haik köyünde çıkan çatışmada bir Apocu olau 11 kış; gozaltına alındı

● Apocuların saklandığı evde iki otomatik tüfek, beş tabanca, üç dürbün ve çok sayıda mermi bulundu

Halil ÇAVGUN

HİLVAN'da SÖMÜRGECİLERE
VE
UŞAKLARI AĞALARA KARŞI MÜCADELE

Hilvan'da bir yanda ağaların sömürüsü ve uyguladıkları vahşet, diğer yanda kararlı bir devrimci mücadele yan yana bulunmaktadırlar. Bunun için kıyasıya bir mücadele sürüp gitmektedir. Ağalar sömürgecilerin jandarması ve polisi ile beraber yolkesip köy yağmalıyorlar, suçsuz insanları katl ediyorlar. Buna karşılık yoksul köylüler, yurtseverlerle elele veren Devrimciler, sömürgecilerin ve uşakların zorbalıklarına göğüs geriyorlar.

HALKIMIZA

Son günlerde Urfa'nın Hilvan ilçesinde devrimcilere karşı opersyon düzenlendi. Öteten beri çevrede denetimini kuran bir aşiretin ile... ...elenleri sömürgecilerce satın alındı. Bu aşiret çevresinde bulunan ... ...vletin ajanları tarafından faşistleştirmeye ve uşaklaştırıl... ...sonuçunda karşı devrimci milisler oluşturularak ... ...ı. Polis ve jandarmayala birlik içinde ... ...haneleri basarak yahut sokakta küfürler ... ...hakaret ediyordu. Olup bitenlere karşı soğ... ...devrimciler bir olaya meydan vermeden aşiretin başını ... ...köpekleri tecrit etmeye çalıştılar. Sabırsızlanan ajanlar ve aşir... ...polis ve jandarmaile işbirliği yaparak devrimcilerin oturduğu bir evi basarak çeşitli yönlerden ateşe başladılar. Açılan ateş sonucu HALİL ÇAVGUN adli bir yiğit devrimci ağır yaralandı. Daha sonra içeri giren polis devrimci sıloganlar bağıran HALİL'e "sen daha yaşıyormusun" diyerek kurşun yağdırdı. Diğer devrimciler ise çemberi yararak canlarını kurtardılar.

Kürdistan'ın Türkiye'ye komşu kesiminde başlayan devrimci mücadele giderek Kürdistan'ın iç kesimlerine yayılmaya başlıyor ve bütün bunlar, Kürdistan'da sömürgeciliğe ve feodalizme karşı devrimci kabarışın, ulusal kurtuluş için devrimci halk hareketinin başladığını gösteriyordu. Mücadelenin gelişim düzeyine cevap verebilmek ve onu daha ileri götürebilmek için, proletarya ve halka önderlik edecek öncü bir örgütün yaratılması zorunlu hale geldi. Ve böyle bir devrimci mücadele temelinde devrimci kabarış içinde dünya proletaryasının Kürdistan kolunun öncü müfrezesi olarak Kürdistan İşçi Partisi (PKK), Partimiz doğdu. 27 Kasım 1978'de sorumlu kadroların katıldığı bir toplantıda PKK'nin kuruluşu somutluk kazandı.

PARTİYA KARKERÊN KURDİSTAN

(PKK)

(KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ)

Kuruluş Bildirisi

Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin gücünü ve önemini kavrayan Türk sömürgecileri, mücadelenin halk kitlelerini kucaklamasını engellemek için, faşist milisler ve devlet resmi güçlerinin ortak girişimiyle gerçekleştirilen Maraş katliamından sonra Kürdistan'ın hemen tamamında sıkıyönetimi ilân ederek bizzat orduyu harekete geçirdiler.

1979'a girdiğimizde, pratik ve teorik gelişmeler bu düzeydeydi. Artık devrimci bir siyasetin gergin zemberekleri boşalmış, gerili yaydan fırlayan ok gibi çalışmaların atılım göstermişti. 1978'den 79'a girildiğinde, merkezi düzeyden bölgesel düzeylere kadar örgütlenme faaliyetlerine girişildi.

Devrimci mücadele, ideolojik alandan adım adım politik ve pratik alana dönüşerek ideolojik, politik ve pratik mücadele bütünlüğüne kavuştu. Tüm olanaksızlıklara ve gizli çalışma koşullarının zorluklarına rağmen SERXWEBÛN adında bir dergi çıkarılarak yazılı ve sözlü propagandayla bağımsızlıkçı ve özgürlükçü düşünceler kitlelere götürülmeye başlandı.

MARAŞ KATLİAMI ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME	İDEOLOJİ ve POLİTİKA NEDİR NASIL ORTAYA ÇIKMIŞTIR
SERXWEBÛN ÖZEL SAYI : 2	SERXWEBÛN ÖZEL SAYI : 3

Bu gelişmeler üzerine, ajanlar devrimcilere karşı harekete geçirildi; sömürgeci basın yoğun bir karalama kampanyasına girişti; devrimciler tutuklanarak işkenceden geçirildiler; en yetkili sömürgeci şefler devrimci harekete karşı mücadele ettiklerini bizzat açıkladılar.

Mücadelenin halk kitlelerine dayalı olarak böyle geniş boyutlara ulaşması karşısında, ajanları ve işbirlikçileri kullanarak devrimci gelişmeyi durduramayacaklarını anlayan sömürgeciler daha çok askeri güçlerini kullanmaya, tutuklamaları ve işkenceleri yoğunlaştırmaya, böylece kitleleri sindirme ve devrimci önderliği ezme çabalarını sömürgeci bir savaş biçiminde sürdürmeye başladılar. Kasım 1979'dan itibaren başta Hilvan, Siverek, Batman olmak üzere devrimci mücadelenin yükseldiği her alanda toplu tutuklamalar, kurşunlama ve imha etmeler, vahşi işkence uygulamaları geliştirildi.

Ancak tutuklamalar içerisinde Hareketi genel olarak etkileyen ve sömürgeciler tarafından da Partimize nihaî bir darbe vurmak amacıyla hazırlanmış olan en önemli tutuklama Mayıs 1979 tarihinde gerçekleştirilen Elazığ toplu tutuklaması idi.

Bu tutuklamada düşmana teslim olan MK üyesi Şahin Dönmez ve bölge komitesi üyelerinden Ali Gündüz, verdikleri bilgilerle, henüz örgütlenmesinin başında olan Partimize büyük zararlar verirken, yine bölge komitesi üyelerinden Aytekin TUĞLUK önderliğindeki diğer kadro ve sempatizanlar ise direnişleri ile düşmanın Partimiz üzerindeki hesaplarını kısmen de olsa boşa çıkardılar. Nitekim bu yüzden değerli yoldaşımız Aytekin TUĞLUK tutukluyken sömürgecilerin kiralık katilleri tarafından 14 Eylül 1979 tarihinde kurşunlanarak öldürüldü.

AYTEKİN TUĞLUK ŞAHİN DÖNMEZ

SÖMÜRGECİ BASIN, KÜRDİSTAN KURTULUŞ MÜCADELESİNE AZGINCA SALDIRIYOR!

Türk sömürgeciliğinin çıkarlarını savunmakta yetersiz kaldığı için hergün birer ikişer iflas eden bir çok gazet... ...arşılık, sömürgecilik tarafında beslendiği için trajları millyo... ...aşan Tercüman, Hürriyet ve Aydınlık gibi gazetelerle MİT ajan... ...lar bütün güçleriyle Kürdistan'daki sömürgeci ve feodal-komp... ...zeni ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. MİT, Kürdistan'da ... olayları saptırarak Türkiye ve Kürdistan halklarını yanıltı... ...ı harekete karşı şartlandıran bu sömürgeci basın vasıtası ile Kür...stan'a muhabir adı altında ajanlar göndermekte ve onların edindiği istihbaratları yorumlayarak taktik hedefler saptamaktadır.

Kürdistan Devrimcileri

ARKADAŞLAR!

Bizler; her türlü olanlara rağmen inancımızdan birşey yitirmedik. Yurdumuzun tarihi zaferlen doludur. Barbar düşmanlarımızlan kaç kez döğüştük ve onları yenebildik.

Biliyoruzki; Yeni tarihsel savaş kesin ve güzel olacağı gibi, güç ve acı olacaktır. 'ünkü; o bizi parlak bir zafere özgürlüğe, ulusal bağımsızlığa halkımızın yurtsever birliğine ulusal yeniden doğuşa götürecektir.

Özgürlük düşmanları özgürlüğe gönül vermiş halkımızı kuvvet kullanarak dize getirebileceklerini sanıyorlar. ma onlar Kürdistan halkının hiddeti karşısında titreyeceklerine ve Kürdistan'ın bir karış toprağında bile barınamayacaklarına emin olabilirler. Zalimler yalnız ölüme mahkûmdürler. Bunu hepimiz göreceğiz. Onlar halkımızın şiddet ve dehşet yoluyla susacaklarını sanarlarken bu cinayetleri onların yıkılışının sonu olacaktır. arih her zaman korkunç semboller yaratmıştır. Bu şimdi T.C. dir Ama onun karşısına halkımız ve onun sembolü P.K.K. dikilmiştir.

P.K.K. kurulur kurulmaz mücadeleye atılmasıyla Kürdistan halkı için yüreğinin nasıl yandığını göstermiştir. P.K.K. bu sorunu çözmede ne kadar inançlı, ciddi ve inatçı olduğunu göstermiştir. Asıl mücadele şimdi başlamıştır. Bu zor şartlar içinde mücadele için atılmak, onu örgütlemek ve yürütmek her kürt gencinin görevidir. Tarihte yenilgiler olmadan devrim yapılacağını gösteren bir sosyal hareket denevi voktur.

Hele güçler dengesinin sömürgecilerin lehine olduğu bu dönemde partinin saflarındaki tüm inançsızlık düşüncelerini yıkmalı, onlara düşüncelerinin yanlış olduğunu kavratmalıdır.

YAŞASIN P.K.K.!
YAŞASIN- SAVAŞIMIZ!
KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK ve ONUN YEDEKLERİ!
YALAN VE İFTİRA PROPAGANDASI İNANCIMIZI SARSAMAZ!

Yazıdan sorumlu olanlar: AYTEKİN TUĞLUK?

Apocuların Elazığ'daki eylemlerinin 1,5 yıllık bilançosu: 12 cinayet, 6 yaralama, 10 yeri bombalamak, 5 silahlı soygun

Kendilerine kısaca UKO diyen, halk arasında Apocular diye bilinen grup, yaptıklarını "halkı savunma", "devrimci bir eylem" olduğunu iddia ediyor

Ama bütün bunlar, devrimci mücadelenin gelişimini engelleyemediği gibi, tersine bu baskı uygulamalarını boşa çıkararak devrimci mücadele gelişimini sürdürmeye, devrimci hareket kitleleri kucaklamaya ve devrimci kabarış yükselmeye devam etti. Başta Antep, Urfa, Elazığ olmak üzere tüm kent merkezlerinde faşistlere ve ajanlara önemli darbeler vuruldu; Hilvan'da aşiretçi-feodal çetenin gücü dağıtılarak devrimci mücadele kent ve kırda tüm halk kitlelerini kucaklayan maddi bir güç, coşkulu bir kabarış halini aldı. Böyle bir devrimci yükreliş içinde Partimiz, 1979'un Temmuz ayında varlığını kitlelere açıkladığı Kuruluş Bildirisinde "artık devrim sürecine girildiğini" belirterek, Kürdistan'ın işçilerini, köylülerini, gençliğini, kadınlarını, esnaf ve tüm yurtsever güçlerini, kendi kurtuluşları için ulusal kurtuluş mücadelesine çağırdı.

YURTSEVER İŞÇİLER, KÖYLÜLER, GENÇLER!

Kürdistan halkının, yüzyıllardır süren yabancı egemenliğe ve yerli işbirlikçilerine karşı sürdürdüğü kurtuluş mücadelesini, kapitalist sömürgeci egemenliğe karşı, bunun yol açtığı yeni toplumsal şartlarda ulusal kurtuluş savaşı seviyesine yükseltmak ve sınıfsal kurtuluş mücadelesiyle birleştirmek, bu mücadelede Kürdistan halkını örgütlemek ve yönetmek için, Kürdistan proletaryasının öz örgütü PARTİYA KARKERÊN KURDİSTAN (PKK)(KÜRDİSTAN İŞÇİ PARTİSİ) kurulmuştur.

PKK, çöken emperyalizm ve yükselen proletarya devrimleri çağında, Kürdistan halkını emperyalist ve sömürgeci sistemden kurtarmak, Bağımsız ve Birleşik bir Kürdistan'da Demokratik bir Halk Diktatörlüğü kurmak ve nihai olarak sınıfsız toplumu gerçekleştirmek amacındadır.

PKK'nın önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri ve işçi sınıfı hareketlerinin temel gücünü oluşturdukları dünya sosyalist devriminin ayrılmaz bir parçasıdır.

PKK, günümüzda sömürgeciliğin, ırkçılığın ve her türlü eşitsizliğin arkasında duran gücün emperyalizm olduğuna, ilerlemek için emperyalist sistemdan bir an evvel kopmak gerektiğine inanır. Kürdistan'nın dört parçalı bir sömürge statüsü içine alınmasından ve bu statü içinde Kürt Halkının tüm ulusal değerlerinin tahribinden, emperyalizm ve sömürgeci devletlerle işbirlikçileri ortaklaşa sorumludur. Kürdistan halkının çağın akış istikametine girmesini bu güçler önlemektedir.

PKK, feodal ve kapitalist aşamalarda Kürdistan'ı parçalayan yabancı güçleri, bugünkü geriliğin ve yoksulluğun temel nedeni sayar. I. emperyalist paylaşım savaşından sonra, sömürgeci Türk burjuvazisiyle İngiliz ve Fransız emperyalizmi arasında Kürdistan'ı bölüştüren antlaşmalar, Kürt halkının arzusu dışında yapılmıştı ve gayri meşrudurlar. PKK, bu antlaşmalardan kaynaklanan statüyü tanıyan ve bu statü içinde Kürdistan halkının sorunlarına çözüm getirme iddasında bulunan her türlü şöven, sosyal-şöven Türk çevreleriyle, uşak ve reformist Kürt çevrelerini amansızca teşir eder ve onlarla sonuna kadar mücadeleyi varlık nedenlerinden biri sayar.

PKK, Kürdistan'ı yurt topraklarının doğal bir parçası olarak gören sömürgeci güçlerle mücadeleyi en acil görev olarak önüne kor. Bu güçlerin uzun hakimiyet yıllarında geliştirdikleri tüm politika ve uygulamalar halkımızın çıkarına aykırıdır ve hiç bir surette meşru gösterilemez. Her alandaki örgütlenmesini Kürdistan'a taşırarak, kültürel ulusal kişiliksizliğe neden olan aşiret ve mezhepçi değer yargılarıyla kendisini gizleyebilen bu sömürgecilikten kurtuluş, onun anladığı dille mümkündür. Geçmişte ve günümüzdeki kurdukları düzende, ordularıyla yaptıkları sayısız katliamları, hastalık, kaçakcılık, asayiş hareketleri ve provakasyonlarla devam etiren gerici zora karşılık, halkımızın meşru savunma, ulusal değerlerini koruma ve insan olarak varlığını sürdürme doğrultusunda kullandığı devrimci zordur, sözkonusu edilen.

PKK, egemen ulusların bir piyonu olarak hareket ve halkımızı sayısız parçalara bölen feodal-komprador ve özüsenmiş küçük-burjuva sahtekârlarının siyasi düzenbazlıklarını teşhir etmeyi ve güç mihraklarını dağıtmayı, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş yolunda birliğini sağlama doğrultusunda yerine getirilmesi gereken bir ön koşul olarak kabul eder. Bu ön koşul yerine getirilmeden ulusal kurtuluş sürecine girmek mümkün değildir.

PKK'nin yerine getirmesi gereken görevlerden biride, halkımızı kendi ulusal özüne karşı suç işletirecek hale getiren faşist, sosyal-şöven ideolojileri ve güç mihraklarını ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK, bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle çözülmesi gereken halk safları arasındaki sorunlardan ayırır...

PKK, örgütsel varlığına musallat olan sivil ve resmi polisle, ajan ve ajan -provakatörlere karşı devrimci terörü vazgeçilmez bir mücadele yöntemi sayar.

PKK, Kürdistan halkı için siyasal, kültürel, sosyal alanda gelişmenin ancak bir savaş ortamı içinde mümkün olacağına inanır; ve bu amaçla tüm ideolojik ve politik çalışmalarında bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan bir halk yaratmayı esas alır. Bu konuda, barışçıl bir ortam içinde her gün ulus olarak eriyip yok olmaktansa, savaşla ve savaş içinde dirilmeyi bir ilke olarak kabul eder.

PKK, halkımız için öngördüğü düzenin, ancak hayatın her alanında uzun vadeli, basit biçimlerden karmaşık biçimlere doğru verilecek bir savaştan sonra kurulabileceğine inanır. Ama bu, devrim süreci içinde mücadelenin yan ürünleri olarak ortaya çıkan reformlardan yararlanmamayı ve toptan reddetmeyi gerektirmez. En incesinden en kabasına kadar her türlü sömürgecilik yöntemlerinin hakim olduğu, feodal-komprador düzenbazlıkların cirit attığı ve küçük-burjuvanın ukalalığından geçilmediği bir Kürdistan'da, Kürdistan halkı için namuslu bir yaşamdan söz edilemez.

Günümüz Ortadoğu'sunda, gericiliği kendi kanatları arasında yeniden örgütlemek ve kendi egemenliği altında sözde bir barış statüsü yaratmak amacında olan ABD emperyalizmi, tüm Ortadoğu halklarının düşmanıdır.

PKK, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği inancındadır.

Kürdistan'ın dörde bölünüşü Ortadoğu'da ki gericiliğin ve şövenizmin sürekli bir kaynağı olup, bu statü devam ettikçe halk hareketlerinin kesin bir başarıya ulaşması zordur. PKK, bu nedenle, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş ve birlik yönündeki mücadelesine yapılacak yardımı, önemli bir enternasyonalist görev sayar.

PKK, omuzladığı görevin tarihi öneminin ve nekar zor olduğunun bilinci içindedir. Özellikle, İran'daki Halk Devrimi ve son yıllarda Kürdistan halkında yükselen ulusal bilinç ve örgütlenme çabaları, emperyalist ve sömürgeci güçlerin uykusunu kaçırmıştır. Onlar, yok saydıkları bir meselenin kendi

Partimizin bu çağrısı, başta işçi ve köylüler olmak üzere tüm yurtsever kitleler içinde büyük bir yankı uyandırdı; yığınlar büyük bir coşkuyla mücadeleye atıldılar ve devrimci hareket içinde birleştiler. Siverek'te "savaş ağası" M. Bucak'a karşı Partimiz önderliğinde açılan devrimci mücadele tüm Kürdistan'da devrimci atılımı daha da geliştirdi.

SİVEREK'te NE OLUYOR?

Kürt feodallerinin tarihi: ülkemiz ve halkımız üzerinde yoğunlaştırılan sömürü, soygun, işkence ve zulmün, işgalcilerle elele Kürdistan'a ve Kürt halkına karşı sürdürülen gizli ve açık savaşın, aşiret, mezhep ve bölgeler arası çatışmalar yaratıp halkı birbirine kırdırmanın, vatanımıza ve halkımıza karşı işlenen yüzlerce caniyane suçun ve suçlunun tarihidir.

Hain Kürt feodallerinin bu alçakça karekterlerini halkımıza karşı bir koz olarak kullanmasını bilen sömürgeciler, halkımıza karşı yürüttükleri sömürü, soygun ve soykırım savaşında, politik haydutluklarını gizlemek için, hep bu hainler gürûhunu arabalarının önüne koşmuşlardır. Türk sömürgecilerinden aldıkları destekle halkımıza karşı saldırı ve cinayetlerini sürduren bu Kürdistan ve Kürtlük düşmanları, bugün de aşiret... ...mezhepler, kabileler arasında kan davaları yaratarak, şehir ve köy ... ...-erkek, genç-ihtiyar demeden insanları katl ederek, halkın tahıl... ...vanını ve diğer ürünlerini gasp ederek, hayasızca din maskesi altında halk saflarına nifak tohumları ekerek, ihanet ve uşaklığın propagandasını yapıp devrimcileri ve devrimci hareketi karalayarak tarihten gelme uşak ve işbirlikçi yapılarını sürdürme çabası içindedirler.

PKK-MK

Bu hain gürûhun en büyük temsilcisi, yıllardır Siverek halkına amansız baskı ve talan uygulayan Mehmet Bucak'ın başını çektiği feodal çapulcu eşkiya çetesidir. Aşiret bağı ile bir birlerine bağlı olmayıp tamamen çıkar birliğine dayanan bu çapulcu eşkiya çetesi saflarına nasıl adam kazanıyor?

Önce, Türk devletinden her türlü desteği gören bu çapulcu eşkiya çetesi tarafından çeşitli entrikalara baş vurularak yoksul insanlar arasında düşmanlık ve kan davaları geliştiriliyor. Arkasında bu hain çete, biribirine düşürdüğü insanların köylerine ve mallarına el koyuyor. Adam öldürmek, yol kesmek, talan yapmaktan başka hayat bağı kalmayan bu insanlar, varlıklarını ancak bu çetenin

Salih KANDAL

"topraklarımızda çimenler yeşerdikçe, sömürgeci güçlere karşı savaşacak insanlarımız eksik olmayacaktır"

Urfa AP milletvekili Celal Bucak evinde bulunan silahların kendisine ait olduğunu söyledi

Celal Bucak, Apoculara karşı can güvenliğinin sağlanmasını istedi

HABER MERKEZİ

Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk ile Millet Meclisi Başkanı Cahit Karakaş'a birer telgraf çekerek can güvenliğinin kalmadığını bildiren AP Urfa Milletvekili M. Celal Bucak, "Bana karşı çıkanlar devletin dibine dinamit koyan kişilerdir" dedi.

İçişleri Bakanının Siverek İlçesine gelip git

(Devamı sa.7, sü.8'de

Bucak:" Başbakan, Apoculara karşı alınan önlemleri halka duyurmalıdır"

GÜNAYDIN

Celal Bucak: "Bugün beni vuranlar, yarın Ecevit'i vuracak"

AP Urfa Milletvekili Mehmet Celal Bucak, Günaydın gazetesinde yer alan demecinde, Doğuda Apocuların saldırıları karşısında şunları söylüyor.

"Bu olay kapanmamıştır. Hemen de kapanmayacaktır. Henüz gerçek olayların başlangıcındayız.

"Yukarıdakiler hâlâ olaylara rüya görüyormuş gibi bakıyorlar. Bugün bana yapılan saldırı, yarın Ecevit'e de yapılacak, beni vuranlar onu da vuracaktır. Şu anda devleti yöneten kişiler, bu olayların gerçek nedenini bulmak için hiç bir çaba göstermiyorlar. Ancak atı alan Üsküdar'ı geçtikten sonra neler döndüğünü anlayacaklar, ama iş işten geçmiş olacak. Doğuda bu tür olaylar gittikçe artarken İçişleri Bakanı nerelerdeydi? Devletin gücü bir milletvekili öldürerek çevrede siyasi güç sağlamaya uğraşanların hakkından gelemeyecek kadar da mı kalmamıştır?"

"BU KİŞİLER HER ON KİLOMETREDE BİR KİMLİK KONTROLU YAPIYORLAR"

"Kara amaçlı bu kişiler devletin karayolunda her on kilometrede bir araçları durdurup içindekilerin kimliklerini kontrol ediyorlar. Hilvan ve çevresi bunlarca kurtarılmış bölgedir."

Demecinde daha sonra "Olayın içinde devlet memurlarının da bulunduğunu" belirten Bucak, şöyle demektedir:

"Devlet namuslu vatandaşların silahlarını toplar, onların arazisini, namusunu koruma fırsatını ortadan kaldırırken, dağdaki eşkiyayı yakalayamazsa bu gibi olaylar sürüp gidecektir."

GÜNEŞ: «APOCULAR, DOĞU'DAKİ YÖNETİM BOŞLUKLARINDAN DA YARARLANMIŞTIR»

Hilvan ve köylerinde jandarma arama yaparken 2 çatışma çıktı, 1 ölü, 1 ağır yaralı var

Yaz ayları boyunca devrimci hareket işçi, köylü, gençlik ve tüm yurtsever kitleler içinde hızla yayılarak bir halk hareketi, devrimci kitle hareketi haline geldi; devrimci mücadele yurtsever halk güçlerini kucaklayarak ulusal kurtuluş için bir halk direnişi halini aldı; devrimci kabarış büyük bir hızla zirveye doğru yükselmeye devam etti.

Kentlerde işçi sınıfı, ekonomik taleplerini, ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleştirerek her türlü kitle örgütlenmelerini devrimci harekete bağlı hale getirdi.

Öğrenci-gençlik mücadelesini ve örgütlenmesini devrimci hareketle birleştirdi; köylüler hızla ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katıldı. Devrimci şiddet temelinde sömürgecilerin uşaklarına, faşistlere, ajanlara, istihbarat örgütlerine (resmi-sivil polis güçlerine), feodal-komprador ajan yapıya karşı sürdürülen devrimci mücadele işçi grevleri, direnişleri, gösterileri, gençlik boykotları, gösterileri, esnafın protesto eylemleri, köylülerin toprak işgalleri ve devrimci savaşlarıyla devam etti.

Gelecek Kürdistan halkının olacaktır.

"biz biliriz bu memleket neye hasret çeker..."

PKK Bültenlerinden pasajlar

Konu: 8- BOZOVA HALKI SÖMÜRÜ VE BASKILAR KARŞISINDA ARTIK SUSMAYACAKTIR !

Kürdistan'ın diğer yörelerinde olduğu gibi Urfa ilinin Bozova ilçesinde sömürgecilerin uşaklığını yapan hainler, devrimcilere ve halka karşı baskılarını artırdılar. Bozovadaki hainlerin başında Mustafa Arusoğlu ve çevresi gelmektedir. Mustafa Arusoğlu, tıpkı diğer feodal ağalar gibi etrafına topladığı eşkiyalariyla yıllardır Bozova halkının malı, namusunu ve canına kıymış, onları sömürmüş, halkın en ufak bir baş kaldırışı karşısında hiç çekinmeden onları öldürtmüştür. Halka baskı yaparak zorla aldıkları oylarla belediye yönetiminide kendi emrine alan ve AP'nin Bozovadaki temsilciliğinide yapan Arusoğulları, Urfada birde milletvekilliği elde ederek sömürgecilerle olan ilişkilerini dahada geliştirmişlerdir.

VİRANŞEHİR HALKI YILMAYACAKTIR !

Sömürgeciler Viranşehir halkı üzerinde amansız bir baskı ve terör uygulayarak onları devrimcilerden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Kahvelori, evleri hemen her gün basarak sokakta yürüyen, hatta kuyruklarda bekleyen insanları ihtiyar, çocuk demeden tutuklayıp keyfi işkence yaptıktan sonra serbest bırakmaktadırlar. Bastıkları evlerden devrimcileri bulmayınca onların yakınlarını tutuklayarak işkencehanelere götürmektedirler.

Bunlarlada yetinmeyen sömürgeciler, halkımızın geleneklerini kaldırarak onları her anlamda Türk gibi görmek istemekte; bu nedenlede halkın giydiği çefyeleri (puşu) halkın kafasından zorla çıkararak toplamaktadırlar. Şubat ayından bu yana kahveleri ve halkın toplu olarak bulunduğu yerleri basarak sömürgeciler, çefyeleri toplamanın yanısıra, takan kişileride gözaltına alarak dayak ve küfürden sonra serbest bırakmışlardır.

Bir kömür işyerini basıp "buraya PKK el koymuş" diyerek 20'ye yakın kişiyi gözaltına almışlardır. Sömürgeciler bu uygulamalarıyla halka gözdağı verip onları devrimcilerden koparmaya çalışmaktadırlar. Ama düşmanın hiç bir baskısı Viranşehir halkını devrimcilerden koparamayacaktır.

NIZIP IŞÇILERİ BASKILAR KARŞISINDA SUSMAYACAKTIR!

Kürdistan proleteryasının örgütlenmesini dağıtmak, devrimcileri işçilerden tecrit etmek isteyen Türk sömürgecileri, komplolar ve operasyonlar düzenlemekte, işçilere baskı uygulamakta, tutuklamak, grev ve direnişlerini misali görülmemiş zorbalıklarla bastırmaya çalışmaktadır.

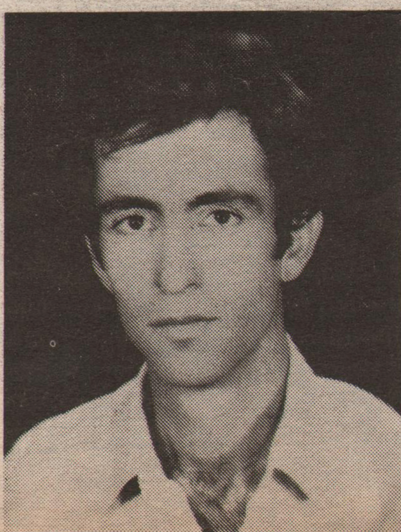
10. Konu: İŞKENCECİLER YAPTIKLARININ HESABINI VERECEKLERDİR !

Sömürgeciler Viranşehirde 25.4.1980 günü düzenledikleri ev baskınlarında toplayıp götürdükleri insanlara yaptıkları alçakça işkenceler sonucu Kürdistan devriminin yiğit neferi Aslan Badem adındaki devrimciyi katlettiler. PKK'nin son katliamları, baskıları ve işkenceleri protesto etmek için 21 Nisan ile 28 Nisan arasında ilan ettiği KIZIL HAFTA dolayisiyla devrimciler çeşitli eylemler geliştirdiler. Halkın devrimci önderlik altında geliştirdiği mücadeleler karşısında rastgele saldırıya geçen sömürgeci kolluk kuvvetleri, evleri, işyerleri ve dükkanları basarak yurtsever ve devrimcileri toplayarak işkencehanelere götürmüşlerdir. Yakaladıkları bu insanlara tüyler ürpertici işkenceler yapan sömürgeciler çeşitli suçlar yüklemeye çalıştılar. Ana halkına, ülkesine ve PKK'ye karşı tarihi sorumluluk taşıdıklarının bilincinde olanlar teslimiyeti reddederek partiye ve devrime olan bağlılığın ve direnişin en güzel örneklerini sergilediler. Dışarda sömürgeciliğe ve türlü gericiliğe karşı sürdürdüğü mücadelesini, içerde işkencecilor karşısında da yaşatan Aslan Badem yoldaş, bu şanlı direnişin örneklerinden biriydi.

Bu mücadelelerin etkisiyle Kürdistan'daki sömürgeci ve feodal egemenlik temelinden sarsıldı. Kürdistan'ın birçok yerinde sömürgeci devlet kurumları işlemez hale getirildi; yerli feodal otoritelerin etkinliği büyük ölçüde kırılarak halkın devrimci coşkusu ve birliği yolunda önemli gelişme sağlandı. Kürdistan'ın geniş yörelerine yayılarak şiddetlenen mücadele, giderek bir savaş biçimini aldı. Tarihte ilk defa kendi kurtuluşu için devrimci gücünü bağımsız bir biçimde ortaya koyma imkânı bulan Kürdistan halkı, maddi ve manevi gücünü mücadeleye katarak daha ileri gitmek, mücadeleyi sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı bir ulusal kurtuluş savaşı düzeyine yükseltmek istiyordu. Devrimci örgütlerimiz halk kitlelerinin bu talebine yeterli cevabı veremedi. Önderliğin bu konumuna eksiklik ve yetersizliğine rağmen hareket gelişimini sürdürdü; Mardin, Batman gibi Kürdistan'ın iç kesimlerinde hareketin kitleselliği yüksek boyutlara ulaşarak belediyeler gibi sömürgeciliğin yerel kitle yönetim organlarına devrimci adaylar seçildi.

Ez, li ber dengê daxwaziya gelê xwe bûm.
Bi hevalbendî,
bi civakbendî,
bi bawerî,
li ber her daxwaziyê,
li gel her belengazî
di pêk anînê de bûm
ji bo şên kirina
welat.

Edip SOLMAZ

Bu karşı-devrimci saldırılara karşı geliştirilen direnişte Siverek, Hilvan mücadelesi önderlerinden Cuma TAK başta olmak üzere onlarca devrimci ve yurtsever şehit düştü.

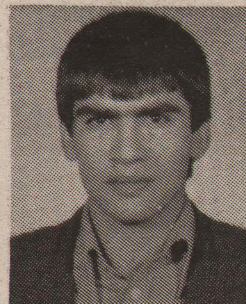

"Ben ve arkadaşlarım PKK savaşçılarıyız. Biz Türk devletinin Kürdistan üzerindeki baskısına, sizi bir insan malzemesi olarak kullanan Celal Bucak gibi ağaların halk üzerindeki zulmüne karşı savaşıyoruz. Haklı ve şanlı bir kavganın neferleriyiz. Ölsek de ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın kurtuluşu için öleceğiz. Peki ya siz niye düşüyorsunuz? Niçin ölümü göze alıyorsunuz? Sizi mahkûm durumuna düşüren Türk devleti ile size her türlü zulmü reva gören, kanınızı sülük gibi emen ağalar için değil mi? Biz şan ve şerefle gözümüz arkada olmadan öleceğiz. Ama siz bu şerefsiz yolda oldukça her gün bin defa ölmüş olacaksınız. Karılarınıza, çocuklarınıza ve diğer yakınlarınıza açlık ve sefaletten başka birşey vaad edebilir misiniz?"

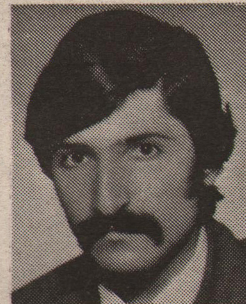
Cuma TAK'ın son sözleri.

Sömürgeci faşistlerin artan baskı uygulamaları ve buna karşı giderek yaygınlaşan kitle mücadelesi karşısında yetersiz kalan önderlik ve örgütlenme ortamında yarattığı zorluklara bir de Elazığ tutuklamasındaki ihanetin yarattığı tahribat eklenince peşpeşe iki önemli tutuklama olayı daha oldu.

Bunlardan birincisi 30.9.1979 tarihinde Mazlum DOĞAN'ın tutuklanması, ikincisi ise 29.11.1979 tarihinde M. Hayri DURMUŞ ve Ferhat KURTAY'ın tutuklanmasıdır.

Mazlum DOĞAN

M. Hayri DURMUŞ

Ferhat KURTAY

Mazlum DOĞAN

Ferhat Kurtay

Ferhat KURTAY

Genel olarak 1979 yılı, Türk sömürgeciliğine ve yerli gerici ajan yapıya karşı Kürdistan halkının Partimiz önderliğinde ulusal ve toplumsal kurtuluş uğruna yürüttüğü güçlü bir mücadele yılı oldu; devrimci kabarış bu yıl içinde zirveye ulaştı. Bu nedenle bu yılın sonlarına doğru burjuva uşağı Aydınlık başta olmak üzere sömürgeci basın, Partimize karşı saldırılarını doruk noktasına ulaştırdı.

Diyarbakır, Urfa, Suruç, Hilvan ve Siverek'te beş gündür gazetemizin dağıtımını engelliyorlar

Sıkıyönetim Apoculara karşı önlem alacak mı?

Ağaların "yardımı"

Sağolasın TRT!
Çok güzel haber veriyorsun:
"Urfa Kapalı Cezaevinden dokuz siyasal tutuklu ve hükümlü kaçtı."
Başlarında Apocuların şeflerinden Kemal Pir. Adam öldürmekten 36 yıla ... TRT'ye göre "siyasal" hükümlü.
Diğerlerinin ikisi ad... adam öl...

Apocular: Komünist Kürtçüler

BAKIŞ

APOCULAR

●HAYRİ BİRLER, Apocular'ın yaptıklarını yerinde inceledi, zulme uğrayanlarla konuştu ve bu yasa dışı örgüt hakkında şimdiye kadar bilinmeyenleri yazdı

yarından itibaren Milliyet'te

"Siyasi himaye"

Devlet Bakanı Mustafa Kılıç, "Ben ki... haraç vermedim" d...
Tamam, verm... i de, acaba istediler de mi vermedi, ... öyle bir olay mı olmadı? ... değil.
İşin bu tarafı ...
İddia şu: Apocular çetesi ... işlerine, ihalelere el koymuş her türlü ticari muamelelerd... lar. Bu arada Devlet Bakan...

açıkça

İŞTE "APO"

Partimiz halkla bütünleşip, onları bilinçlendirip mücadeleye seferber ederek sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı büyük bir fedakârlık ve kararlılıkla her türlü zorluğu göğüsleyerek yiğitçe direnirken, halk adına ortaya çıktığını iddia eden, ama onunla uzaktan-yakından hiçbir ilgisi bulunmayan güçlerin saldırıları da yavaş yavaş gelişmeye başlıyor, kısaca tarihin ve günün her türlü olumsuzluğu kendisini en kötü bir biçimde sergilemeye başlıyarak, bu alandaki soysuzluğun, sağlıklı gelişmeleri kendi durumuna dönüştürmek için damarına basılmışcasına düşmanla ağız birliği içinde devrimci hareketi sarmaya çalıştığı görülüyordu.

Ayrıca aynı yıllarda yine Hareketimiz, ulusal kurtuluş uğrunda devrimci mücadeleyi yükseltirken, reformist milliyetçi guruplar, iktidardaki Ecevit hükümetine dayanarak, ondan tavizler koparmaya olanak yaratarak dernekçilik oyunlarına ve sömürgeci parlamentoya üye gönderme çabalarına devam ettiler.

Özellikle 1978-79 yıllarında, dönemin CHP iktidarından da güç almalarına rağmen, geliştirilen doğru devrimci mücadele karşısında sahteliklerinin açığa çıktığını ve önderliği kaybettiklerini gören reformist küçük-burjuva milliyetçileri, bu yılların sonunda hiç de cephe koşulları bulunmadığı ve kendileri de buna hazır olmadıkları halde, feodal-komprador ilkel milliyetçiliği de katarak proleter devrimcilerin canı ve kanı pahasına, binbir fedakârlıkla yükselttikleri ulusal kurtluş mücadelesine karşı „UDG" adı altında birleşebildiler.

Ulusal Demokratik Güçbirliği (UDG) DEKLERASYON

GİRİŞ

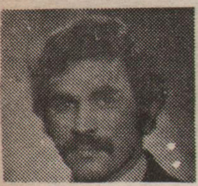
Emperyalizmin ve faşizmin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde saldırılarının yoğunlaştığı, devrimci, demokrat, yurtsever tüm örgüt, kuruluş ve kişilerin güç ve eylem birliğinin acil bir görev haline geldiği günümüz koşullarında biraraya gelen ve Ulusal Demokratik Güçbirliğini sağlayan ÖZGÜRLÜK YOLU, DEVRİMCİ DEMOKRATLAR ve DEVRİMCİ ULUSAL DEMOKRATLAR, kamuoyuna aşağıdaki açıklamayı yaparlar:

KİTLELERE GERÇEK KURTUL[UŞ] YOLUNU GÖSTERE[MEDİ]

yandan MC'nin düşürülebilmesinin ilerici oyların dağılmamasını gerektirmesi nedeniyle demokrasi cephesinin oylarının CHP'de toplanmasını zorunlu kılıyordu. CHP ve onun lideri kitleler için bir umuda dönüşmüştü

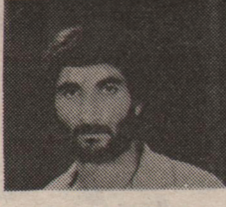
CHP'nin burjuva demokratik özgürlüklerden yana bir tavır içinde olması ve bunun için şu yada bu düzeyde bir mücadele yürütmesi Türkiye'de ve özel olarak ta Doğu'da demokratik mücadelenin yaygınlaşmasına katkıda bulunmaktadır ve bulunacaktır. Doğu'da kitlelerin açık faşizm taraftarı partilerden kopmaları ve CHP'nin bu yöndeki çabaları olumludur.

Düşmana karşı bir tek silah bile doğrultmadıkları, düşmandan bir damla kan akıtmadıkları halde „UDG" biçiminde örgütlenerek, ilk başarılı eylemlerini sömürgecilere karşı değil, Kürdistan Devrimcilerine karşı yöneltmeleri ve onlarca proleter devrimciyi katletmeleri, önderliği kaybettikleri koşullarda bu kesimlerin ne kadar gericileşebileceklerini, düşmana karşı kullanmadıkları yöntemleri devrimcilere karşı kullanabileceklerini açıkça göstermiştir.

Zülfü TÜRK

Asien ESEN

Davut KURTAY

Musa DURAK

APOCULAR - KUK ÇATIŞMASINDA 3 ÖLÜ VAR

MARDİN — Nusaybin'in Çağlayan köyünde Apocu oldukları belirlenen Muzaffer Dursun ve Fevzi Aslan üzüm toplarken, KUK fraksiyonuna mensup oldukları bildirilen Hüseyin Adıgüzün, Mehmet Bulun, Salih Demir, Mehmet Aslan ve ilkokul öğretmeni Cemil Çakır'ın ateşiyle karşılaşmışlardır. Ateşe Apocuların da karşılık vermesi üzerine büyüyen çatışma sonucu, Muzaffer Dursun ve Fevzi Aslan adlı Apocularla, KUK'cu Cemil Çakır olay yerinde ölmüştür.

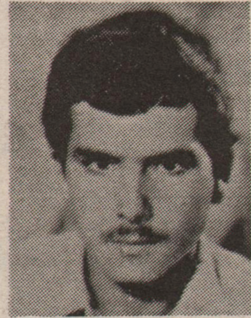
HALKIMIZA

...ilindiği gibi bundan bir süre önce Özgürlük Yolu, DDKD ve KUK bir "birlik" UDG (adıyla) kurduklarını açıkladılar. Gönül isterdiki böyle bir it... ...k kurulduktan sonra sömürgecilere yönelik eylem ve mücadelelere hız versin. Çünkü düşmana vurulacak her darbeyi ve mücadeleyi destekleme gibi devrimci bir anlayışı PKK her zaman göstermiştir. Ama maalesef UDG böyle davranacağına önüne ilk iş olarak PKK'ye saldırıyı koymuştur. Buda UDG'nin amacının ve hedeflerinin ne olduğu konusunda insanı düşündürmektedir. Evet hangi alanda mücadeleyi geliştirdi... düşman görmediğimiz guruplara ortak mücadele çağrıları yapmışız (...nuda epey örnek vardır). Ama bunlar sınıf konumları gereği bunu reddettiler ve "macera"lık suçlamalarına devam ettiler. Zamanın CHP'li içişleri bakanı ve günümüz Türk devleti yetkili ağızları PKK'ye karşı özel tim ve istihbarat örgütleri kurduklarını; Bu doğrultuda çabalarına hız vererek halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini tasfiye için ellerinden geleni ardına koymadıklarını bar bar açıklarken sözü geçen gurupların bizi "ajan" olmakla suçlamaları nasıl yorumlanabilir? Devlet, "ajan"larına karşı ajan örgütlermi kuruyor? Bu "birlik" içinde yer alan KUK'un (ki "birlik"in diğer guruplarınca da destekleniyor) son tavrı PKK'ye savaş açma şeklindedir. Diyarbakır'da, Kızıltepe'de, Nusaybin ve Derik'te yoldaşlarımızı katlettiler ve yaralamışlardır. Katledilen yoldaşların tek "...

Aynı yıllar Kürdistan'ın diğer yörelerinde olduğu gibi, Mardin ve çevresinde de mücadelenin alabildiğine geliştiği, PKK hareketinin kitleselleştiği ve maddi bir güç haline geldiği yıllar oldu.

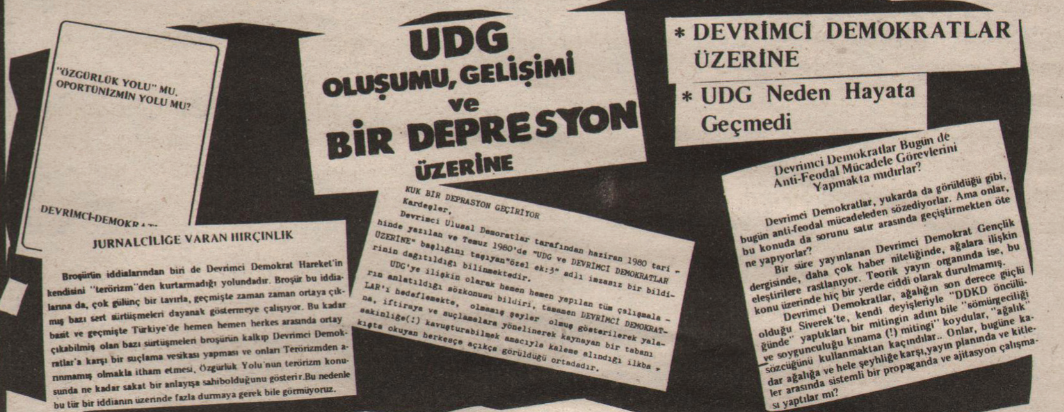
Gelişmeler karşısında çeşitli güçler tedirginliklerini belli etmede gecikmediler. Bir yandan UDG gerici bloku, öte yandan da sömürgeci militarist güçler devrimci harekete karşı saldırılarını en üst noktasına tırmandırdılar. İşte böyle bir ortamda Derik-Şikestun'da PKK partizanları, Ahmet Kurt, Mehmet Kurt, Salman Doğru militarist güçlerle girdikleri silahlı çatışmada şehit düştüler. Olay, bölgede geniş yankılar uyandırdı. Düşmanın beklediğinin aksine, PKK hareketi ile kitleler arasında bağlar daha da güçlendi.

Ahmet KURT

Mehmet KURT

Salman DOĞRU

„UDG" örgütlenmesi sahte bir şekilde, sömürgeciliğe karşı oluşmuş gibi gösterilmeye çalışılmaktaydı. Gerçekte ise, hızla yükselen devrimci ulusal kurtuluş hareketine karşı, iyice teşhir olup zayıflayan küçük-burjuva milliyetçiliğinin, feodal-komprador gerici milliyetçilikle, ittifakından başka bir şey değildi. Devrimci mücadelenin yükseldiği dönemde ortaya çıkması, tersine sömürgecilerin saldırıya geçtiği ve güçbirliğinin gerekli olduğu bir dönemde dağılıp yok olması, „UDG"nin kime karşı oluşturulduğunu açıkça kanıtlamıyor mu. Nitekim onlar da bu gerçekleri satır aralarında da olsa, daha sonra birbirlerine yönelttikleri saldırılarda dile getirmişlerdir.

1980 yılında ülkenin her tarafında artan sömürgeci baskı, özellikle Hilvan, Siverek, Mardin, Batman gibi yerlerde kitle katliamı, düzeyine ulaştı. Bu uygulamalara Partimiz Nisan ayı sonunda ilân ettiği *«Kızıl Hafta»* direnişiyle karşılık verdi. Her yerde işçi, gençlik ve esnaf direnişleri, devrimci şiddet eylemleri geliştirildi.

KIZIL HAFTA İLE KÜRDİSTAN HALKI BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜĞE OLAN TUTKUSUNU BİRKEZ DAHA GÖSTERDİ

Sömürgecilerin ve uşakların yerli gericilerin Kürdistan halkına ve onun önderi PKK'ye karşı açmış olduğu vahşi savaşa karşı; Her türlü acımasız koşullara rağmen sömürgeci zorbalığa, yerli ihanete büyük bir fedakarlıkla göğüs gererek onurlu bir mücadele veren Kürdistan kurtuluş hareketinin şanlı önderi PKK, Ülkemizdeki son sömürgeci baskı, katliam, işkence ve tutuklamalara, Hilvan, Siverek, Derik katliamlarını ve feodal-eşkiya çetelerinin saldırılarını protesto etmek için 21 nisanla 28 nisan arasını KIZIL HAFTA ilan ederek, Kürdistan halkının bakıları protesto eylem ve gösterilerine önderlik

.KIZIL HAFTA BASKI VE KATLIAMLARA KARŞI EYLEM VE GÖTERİLERLE DOLU BİR DİRENME HAFTASI OLDU...

SİVEREK : 21 Nisan günü orta dereceli okullarda (Lise, Orta, Kız ve Erkek sanat) forum konularak KIZIL HAFTA'nın önemini belirten konuşmalar yapılıp, devrim şehitleri için bir dakikalık sagi duruşunda bulunulduktan sonra tüm

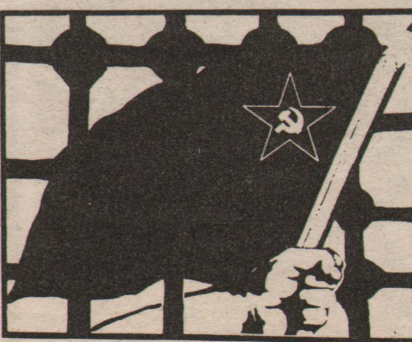
URFA : Urfa merkezinde forum, boykot ve korsan mitingler düzenlenirken bir faşistinde evi ve arabası tahrip edildi. Lise, sanat okulu ve ticaret lisesinde forumlar ve boykot konuldu. Günün önemini belirten ve sömürgeci baskı, terör, vahşet, komplo ve katliamları protesto eden konuşmalar yapıldı. Eyubiye

VİRANŞEHİR : KIZIL HAFTA dolayisiyla 21-22 Nisanda Lise ve ortaokulda iki günlük boykot konuldu. 23-24 Nisanda tüm esnaflar kepenk indirdi, Şöfürler kontak kapattı.

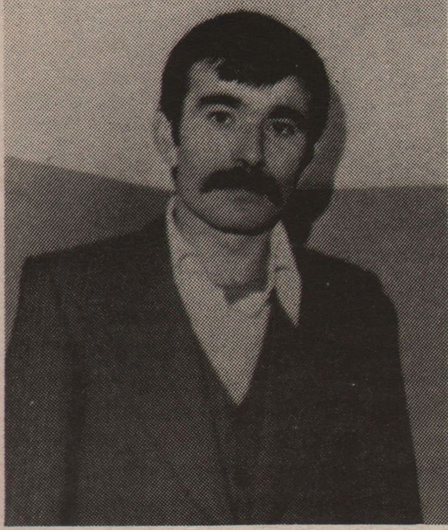
Geniş kitle tutuklamalarına sahne olan 1980 yılı içerisinde yeni bir direnme alanı olarak öne çıkan hapishanelerde tutuklu PKK önder ve kadroları bir yandan düşmanın yoğun baskı ve işkencelerle teslim alma, kişiliksizleştirme ve uşaklaştırma çabalarına karşı direnişi yükeltirken, diğer yandan da en zor koşullarda bile devrimci yaşam ve iradeyi hakim kılabileceklerinin örneklerini sergileyerek, çalışmalarıyla hapishaneyi gerçek bir okul haline getiriyorlardı.

DİRENMEK YAŞAMAKTIR

1980 yılı boyunca Partimiz, hareketimize karşı açılmış olan sömürgeci savaş koşullarında, bir yandan mücadeleyi en zor şartlarda da olsa sürdürürken, diğer yandan eğitim ve örgütlenme için hazırlık ve düzenli bir biçimde geri çekilme taktiğini uygulamak üzere ülkede bulunan değerli önderlerimizden Kemal PİR, Ağustos 1980'de sömürgecilere esir düştü.

Kaldıki ben, bana verilecek cezanın da benim için pek önemli olmadığı kanaatindeyim. Verilecek cezanın siyasi olduğunu bildiğim için, benim için şeref olacaktır. K. PİR

Kemal PİR

Giderek karşı-devrimci bir savaş biçiminde gelişen sömürgeci baskıya karşı, örgütsel önderliğin zayıflayarak merkezi yönlendirmenin azaldığı koşullarda da devrimci mücadele sürdürüldü. Örgütsel önderliğin zayıflaması sonucunda devrimci halk direnişi, belli ölçüde "kendiliğindenci" bir direnme biçimine dönüştü; bu durum o zaman her yerde süren devrimci mücadele içinde pek görülmese de kitle mücadelesinde giderek dağınıklığa ve gerilemeye yol açıyordu. Kürdistan'da olduğu gibi Türkiye'de de şiddet eylemleri alabildiğine gelişmiş, devrimci önderlik zayıflamış ve bunun sonucunda siyasal ortam tozduman olmuş bir yola dönmüştü. Zayıflayan örgütsel önderliği güçlendirerek devrimci mücadelenin doğru yolunu açmak için Partimizin yürüttüğü çalışmalardan iyice telaşlanan ve sivil güçleriyle yönetimi sürdüremeyen sömürgeciler, mevcut durumu kendi lehlerine dönüştürebilmek ve derin ekonomik, sosyal ve siyasal bunalım içinde yaşamlarını her türlü zor uygulamasıyla sürdürebilmek için 12 Eylül faşist-askeri darbesini düzenlediler.

MGK, ülkeyi 12 Eylül öncesi ortama getiren siyasilerle ilgili son günlerde yapılan yayınlar konusunda bildiri yayımladı

SİYASİ HER TÜR EYLEM YASAKLANDI

İÇTE YILIN OLAYI

12 EYLÜL YALNIZ «YILIN OLAYI» DEĞİL TÜRKİYENİN YAŞAMINDA BİR DÖNÜM NOKTASIDIR...

ÖNCE GEÇİCİ ANAYASA YAPILACAK SONRA KURUCU MECLİS KURULACAK

Evren: Hüküme[t] bu hafta kurula[cak]

AET, Türkiye ile ilişkileri sürdürecek

STEINER RAPORU

ORDUYA VE HÜKÜMETE HERKESİN GÜVENİ VAR

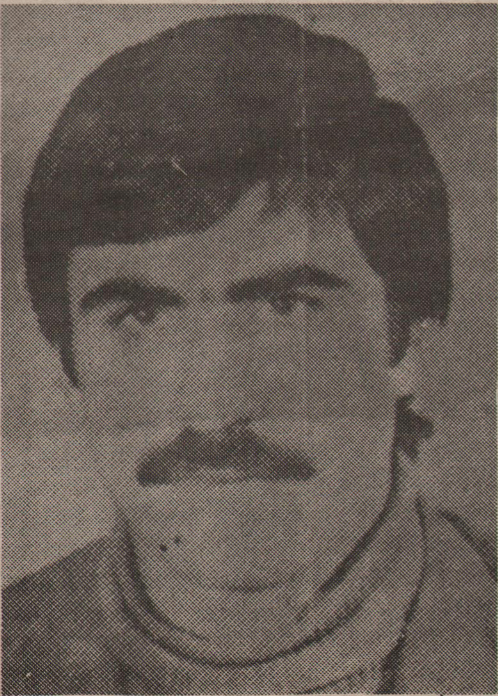
HAREKATIN AMAÇLARI

- Millî birlik korunacak
- Anarşi ve terör önlenecek, can ve mal güvenliği tesis edilecek
- Devlet otoritesi hâkim kılınıp korunacak
- Sosyal barış, millî anlayış ve beraberlik sağlanacak
- Sosyal adalete, ferdî hak ve hürriyete ve insan haklarına dayalı laik ve cumhuriyet rejimi işlerli kılınacak
- Mâkul sürede yasal düzenlemeler tamamlanacak ve sivil idare yeniden tesis edilecek

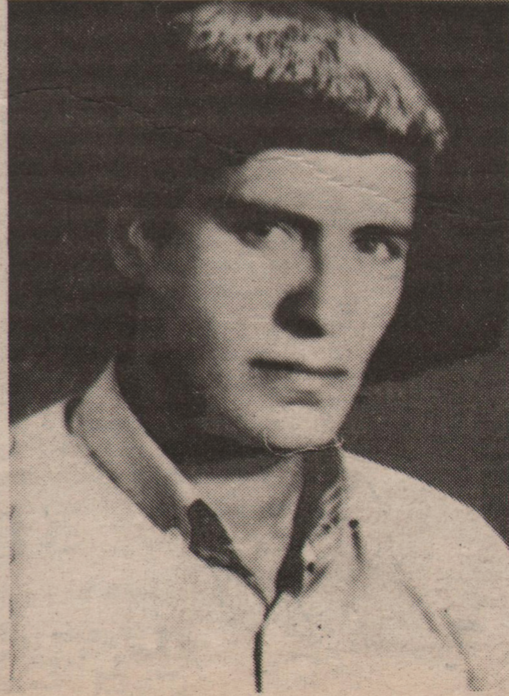
NELER YAPILACAK?

- Demokratik sosyal hukuk düzenine kısa aşamalarla varılacak
- Anayasa, Seçim Kanunu, Partiler Kanunu ya değiştirilecek ya da yeni hükümler eklenecek
- Cumhurbaşkanı seçimi kolaylaştırılacak
- Milletvekillerinin Meclis'e devamını sağlayıcı düzenleme yapılacak
- Anarşi ve terörü önleyecek, yargı organlarını kuvvetlendirecek [illegible] hazırlanarak, Ceza Kanunu ıslah edilecek
- İşçi-işveren ilişkileri yeniden düzenlenecek

12 Eylül darbesi, bir karşı-devrim hareketi olarak, Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halkına karşı emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin açmış olduğu faşist bir savaş, Kürdistan halkına ve onun ulusal kurtuluş hareketine karşı açılmış olan sömürgeci savaşın daha vahşi uygulanması dışında bir şey değildir. Gelişen bu karşı-devrim hareketine karşı Türkiye ve Kürdistan'daki devrimcilerin hazırlıklı olmayışı, kendi aralarında birlik oluşturamamış ve oldukça dağınık bir durumda oluşu gibi çeşitli hata ve eksiklik içinde bulunmalarından dolayı güçlü bir devrimci direniş yükseltilemedi. Ancak, faşist zorbalığa karşı dağınık bir biçimde de olsa dışarda ve cezaevlerinde yiğit direniş örnekleri verildi.

Delil DOĞAN

Sait ŞİMŞEK

12 Eylül'le birlikte tam bir savaş haline geçen Türk ordusu Kürdistan'da köyleri, mahalleleri, kasabaları basarak, yüzbinlerce devrimci ve yurtseveri tutuklayarak, dışarda katliam ve cezaevinde işkence uygulamalarını tek yöntem haline getirerek sömürgeci savaşını sürdürdü.

6 APOCU YAKALANDI
Hürriyet Haber Ajansı muhabi[ri] ... meydana gelen anarşik ... verdiler:

Urfa'nın Hilvan ve Bozova ilçelerinde yapılan operasyonlarda 6 Apocu yakalandı.

Adana'da yasadışı PKK örgütünün 13 milita[n] yaka[landı]

PKK üyesi 14 ...işi yak[alandı]

83 MİLİTAN DAHA YAKALANDI
[K]ahramanmaraş bölgesinde fa[aliyet] gösteren yasa dışı PKK ör[gütünün] 7'si ölü, 3'ü yaralı 83 mi[litanı]

[A]dana'da 15 PKK militanı yakalandı

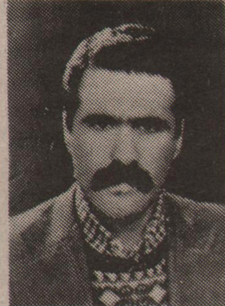
29 MILITANI YAKALANDI

Gaziantep'te 63 öldürme olayı sanığı 150 militan yakalandı

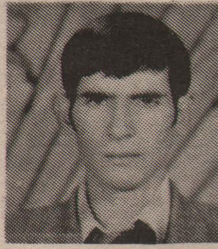

Böyle bir gelişim karşısında Partimiz, bir yandan gizlilik temelinde ve daraltılmış biçimde faaliyetlerini sürdürme, öte yandan kadrolarını eğitip güçlü bir mücadeleye hazırlama taktiğiyle devrimci direnişine davam etti.

Her türlü barbar ve vahşi uygulamayla sürdürülen faşist-sömürgeci savaşa karşı Partimiz ve Partimiz önderliğindeki halkımız, her türlü zorluğu göğüsleyerek ulusal kurtuluş ve sosyalizm için devrimci direnişini yiğitçe sürdürdü. Azgın sömürgeci saldırılara karşı başta Mardin, Pazarcık, Dersim, Bingöl olmak üzere Kürdistan'ın hemen her alanında direnen Partimiz ve halkımız, eşsiz yiğitlik ve kahramanlık örnekleri verdi.

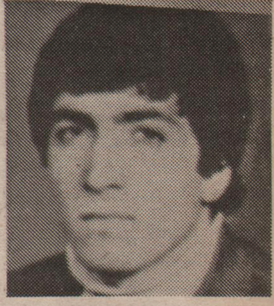
Zeki PALABIYIK

Mahmut GÜDEN

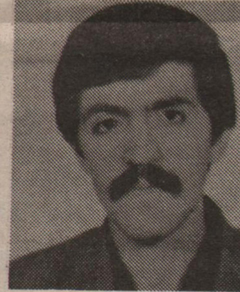
Hüseyin DURMUŞ

Metin YILMAZ

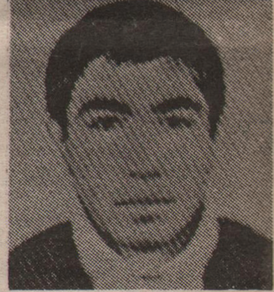
Battal EVSAN

Zeki YILDIZ

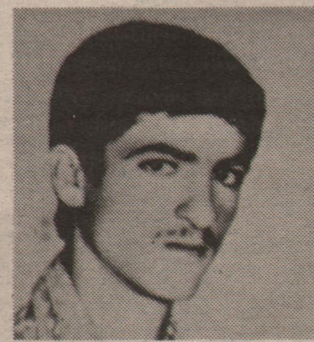
Azime DEMİRTAŞ

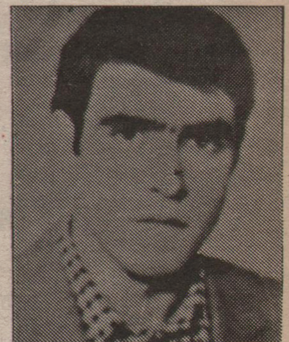
Seyfi DOĞANAY

Besey ANUŞ

Murat YÜKSEL

Davut ULUÇ

Mağaradan ateş açan teröristler yakalandı
● Kahramanmaraş dağlarında mağaradan güvenlik kuvvetlerine ... "PKK"

SİVEREK'TEKİ ÇATIŞMADA TERÖRİST ÖLDÜ

TUNCELİ'DE TERÖRİSTLER 2 JANDARMAYI ŞEHİT ETTİ
● Nusaybin'de yasa dışı bölücü bir örgüt üyesi 4 militan yakalandı. Militanların sorgusu üzerine bir mağarada 1 uçaksavar, 1 roketatar, 5 bin 393 mermi bulundu
● Tekeli köyündeki çatışmada 1 sten makinalı tabancayla öl...

● Pazarcık'ta ve Sarıgel'ta güvenlik güçleriyle çatışan teröristlerin 3'ü öldü.
Pazarcık'ta operasyon sürüyor

PKK örgütünün ikisi ölü 4 elemanı elegeçti

KİMLİKLERİ BELİRLENENLER
Diyarbakır, Hakkâri, Mardin, Siirt, Urfa ve Van İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı Basın ve Halkla İlişkiler Şubesi'nden edinilen bilgiye göre, çatışmada öldürülen Apocular örgütüne mensup 8 kişiden kimliği belirlenen 6'sı şunlar:
"İsmail Damal, İdris Aktaş, Bozan Alan, Fahri Kurt, Hüseyin Felincik, Hasan Ertuş". Ölen iki teröristle yaralı 2 teröristin kimliğinin belirlenmesine çalışıldığı bildirildi.

ABD emperyalizminin başta Güney Vietnam olmak üzere tüm dünya halklarına karşı uyguladığı en gelişmiş karşı-devrimci yöntemler, işbirlikçi-faşist Türk sömürgecileri eliyle, aynen, Kürdistan halkına karşı uygulanmasına rağmen, halkımızın direniş mücadelesi durdurulamadı, ezilemedi ve tüm bu uygulamalara karşı daha pekişmiş olarak devam etti. Yüzbinlerce yurtsever insanımızın zindanlara doldurularak en vahşi

işkencelerden geçirilmesine, binlerce devrimci ve yurtseverimizin tutuklanarak en ağır uygulamalar altında imha edilmeye çalışılmasına karşın, cezaevleri Türk sömürgeciliğine karşı birer direniş alanları haline getirilerek, yoldaşlarımız halka, Partiye ve mücadeleye bağlılığın, sarsılmaz direnişçiliğin yiğit temsilcileri oldular.

13 Nisan 1981'de başlayan PKK davası sömürgeci baskı ve zorbalığa karşı yükseltilen direniş mücadelesinin simgesi oldu.

DİYARBAKIR ONURUMUZDUR

ve artık
Diyarbakır'a uzanır tüm yollar..
orada filizlendi hayat
ölümle sarmaş dolaş
dağlara ulaştı sarmaşıklar
kanlı
sımsıkı dallarıyla
ve artık
Diyarbakır'a uzanır tüm yollar.
silahlar
o yüreklerin emrinde artık.

APOCULAR
(P.K.K.)
İDDİANAME

Apocular davasını yabancı basın da takip etti

İDAMI İSTENEN APOCU SAYISI 108'E YÜKSELDİ

97 Apocu ... idam ...

447 Apocu'nun yargılanmasına devam edildi

Apocular çökertildi

Apocular davası bugün başlıyor

PKK örgütünün

Türkiye'deki devrimci hareketler o zaman 1974 yıllarında parçalanmışlardı. Cezaevlerinden çıkan unsurlar önderlik yapamıyorlardı, parçalanma vardı. Birleşme eğilimlerini değil, parçalanma eğilimlerini temsil ediyorlardı; ama bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, yani devrimci çevrelerde toparlayıcı vazifesi gösteriyordu. 1972'lerde ortaya çıkan ve bu gün PKK hareketi olarak bilinen bu hareket bir örgüt değil, ideolojik, siyasal bir akımdı. Bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, toparlayıcıydı. Ve geleceğinde şey vardı, yani zafer şeyleri vardı, hâlâ da var, buna inanıyorum. Bu hareketin geleceği parlak, iktidar olacak. Böyle bir durum vardı. Bunun için ben bu harekete katıldım.

DURUŞMA HAKİMİ- PKK Örgütünün Merkez Komitesinde görevli olduğunuz aynı zamanda kurucu üye olarak bulunduğunuz, 6136 sayılı Kanuna aykırı davrandığınız, adam öldürmeye azmettirdiğiniz iddia ediliyor.

SANIK- Ben Kürdistan'da bağımsızlık ve demokrasiye öncülük etmekte olan Partiya Karkerên Kürdistan Örgütünün bir üyesiyim. Başından beri bu hareketin faaliyetlerinde bulundum, daha grup aşamasındayken çalışmalarına katıldım ve partileşme sürecinde yine fiilen çalışmalara katıldım, kuruluş toplantısında bulundum.

Daha sonra Partinin Merkez Komitesine seçildim. Partinin Merkez Komitesi üyesiydim, doğrudur

...i için gereklidir, hem de diğe... kluların ifadeleri için ger... unu kesinlikle söyleyeyi... r üst yapı kurumu ola... rın kanun biçimindeki n... ortaya konuluşu olarak a... bir yaptırım gücü varsa, ancak geçerli olabilir. Hukuki bazı kanu... ya kurallar o an için geçerli olabili... yaptırım gücü olduğu için geçerli ol... Bunun tarihsel geçerliliği ancak ür... güçlerinin gelişmesine engel değilse s... konusudur. Fakat bu kurallar üretim gü... lerinin gelişmesine ket vuruyorsa, enge... liyorsa tarihsel bir geçerliliği yoktur. Ben de gerek benim, gerekse bu parti davasıyla yargılanan diğer kişiler hakkında verilen kararların şu anki geçerliliğini değil, tarihsel geçerliliğini dikkate alarak, yani ben tarih karşısında kendimi sorumlu his... ederek ifade vereceğim.

PKK, 12 Eylül faşist darbesi karşısında, bir yandan devrimci direnişini ülke içinde yeni biçimlerde sürdürürken, diğer yandan da yurtdışında yarattığı olanaklarını kullanarak içinde bulunduğu sorunları aşmaya, hata ve eksikliklerini gidermeye çalışmıştır. Daha açık ve tam olarak belirtmek gerekirse, faşist Türk sömürgecilerinin devrimci hareketi imha etmeyi umut ettiği dönemi, Partimiz, hata ve eksiklerin giderildiği, daha güçlü bir devrimci mücadelenin hazırlıklarının yapıldığı bir döneme, genel tanımıyla hazırlık dönemine dönüştürmesini bilmiştir. Hazırlık çalışmaları ideolojik, politik, askeri ve örgütsel olmak üzere her alanda ve planlı bir şekilde yapılmıştır.

PKK Genel Sekreteri partizanlara 1 Mayıs üzerine konferans verirken.

PKK partizanları bir askeri eğitim sırasında.

Bir gurup PKK partizanı duvar gazetesini inceliyor.

Hareketimiz, çeşitli olanaksızlıklar nedeniyle biraz gecikerek de olsa; ülke içerisinde sağladığı gelişmeleri, dıştaki gelişmelerle tamamlamak, ülkedeki devrimci mücadeleyi dünyadaki devrimci mücadele ile birleştirmek için de 1979 sonlarından itibaren yoğun bir faaliyet yürüttü.

Bu faaliyetin bir sonucu olarak bu yıllarda, başta Filistin Kurtuluş Hareketi içindeki çeşitli örgütler olmak üzere, Ortadoğu'nun hemen tüm devrimci, ilerici ve demokratik güçleriyle, karşılıklı saygı ve yardımlaşma esası üzerinde politik ilişki kurdu. PKK, bu ilişkileri emperyalizme, siyonizme ve bölge gericiliğine karşı direnişte aktif yer alarak ileri seviyelere ulaştırdı.

Yine dünya ölçüsünde sosyalizm güçleriyle, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle belli ilişki ve bağlantıları oluşturmuştur. Ve bu ilişkiler, sürekli gelişip güçlenmektedir.

PKK Genel Sekreteri FHKC yetkilileriyle.

PKK Genel Sekreteri FDKC yetkilileriyle bir tatbikat sırasında.

Hareketimiz ve devrimimiz açısından, hem önemli sayıda Kürdistanlı işçi kitlesinin bulunması ve hem de dış dünya ile bağlantıların kurulmasında önemli olanaklara sahip olması nedeniyle, en önemli dış alanlardan birisi de Avrupa'dır. Partimiz, Avrupa'da, Hareketimiz ve mücadelemizin dünya işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleriyle bağlantılarını sağlama, sömürgeci-faşist yönetimi dünya demokratik kamuoyundan tecrit etme, Kürdistanlı işçi kitleleri içinden mücadeleye yeni kadro ve savaşçılar kazanma, çeşitli biçimlerde ülke içini etkileme, basın ve yayın faaliyetlerini yürütme gibi görevleri kapsayan devrimci çalışmalara bu dönemde önemle eğilmiş, bir takım yetersizliklere rağmen bu alanda da önemli mesafeler kazanmıştır.

BIR-KOM

KURDISTAN REPORT
Jahrgang: 1
November 1982
Nr. 1
Preis: 2,-DM

Das koloniale grausame Massaker geht in Kurdistan weiter

DOSSIER DU KURDIS...
Rien n'est plus cher que l'indépendance et la liberté

Arbeiterkampf

Libération

Direniş mücadelesini bütün yönleriyle ve her alanda sürdürmesini bilen Partimiz, gücünün önemli bir kesimini koruyarak, 15-26 Temmuz 1981 tarihleri arasında yaptığı I. Konferansıyla mücadelenin geleceğine ilişkin açık ve uzun vadeli görüşler ortaya koyarak, her türlü koşul altında ve her türlü zorluğa rağmen direniş mücadelesini sürdürebileceğini pratikte gösterdi.

POLİTİK RAPOR

Konferans Belgeleri
1

WEŞANÊN SERXWEBÛN
1

PKK 1. Konferans Duyurusu

Kürdistan İşçi Partisi 1.Konferansı 15-26 Temmuz 1981 tarihinde yapıldı.

Konferans, ABD emperyalizminin başını çektiği, dünya—karşı devrimci güçlerinin faaliyetlerini yoğunlaştırdığı, Orta—Doğu'da İsrail siyonizminin yeni saldırılar düzenlediği, Türkiye'de askeri—faşist cuntanın, yaklaşık bir yıldan beri, devrimci güçleri her türlü yöntemlerle yok etmeye çalıştığı bir dönemde gerçekleşti.

Katılım, nicelik ve nitelik olarak yeterli düzeyde idi. PKK hareketinin oluşumundan günümüze değin, çeşitli birimlerinde sorumluluklar alan kadroların ağırlıklı bir bölümü, her türlü zorluğa karşı hazır bulundular. Konferans, temel olarak yakın geçmişin sağlıklı yorumlanması üzerinde, önümüzdeki dönemin sorunları ve görevlerinin çözüm yollarını net bir şekilde kavranılmasını içermekte idi.

Öncelikle parti hareketimizin yakın geçmişinin değerlendirilmesi tutarlı ve sağlıklı olarak doğruca konuldu. Sosyalizmin eleştiri süzgecinden geçirilen geçmiş mücadelemiz, bir bütün olarak olumlu görülmesine karşı kısmi olumsuzluklarda açık yüreklilikle sergilendi. PKK'nin Kürdistan Çağdaş Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yaratılmasındaki işlevi, tarihi ve önder seviyede olmasına rağmen, kazandığı mevzilerin büyük kayıplarla gerçekleşmesi var olan hata ve eksikliklerin sonucu idi. Konferansta, hata ve eksikliklerin zemininde ilkel ve amatör çalışma tarzının yattığı berrakça ifade edildi.

Geçmişteki eylemlerin sarsılmaz gibi görünen ulusal ve yerel baskı otoritesini sarsıntıya uğratmasının yanısıra, parti örgütlenmesinin yeterince gelişmediği yörelerde yeri ve zamanı iyi seçilememiş eylemlerin ise davamıza zarar verdiği konferans tarafından müşaade edildi. Ayrıca hakim ulus sosyal—şovenizmi ile yerel reformist burjuva milliyetçiliğinin kışkırttığı, ideolojik mücadele plat-

bir alan da örgütlenme idi. Geçmişteki hataların ve kayıpların olması örgütlenmeyle bağlantılı olarak değerlendirilip; grup aşamasının beraberinde getirdiği hastalıklar, geçici ve zorunlu olarak şehirlerin belli bir süre komiteleşme merkezleri seçilmeleri, tutuklanmaların yüksek düzeyde olmasının, örgütsel hataların temelini teşkil ettiği duru bir şekilde ifade edildi. Parti örgütlenmesinin önümüzdeki süreçte kırlara dayalı ve temel mücadele biçimi ile uyum halinde geliştirilip gerçekleştirilmesinin, doğru devrimci çizgi olduğu, oy birliği ile kabul edilerek karar haline getirildi.

Parti taktiği, konferansın yoğun olarak üzerinde tartıştığı bir sorun oldu. Sosyal—şovenlerin ve yerel burjuva milliyetçilerinin örtbas ettikleri, ciddi alternatifler sunamadıkları bu alanda ayrıntılı tartışmalar yapıldı. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın politik durumundan kaynaklanan savaş biçiminin esasta devrimci şiddet olduğu, somut olarak halk savaşı şeklinde uygunca geliştirilmesi tam berraklığıyla açıklığa kavuşturuldu.

Konferans, parti taktiğinin sadece genel belirlenmesiyle de yetinmedi. Parti önderliğindeki devrimci şiddetin başlangıçta siyasal amacının ağırlık kazanacağı ve parti örgütlenmesi ile iç içe oluşan silahlı propaganda biçiminde gelişeceğini vurgularken, diğer yandan da, stratejik savunma, stratejik denge, stratejik saldırı aşamalarının, Kürdistan Ulusal Kurtuluşu Hareketi içinde geçerli olacağını, aşamalarının uzunluk ve kısalığının ülkenin özelliklerine göre değişeceğini ifade etti. PKK'nin belli bir örgütlenme temelinde gündemine aldığı taktik çizgi, böylesine geniş stratejik anlayışa bağlı olarak yorumlandı.

Konferans, cephe ve ittifaklar sorununa, işçi-köylü ve devrimci aydın blokunun bizzat önderlik edilerek oluşturulması tarzında yaklaştı. Geçmişte sağlanan sınırlı gelişmelerin, önümüzdeki süreçte daha yaygınlık

Yeterli bir örgütlülük içinde olmasa da, eldeki olanaklar belli ölçüde kullanılarak hızlı bir teorik çalışma yapılmış, bu alanda başarılı ve önemli mesafeler katedilmiştir. Ulusal kurtuluş devrimimizin politik, askeri ve örgütsel alandaki stratejik sorunlarına, konferansta karar altına alınan görüşler ışığında kapsamlı ve sistemli açıklamalar getirilmiş kadrolara ve kitlelere sunulmuştur.

Türkiye'de devlet ve demokratik devrim sorunu ile Kürdistan'da ulusal demokratik devrim sorunu ve bu iki devrimin birbirleriyle stratejik ve taktik ilişkileri, tarihi bir yaklaşım içinde ele alınıp incelenmiş, ortak mücadele ilişkilerini belirleyen siyasal bir program hazırlanmış, ve bütün bunlar FKMBC üzerine adı altında yayınlanmıştır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE

BİRLEŞİK CEPHE ÜZERİNE

WEŞANÊN SERXWEBÛN
2

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sorunları ve çözüm yolu, tarihi bir yaklaşım içinde ele alınarak objektif ve subjektif etkenleri temelinde incelenmiş, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi için bir Program Taslağı hazırlanmış ve bunlar da *Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu* adı altında yayınlanmıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi — Program Taslağı

WEŞANÊN SERXWEBÛN
7

Genel olarak zor kavramı ve tarih içinde zorun rolü ve gelişimi, emperyalizme karşı silahlı ayaklanmalar ve halk savaşları, Kürdistan tarihinde zorun yeri ve rolü, Türk burjuvazisinin zor sistemi, Kürdistan Devriminde zorun rolü, Kürdistan devrimci savaşının stratejisi konuları, Marksizm-Leninizm ışığında Kürdistan'ın somut özelliklerine uygun olarak kapsamlı ve sistemli bir biçimde incelenmiş, *Kürdistan'da Zorun Rolü - Ulusal Kurtuluş Siyaseti ve Ulusal Kurtuluş Savaşı* adı altında kitap haline getirilmiştir.

Tarih içinde örgütlenmenin yeri ve önemi, işçi sınıfının partileşme faaliyetleri ve leninist parti anlayışı, *Kürdistan tarihinde örgütsüzlüğün nedenleri ve sonuçları, örgütlenmenin önemi*, Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketinin geçmişi ve bugünkü durumu, Kürdistan'da işçi sınıfı partisini yaratma uğruna mücadele ve parti örgütlenmesinin devrimci örgüt çizgisi konuları, marksist-leninist bilim ışığında ve tarihi bir yaklaşım içinde incelenmiş, *Örgütlenme Üzerine* adı altında kitap haline getirilmiştir.

KÜRDİSTAN'DA ZORUN ROLÜ
(ULUSAL KURTULUŞ SİYASETİ-
ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI)

ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

Bunlardan başka, ulusal kurtuluş mücadelemizin çeşitli sorunları Marksizm-Leninizm ışığında incelenmiş ve pratiğe ışık tutucu önemli eğitim notları ortaya çıkarılmıştır.

BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNDE
PKK
4. YILINI YAŞIYOR

DEVLET VE DEVRİM

KADIN SORUNU VE DEVRİM

HALK SAVAŞINDA
SİLAHLI PROPAGANDA
VE
AJİTASYON FAALİYETLERİ

12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI
BİRİNCİ YILINI DOLDURURKEN

Konferanstan *bu yana geçen dönemde* **SERXWEBÛN** adındaki gazetemiz çıkarılmaya başlanmış ve yayınına devam etmiştir. Bu alanda yeni ve tecrübesiz olmamıza rağmen gazetemizin, seviyeli tutumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin teorik sorunlarını inceleyici ve pratiğe yol gösterici özelliğiyle, değil Kürdistan'da Türkiye'de bile, leninist yayıncılığa ulaşma yolunda atılmış ilk ciddi adım ve başarılı ilk örnek olduğunu burada kıvançla belirtebiliriz.

1981 yılı sonlarında önemli politik ilişkiler geliştirilmiş, ve ulusal kurtuluş mücadelemiz politik bir atılım yapma noktasına ulaşmıştır.

Her şeyden önce, yapılan teorik çalışma doğrultusunda Türkiye'nin devrimci-demokratik gurup ve örgütleriyle ilişki içine girilmiş, Partimizin etkin katılımıyla, dokuz gurup ve örgütün yeraldığı FKBDC kurulmuştur.

Partimiz, geçmiş mücadele döneminde yaratmış olduğu devrimci kazanımlar üzerinde, Türkiye Devrimci-demokratik Hareketiyle geliştirdiği ilişkilerden ve diğer çalışmalardan da güç alarak, Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş cephesi örgütleme noktasına ulaşmıştır. Bu konuda hazırladığı *Program Taslağı*'nda dile getirmiş olduğu anlayışı doğrultusunda Partimiz, reformist küçük-burjuva milliyetçileriyle olumlu ilişkiler geliştirmek için elinden gelen çabayı harcamışsa da, o güçler, böyle bir ilişkiye yaklaşmadıkları gibi, Partimizi tecrit etmek için bütün olanaklarını kullanarak ellerinden gelen çabayı harcamaktan da geri durmamışlardır. Bu açıdan geçtiğimiz bir yıl çetin mücadele yılı olmuştur. Ancak artık şunu açıklıkla söyliyebiliriz ki, Partimiz, ulusal kurtuluş mücadelesi önünde engel olmaya çalışan küçük-burjuva reformist barajı, doğru ve kararlı mücadelesiyle önemli ölçüde aşmış, küçük-burjuva oyunları boşa çıkarmasını bilmiştir.

— Ek —
Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi —
Program Taslağı

Faşist Türk Sömürgeciliği ve Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluşu

1923-1940 yılları arasında devletçilik temelir ... gelişen, daha sonra emperyalizmle girdiği yeni-sömürgeci ... içinde büyüyen ve giderek tekelleşen Türk kapitali... sonra çürüme ve dağılma süreci hızlandı. Bı... kendi iç dengesizliği ve diğer yandan d... bunalımın etkisiyle işbirlikçi-tekelci Türk... yeniden üretemez hale geldi. Artık her ... bu kapitalizmin yaşatılması gerekiyordu.

a) Faşizm, Kürdistan Halkına Savaş Açmıştır

Türk kapitalizmi, Türkiye ve Kürdistan için oynayacağı rolleri oynamış. 1970'lerden itibaren devrimle yıkılması gereken bir yapı haline gelmiştir. Emperyalizmle işbirliği içinde, Kürdistan kaynaklarını sömürerek tekelleşen Türk kapitalizmi, çöküş...

b) Kürdistan Yurtseverlerinin Tavrı Teslimiyet Olamaz

Sömürgeci-faşist Türk yönetiminin, Kürdistan halkının ulusal varlığını yoketmeyi amaçlayan bu saldırıları karşısında, gerçek Kürdistan insanının tavrı ne olmalıdır? Kürdistan halkı için ulusal kurtuluş ve toplumsal gelişme yolu hangisi ol... Teslimiyet mi, direnme mi?

c) Ulusal Kurtuluş, Halkımızın Durdurulmaz Bir Arzusu Haline Gelmiştir

Kürt halkı, tarihin çeşitli dönemlerinde, zaman zaman ileri boyutlara varan direnişler yapmıştır. Kölecilikten bu yana

d) Zafer İçin, Tüm Halkın Cephe Birliği Temeldir

Halkımızın, yabancı egemenlere karşı tarihte sayısız defalar giriştiği direnişlerde başarıya ulaşamamasının en önemli nedenlerinden birisi, halk güçlerinin birliğinin yaratılamamış ...ıdır. Bu direnişlerde birlik yaratamamanın temel nedeni ...nderliğin hakim sınıfların elinde bulunmasıdır. ...ski direnişlerdeki hakim sınıfların önderliğine karşın, ...müzdeki ulusal kurtuluş direnişinde, hakim sınıfların hiçbir

Siyasal İlke ve Hedefler

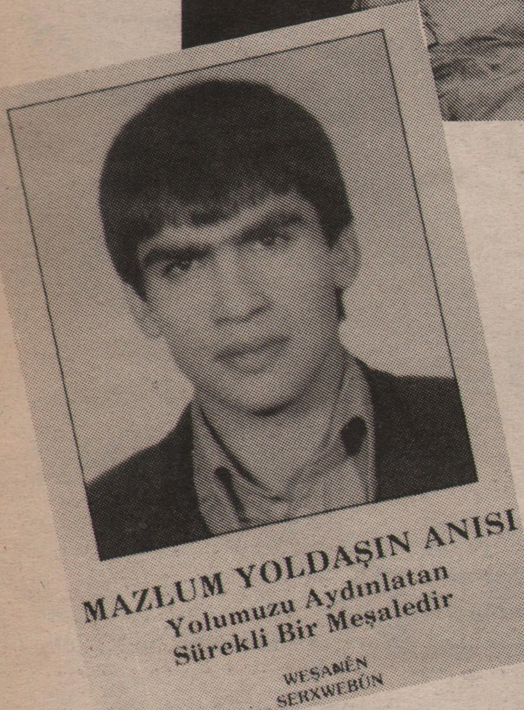
A. Kuzey-batı Kürdistan toplumunun, ulusal bağımsız ve demokratik bir toplum haline getirilmesi için:

I. Kurtuluşun sağlanabilmesi için, halkın en geniş siyasal birliği ve bu temelde en gelişmiş askeri ve siyasi gücünün yaratılması. Bu nedenle:

1982 yılı, tutukevlerindeki yoldaşlarımız ve taraftarlarımız üzerinde uygulanan insanlıkdışı baskı ve zulmün son noktasına kadar götürüldüğü ve en vahşi katliamlara kadar vardırıldığı bir yıl olmuştur. Faşist Türk sömürgecilerinin halkımızı ve Hareketimizi toptan imha etme emelleri en açık biçimde tutukevlerindeki uygulamalarda kendini göstermiştir. Bu doğrultuda Türk sömürgecileri, aç ve susuz bırakmaktan insanları yakmaya ve parçalamaya kadar, en alçakça yalan propagandadan birkaç döneği en hain bir biçimde kullanmaya kadar her türlü yönteme başvurarak, yoldaşlarımızın devrimci direnişini kırmaya, bunu başaramayınca, yoldaşlarımızın devrimci direnci ve iradesi karşısında yenilince de katliamlarla onları yoketmeye çalışmışlardır.

Yoldaşlarımız ve taraftarlarımız, en vahşi ve en ağır baskı altında bile devrimci inançlarından hiçbir şey kaybetmeyerek, tersine inanç ve kararlılıklarını daha da geliştirerek, faşist Türk sömürgeciliğine karşı halkımızın var olma ve kurtulma mücadelesinde devrimci direnişlerini sürdürmüşlerdir. Bu uğurda ölümü seve seve kucaklamışlar, ve fakat geri dönmeyi asla kabul etmeyerek ölümsüzleşmişlerdir. Başta Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY yoldaşlar olmak üzere onlarca arkadaşımız bu yolda gözlerini kırpmadan yürümesini bilmiştir. Yüzlerce Parti kadromuz ve binlerce taraftarlarımız da bugün en ağır zulüm koşullarında devrimci direnişlerini sürdürmektedirler, ve aynı yolda yürümeye kararlıdırlar.

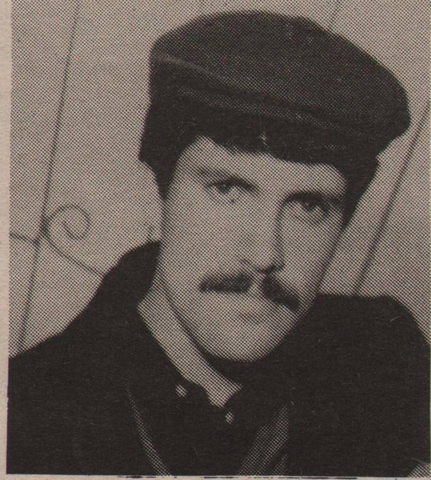

Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY başta olmak üzere Partimizin değerli önder ve kadrolarının kahpece katledilmelerine yolaçan cezaevindeki katliamların en son halkasını 9-15 Eylül 1982 tarihleri arasında şehit edilen önderlerimizden M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve değerli militanlarımızdan Akif YILMAZ'ın ölüm orucunda iken katledilmeleri olayı oluşturmuştur. 15 Temmuz 1982 tarihinde, düşmanın tutuklu PKK'li kadro ve savaşçılar üzerinde yoğun laştırdığı teslimiyete ve ihanete zorlama politikasını, komplo ve katliamlarını protesto etmek için, başta PKK Merkez Komitesi üyeleri M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR olmak üzere 40'a yakın PKK kadro ve savaşçısının katılmasıyla başlatılan ve mahkeme salonunda M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR tarafından açıklanan, yaklaşık iki ay devam eden ölüm orucu sonucunda, Partimizin önderlerinden M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve değerli militan Akif YILMAZ ağır işkenceler sonucu katledildiler.

Bu olay üzerine daha büyük bir katılımla devam eden ölüm orucu isteklerin önemli bir bölümünün gerçekleşmesi ile Eylül ayı bitimine doğru son buldu.

Olay ülkede ve dünyada büyük yankılara yolaçtı. Birçok devrimci ve demokratik kişi ve kuruluşlar olayı çeşitli eylem biçimleriyle etkin bir şekilde protesto ettiler ve direniş mücadelemizi desteklediklerini bildirdiler.

Akif YILMAZ

Paris'te, Diyarbakır'daki ölüm orucunu destekleme gösterisi

Faşist Türk sömürgecilerinin ve onların iç ve dış dayanaklarının tüm komplo ve imha uygulamalarına, ülkede ve bölgede yaşanan sıcak savaş koşullarına rağmen, PKK, geçmiş mücadelesini değerlendirmek ve geleceğe ilişkin görevlerini tesbit ederek mücadeleyi her alanda yükseltmek üzere gerekli koşulları gerçekleştirmek için 20-25 Ağustos 1982 tarihinde II. olağan Kongresini başarıyla gerçekleştirdi.

«PKK, Faşist Türk sömürgecilerinin ve onların iç ve dış dayanaklarının tertipledikleri komplo ve imha uygulamalarına rağmen, özellikleri yukarda belirlenen bir ortamda, sıcak savaşımın yayıldığı bir anda ve alanda en sorumlu ve en yetkili toplantısı olan II. olağan Kongresini gerçekleştirmiştir. Önümüzdeki dönem bir yandan Partimizin her alandaki inşasını gerçekleştirdiği ve ulusal kurtuluş mücadelesini, halk savaşı düzeyine yükselttiği; öte yandan düşmanın baskı ve zulmünü arttırdığı bir dönem olacaktır. Halkımız girdiği bu yeni dönemde, Partimizin önderliğinde yükselteceği görkemli mücadelesiyle, düşmanın nihaî yenilgisini kaçınılmaz bir noktaya getirecek ve zafer yolunda hızla ilerleyecektir. Kürdistan'ı emperyalizme, faşist Türk sömürgeciliğine ve bölge gericiliğine karşı bir devrimci savaş cephesi haline getirerek, Partimiz ve halkımız, Ortadoğu ve dünya proletaryasının ve ezilen halklarının kurtuluş mücadelesine en değerli katkısını yapacaktır».

PKK II. Kongresinde, Kürdistan ve dünya halklarına verdiği bu sözü en zor koşullar altında yoğun bir hazırlıktan geçirdiği savaşçılarını, Kürdistan'ın yüce dağlarının doruklarına ulaştırarak ve bu uğurda verdiği ilk şehitlerle direnişteki kararlılık ve fedakârlık mesajını ülkemiz ve dünya kamuoyuna ulaştırarak daha şimdiden gerçekleştirmiştir.

Kısa sürede böyle devrimci gelişmelere yolaçabilen, çizgisi ve anlayışı böyle olan bir parti, mutlaka zafer kazanacaktır. Geçtiğimiz dört yıllık süreçte böyle güçlü bir örgüt ve böyle bir devrimci mücadele ortaya çıktı. Artık yeni bir döneme giriyoruz. Önümüzdeki dönemde devrim ve karşı-devrim içiçe gelişecek ve artık ara dönemler olmayacaktır. Önümüzdeki dönem; devrimin yaratılması, ulusal kurtuluş uğruna devrimci savaşın başlatılması ve Kürdistan'ın güçlü bir devrimci savaş alanı, devrimci savaş cephesi haline getirilmesi dönemi olacaktır.

*** Yaşasın Partimizin Doğru Marksist-Leninist Çizgisi!**
*** Yaşasın Halkımızın Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**

